

Temptation

Viktoriin bratr je uvězněn! Pokud ho chce Viktorie zachránit, musí opustit svůj bezpečný svět a poklidnou práci a po hlavě se vrhnout do dobrodružství. Když žádá o pomoc agenta Marka Savina, ví, že se brzy ocitne v nebezpečí života. Netuší však ještě, jaké nebezpečí představuje Mark pro její srdce...

*Láska je jako maják,
jebož světlo nás vede
na cestě životem!*

ISBN 80-7170-299-4
Cena 46,90 Kč

HARLEQUIN
TEMPTATION

Cherry Adairová PŘÍSNĚ TAJNĚ MILOVÁNÍ

U
03/95
92

HARLEQUIN®

Temptation™

92
U 03/95

Cherry Adairová
**PŘÍSNĚ TAJNĚ
MILOVÁNÍ**

Název originálu:
The Mercenary

První vydání:
Harlequin Books, 1994

Překlad:
Jana Vrbáčková

Odpovědný redaktor:
Vilma Klímová

© 1994 by Cherry Wilkinson
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1995

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises, B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Vytiskl: Elsnerdruck, SRN

CENA 46,90 Kč

ISBN 80-7170-299-4

PROLOG

Malý červený nakladák poskakoval po příjezdové cestě, zvedal mračna prachu a od kol mu odletoval štěrky. Dobytek, pasoucí se v ohradě, poděšeně uskakoval od plotu. Sakra. Mark Savin zlostně přimhouřil oči. Měl chuť vrátit se do domu a zamknout se tam. Věděl, kdo k němu jede, ale neměl na společnost náladu. Dokonce ani když se jednalo o člověka, kterého si vážil.

Alexandr „Rys“ Stone, jeho partner a přítel. Mark ho neviděl dva roky. Dokáže člověku dokonale krýt záda. Ale Mark teď nepotřebuje, aby ho Rys jistil. Fantom už toho nechal. Navždycky. Nic, co Rys řekne, už nemůže jeho rozhodnutí změnit.

Co ještě může chtít od života muž, který má na svědomí smrt milované ženy?

Mark pozoroval pohybující se mračno prachu a sáhl po sklenici piva. Druhou rukou si přešel po jizvě na rameni. Jizva i vzpomínky byly dva roky staré. Jizva už ho nebolela.

Nakladák zastavil a vysoukala se z něj vysoká hubená Alexova postava. Mark se díval, jak jeho přítel přichází starým známým houpavým krokem.

„Ahoj,“ houkl na něj Alex.

„Ahoj,“ odpověděl Mark. „Neříkej, žeš jen tak náhodou kolem –“

„A rozhodl se podívat, jak se ti vede,“ dokončil za něj s úsměvem Alex. Mark si ale všiml ustaraného výrazu v jeho zelených očích. Rád by věděl, co všechno si Alex o jeho dobrovolném exilu domyslel, a pak ho napadlo, proč by ho to vůbec mělo zajímat.

„Máš to tu pěkný,“ poznamenal Alex a zhodnotil pohledem dům, stáje a ohrady. Vzadu na pastvině se páslo stádo koní a v blízké ohradě postával chovný býk a líně odháněl ocasem mouchy.

„Jo, mám. A teď konečně vyklop, co tady sakra děláš?“ dožadoval se vysvětlení Mark hlasem plným rozhořčení.

„Jde o Pavouka -“

„Ne.“

„Sakra, Marku, poslouchej mě -“

„Nic z toho, co mi chceš říct, mě vůbec nezajímá -“

„Celá ta zatracená operace se začíná hroutit.“ Teď mluvil Rys, ne jeho přítel Alex. „Měli jsme mezi sebou tři falešné agenty, Marku.“

To Marka zaujalo, i když se snažil, aby to na něm nebylo poznat.

„Kdo?“

„Curtis, Michaels... a Krista.“

Mark bez přemýšlení vyskočil, seběhl ze schodů a rozpálený zuřivostí se na svého přítele vrhl.

„Ty hnusnej, mizernej lhář!“

„Je to pravda, Marku.“ Alex se jeho vzteku nelek a v zelených očích se mu odráželo pochopení. „Už od začátku to hrála na obě strany -“

Mark ho nenechal domluvit. Vší silou ho se zadostiučiněním udeřil pěstí do obličeje. Alex zavrčel, padl zády na auto a s nešťastným výrazem si třel tvář. „Vím, jak je pro tebe těžký tomu uvěřit.“

„Ne!“ Markův hlas byl plný zoufalství a zněl drsně i jeho uším. „Ne, ty mizero. Ne!“ Vymrštil ruku, chytil Alexe za košili a přitáhl ho k sobě.

Alex se dobře před Markovými ranami kryl, ale rvát se s ním nezačal. Po chvíli ho ale přemohl vztek a udeřil Marka pěstí do žaludku. Oba muži se dokázali výborně bít, oba prošli dokonalou přípravou v umění sebeobran, zabíjení a ničení. Uběhlo skoro deset minut, než se od sebe odtrhli.

„Chováš se jako hlupák, člověče,“ zašeptal Alex. „Zradila svou zem a tebe taky. Byla skrz naskrz prohníla, Marku.“ Z úst mu tekla krev. Vzteklym pohybem si ji otřel.

„Zavři už konečně hubu a vypadni. A nikdy se sem nevracej.“

„Jeď se mnou na Marezzo,“ nedal se Alex. „Potřebuju tě.“

To, co mu Alex řekl o Kristě, bylo zničující. Bolest a vztek se znovu probudily k životu a zaplavily každý kousek jeho bytosti, jako by se všechno stalo teprve před pár dny a ne před lety.

Dvěma lety.

„Jsou mrtví, Marku. Všichni.“

„Zavři -“

„Celá královská rodina. Král a královna Mareza, jejich syn a dcera. Byli popraveni. Neměli nejmenší šanci, při těch informacích, co Pavouk dostával -“

Mark otevřel ústa a chystal se něco poznamenat, ale zjistil, že má sevřené hrdlo.

„Pavouk má ostrov pod kontrolou. Bůhví, co mají v plánu. Takže si tu klidně dál hrej na kovboje, když se ti to tak líbí, ale já tam dnes v noci letím a překazím jim to.“ Alex se otočil a vyrazil k nákladáku. Za Markem se ani neohlédl.

Mark se za přítelem díval a třel si bradu. Ten Alex má pořád stejnou páru, pomyslel si.

Čekal a doufal, že Rys nastartuje a konečně zmizí. Jenže jeho přítel jen sáhl dovnitř pro objemnou obálku a vyrazil zpátky.

„Přečti si to a poplač si, ty zabeďněnej hlupáku.“ Alex mu ji hodil na verandu a vrátil se k autu. Nasedl, zabouchl za sebou dveře a spustil okénko. „Třeba se ti v noci podaří usnout a nemyslet na to, co tam ti řezníci provádějí!“

Markovi se sevřelo hrdlo. Musí to Alexovi vysvětlit. Vždyť nemá na vybranou. Byl by při akci k ničemu.

„Alexi.“ Rys zaváhal. „Alexi,“ řekl znovu Mark. „Já... já nemůžu.“

Něco z jeho tónu muselo na Alexe zapůsobit, protože sklopil oči a zadíval se na odřené prsty, svírající volant, a neobvykle dlouho je studoval. Když po chvíli promluvil, hlas se mu chvěl něhou.

„Tak mi teda konečně řekni, co se s tebou děje - proč jsi za poslední dva roky nechtěl jít do žádné akce?“

Mark ztuhl. „Celkem o nic nejde. Dělal jsem to víc jak půlku života. Půlku života jsem vedl cizí války. Už jsem toho měl plný zuby.“ Nebyla to síce lež, ale ani celá pravda. Jako vysvětlení to ale musí stačit. „Zlom vaz,“ zašeptal Mark a cit, deroucí se na povrch, ho vyvedl z míry. „Ne, abys tam vyváděl nějaký hlouposti.“

„Máš moje slovo.“ Alexovy bystré oči se živě leskly. „Musíš mě ale něco slíbit.“

„Co?“

„Jestli mě dostanou, kámo, tak mě z toho vytáhneš.“

„Už běž.“

„Slibuješ?“

„Když jo, vypadneš už konečně?“

„Přísahám.“

„To za to stojí. Tak jo, parťáku, slibuju.“

Alex využil situace. „Docela by se mi hodila něčí společnost.“

„Jeď už.“

Mark pozoroval, jak nákladák odjíždí a nechává za sebou oblak prachu a odletujícího šterku.

Však se Alex vrátí.

Mark se posadil na schody na verandu. Za ním ležela obálka, ale ani se na ni nepodíval.

Trvalo mu čtyři dny, než sebral odvalu a otevřel ji.

Za další tři dny dostal zprávu, že Rys je po smrti.

PRVNÍ KAPITOLA

Viktorii Jonesovou probudil pocit, že ji někdo pozoruje. Chvilí zůstala ležet bez pohnutí se zavřenýma očima a srdce jí pod žebry zběsile bušilo.

Bylo slyšet jen praskání hořících polen v krbu. Cítila jejich teplo a za zavřenými víčky vnímala tančící oranžové světlo. Neslyšela ničí dech, ale prostě věděla, že v pokoji někdo je.

Aby zahнала strach a uklidnila se, napočítala do sto dvaceti a pak otevřela oči. V knihovně bylo šero, ale světlo krbu osvětlovalo pár ledabyly zkřížených nohou ve vysokých botách na druhé straně pokoje. Toryiny oči uviděly dlouhé nohy v těsných džínkách. Zbytek vysoké štíhlé mužské postavy se ztrácel ve tmě.

Přinutila se posadit a srdce jí bilo až v krku. Vůbec tu nemínila usnout. Teď byla docela grogy a dezorientovaná a v očividné nevýhodě.

Spustila nohy na zem a zašmátrala pod pohovkou ve snaze najít boty. Vlasy se jí uvolnily a rozlétly se jí po ramenou. Pokusila se je okamžitě sepnout do obvyklého drdolu.

Navzdory situaci se v ní probudilo babiččino přísné vychování a promluvila klidným, zdvořilým hlasem. „Promiňte, asi jsem usnula.“ Koukla na muže na druhém konci pokoje. V botách a vesto-
je se cítila daleko jistější.

„Co se stalo? Hledáte Holiday Inn?“ Hlas toho muže byl hluboký a drsný. Tory nikdy v životě tak mužný hlas neslyšela.

„Promiňte, nejspíš jsem si ještě nezvykla na časový rozdíl. Vůbec mě nenapadlo...“ Tory si sebevědomě sevřela klop saka. „Netušila jsem, že budete pryč tak dlouho...“

„Vzhledem k tomu, že vůbec netuším, co jste zač a že pokud se pamatuju, žádnou schůzku jsem si s vámi nesmluvil -“

„Jsem Viktorie Jonesová.“ Tory se tiše představila a zrudla rozpaky.

„Jak jste to pěkně řekla.“ Mark si nechal pro sebe, že to už dávno zjistil z řidičského průkazu v její kabelce. „Proč mám takový pocit, že se mi budete snažit prodat něco, co vůbec nepotřebuju? Promiňte, slečno Jonesová, ale ať nabízíte cokoliv, nemám zájem. Měl jsem mizerný den. Je mi zima, jsem utahaný a hlad mám jako vlk.“

„Jste pan Marcus Savin?“

„Osobně.“ Bylo vidět, že se docela baví. Natáhl ruku a rozsvítil lampu.

Tory zamrkala a úkosem se na něho podívala. Mark Savin se nepodobal nikomu, koho znala. V okamžiku si ho prohlédla a měla dojem, jako by se na chvíli zastavil čas. Byl to podivný, hrůzu nahánějící pocit. Strachy se jí sevřelo hrdlo.

Měl šedé oči bez jediné stopy tepla a něhy. Byl v nich chlad a ledový mráz světle šedé oblohy za ranního mrazu, odrážela se v nich prázdná bezútesná šed' holých větví stromů, které navždycky zmrzly. Viktorie se zachvěla.

Věděla, že teď ji odmítne. Narovнала se, vykročila k němu po vysokém perském koberci a napráhla ruku.

„Pane Savine, já jsem -“

„Kdo jste už jste mi řekla, slečno Jonesová. Ještě pořád ale nevím, co tady děláte.“

Dlaň jí na chvíli ztuhla ve vzduchu. Pak si uvědomila, že nemá vůbec v úmyslu se jí dotknout. Ruka jí klesla dolů a sevřela látku sukně. Najednou zapomněla všechno, co si připravila v letadle, a slova jí zamrzla na rtech.

Dokázala si představit, jak vypadá - vyčerpaná žena v pomačkaných šatech s divoce rozcuchanými vlasy. Nepřítomně se dokla tváře v místě, kde měla otlačené stopy po polštáři a přinutila se nemyslet na to, jak je neupravená. Ruka ji příšerně bolela. Ale za nic na světě na sobě nedá znát, jak je ze všeho vyděšená. Zvedla hlavu a vrátila mu jeho upřený pohled.

Všimla si, jak při pohledu na sádku na její ruce přimhouřil oči. „Jak jste k tomu přišla?“ zeptal se zamračeně a v Tory by se krve nadořezal.

„Upadla jsem.“

Nejdřív si prohlédl sádku a pak se jí upřeně zadíval do obličeje. Tory sebrala veškerou vůli, aby si nezačala třít všechna zranění, která měla po těle a která tak pečlivě skrývala.

Viděla, jak mu na tváři zacukal sval. „Nechte si ty nesmysly, dámo. Můžeme třeba začít tím, kdo vám to udělal.“

„Už jsem řekla. Spadla jsem.“

Na to, jak odhalit lháře, i když dobrého, je spousta metod. Mark ani nepotřeboval vidět, jak se jí roztáhly zorničky velikých zelených očí, ani nemusel slyšet, jak v řeči najednou zrychlila. Viktorie Jonesová je špatná lhářka. Docela se mu ulevilo.

Viktorie cítila, jak jí čím dál víc hoří tváře. Než

sebrala odvalu a podívala se mu do očí, sklopila hlavu a zadívala se na vzorek na koberci.

„Řeknu to takhle, slečno Jonesová. Budu vám dávat otázky. Jediným vaším úkolem bude na ně odpovídat. Když se mě nebude to, co uslyším, líbit, poletíte odtud tak rychle, až se vám zatočí hlava. Jasně? Tak co se vám stalo s tou rukou?“

Tory si olízla rty. „Přepadli mě na letišti.“

„Nesleduje vás manžel?“

Odporný chlap. „Nejsem vdaná.“

„Víte, že mě to ani nepřekvapuje?“

Tory se sehnula pro kabelku, která jí vypadla na podlahu. V ústech jí vyschlo a na kůži cítila krůpěje potu. Nahání jí smrtelnou hrůzu. Je tak příšerně... veliký.

Vlasy, stejně tmavé jako její, měl stažené do ohonu a v jednom uchu se mu třpytil diamant. Nohy v poškrábaných vysokých kovbojských botách měl rozkročené a paže mu visely volně podél těla. Prohlížel si ji od hlavy až patě. Bylo jasné, že to, co vidí, ho moc nenadchlo.

Ale ani ona nebyla spokojená. Vůbec nevypadal jako špión nebo žoldněř nebo zabiják. Ne, že by Tory věděla, jak takový člověk vypadá. Jenže určitě si ho nepředstavovala takhle.

„Co pro vás můžu udělat, slečno Jonesová?“ zeptal se. „Určitě to musí být něco naléhavého, když jste kvůli tomu dokázala tak dlouho čekat.“ Oči mu sklouzly k rozházeným polštářům na pohovce a pak se upřely na její tvář.

Na Viktorii se ještě nikdy žádný muž takhle nedíval. Vyvádělo ji to z míry. Podívala se z okna a uvědomila si, že zatímco spala, venku se setmělo. Vítr skučel v korunách stromů a opíral se do praskajících oken. Zachvěla se. Odtrhla pohled od

noční oblohy, otočila se k němu a řekla: „Potřebuju vaši pomoc.“

„Proč bych vám měl pomáhat?“ zeptal se Mark přes rameno cestou k malému baru na druhé straně pokoje. „Nikdy v životě jsem vás neviděl.“

Viktorie si olízla oschlé rty. „Můžete mi taky nalít, prosím?“

„Jistě. Co si dáte?“

„To co vy.“ Tiskla kabelku vši silou, až ji začaly bolet prsty. Přinutila se ruce uvolnit a přešla k proskleným dveřím na zahradu. Položila dlaň na těžké tmavěmodré sametové závěsy a zadívala se ven.

Sněžilo. Vločky vypadaly krásně měkké a bílé. Jenže sníh je jen další neznámá. Otřásla se. Už byla ze strachu a ze všech dřív neznámých pocitů, co za poslední týdny prožila, pořádně vynervovaná. Zařala zuby a otočila se zpět do pokoje.

Místnost hřály plameny ohně. Jejich jantarové světlo tančilo na leštěném nábytku z tmavého dřeva a na jemné kůži dvou pohovek, stojících po stranách krbu. Podél stěn se zvedaly police mahagonové knihovny až ke tři a půl metru vysokému stropu. Viktorie jednou rukou přejela lákavé hřbety knih a pak vrhla úzkostný pohled na muže na druhé straně místnosti.

Během hodin čekání se bavila tím, že spočítala všechny knížky na zdi vlevo. Teď začala počítat ty napravo, když se jí za zády tiše a nečekaně vynořil Mark. Podával jí skleničku a Tory sebou polekaně trhla.

Marcus Savin byl úplně jiný, než čekala. Byl mladý. No, moc mladý zase ne, bylo mu něco mezi pětatřiceti a čtyřiceti, ale stejně to bylo aspoň o dvacet let mív, než čekala. Kdyby si rozpustil

vlasý, určitě by mu padaly až na ramena. Měl na sobě skoro doběla vyprané džínsy a krémový rybářský svetr a vypadal, jako by právě vyskočil ze stránek nějakého časopisu. Správné oblečení pro správné chlapy. Viktorii její vlastní představitost překvapila.

Vzala si od něho skleničku a dlouze si lokla. Nápoj byl dobře vychlazený a zpočátku chutnal báječně. Pak ale začal pálit jako oheň.

Stál a díval se, jak lapá po dechu. Whisky jí vhnala do očí slzy a sevřela jí hrdlo. Savinova tvář se ani nepohnula. Sebrala všechny síly, aby se nerozkašlala. Podařilo se jí to. Otočil se a přešel na druhou stranu pokoje. Tory mu zabodla do zad vražedný pohled.

„Příště si řekněte o vodu.“

„Příště mi tu vodu nabídněte.“

Mark se posadil na koženou pohovku naproti ní. Jednou rukou si přidržoval skleničku na břicho, druhou si dal za hlavu a upřeně na ni zíral. Nejdřív před jeho pohledem uhnula, ale pak jí oči znovu sklouzly na jeho tvář. Hrdě zvedla hlavu.

„Znáte mého bratra.“ Opatrně došla k pohovce a posadila se na druhý konec. Pečlivě si přetáhla sukni přes kolena. Naklonila se dopředu a položila skleničku na stůl. „Alexe - Alexandra Stonea.“

Nepatrně přimhouřil oči. „Nikoho takového neznám. Lituju, zlato, musíte to zkusit znovu.“

„Rys,“ řekla upjatě. „Rysa přece znáte. Před sedmi měsíci jste ho poslal na akci na Marezzo.“ Narovнала se a nespouštěla z Marka oči. „Jsem jeho sestra.“ Zařala zuby a v očích jí problesklo cosi zvláštního. „Nesnažte se mi namluvit, že ho neznáte. On mi toho o vás řekl spoustu.“ Mark na ni beze slova upřeně hleděl.

„Vím, například -“ Viktorie upírala pohled kamsi za jeho pravé ucho „- že organizace, pro kterou pracujete, je elitní jednotka. Protiteroristická skupina, na kterou nemůže ani CIA. Přísně tajná skupina, která se jmenuje T-FLAC. Protiteroristické přepadové a likvidační komando.“ Olízla si spodní ret. „Vím, že členové vašeho týmu se dostali do všech možných vládních a vojenských organizací po celém světě.“

Markovi ztuhla ramena a na Viktoriině tváři se objevil vítězoslavný úsměv. Ve zlomku vteřiny vyskočil a bolestivě jí sevřel paže. Ani si nestačila všimnout, kdy položil skleničku. Tory polekaně vyjekla. Stisk na jejích pažích sílil. Jeho oči se zabodly do jejích jako kusy ledu.

„Co vy jste vlastně zač, dámo?“

Pokusila se, ze všech sil se o to snažila, říct své jméno, ale byla tak vyděšená, že ze sebe nedostala ani slovo. Očima bloudila po prázdném pokoji, jako by hledala pomoc. Najednou si se sevřeným srdcem uvědomila, že kromě lidí Marka Savina nikdo neví, že je tu. Může jí cokoliv udělat a možná to i udělá. Zatřásl s ní, až jí zacvakaly zuby. „Můj bratr -“

„By určitě za žádnou cenu nezhradil a neprozradil tolik informací, ani kdyby ho za to měli zabít. Zkus to znovu, zelenoočko.“ Znovu s ní zatřásl. „Máš dvě vteřiny na to, abys řekla, kdo tě sem poslal, a pak -“

„Vaše pracovní jméno je Fantom,“ vyrazila ze sebe rychle Viktorie a polilo ji nejdřív horko a hned zas zima. „Bože můj. Přestanete se mnou už konečně trást? Dělá se mi z toho špatně.“ Stisk jeho rukou se najednou uvolnil a Viktorie okamžitě uskočila za pohovku. Dlaní si urovnala sa-

ko. „Můj bratr je živý a ne zrovna v nejlepším stavu na Marezzu, vážený pane Špióne. Takže si se mnou můžete trást, jak chcete, ale nic tím nezměníte. Vím to všechno jen proto, že -“

„Neměl žádné přibuzné.“

„Zkuste to znovu, pane Savine. Stojím vám tu přímo před očima. Jsem Alexova sestra a jsem tady.“ Rukou si přihladila vlasy. Mark viděl, jak je napjatá. „A nemluvte o něm v minulém čase. Alex je naživu.“

Sakra, je tohle vůbec možné? Dá se vůbec předpokládat, že by Rys zůstal naživu? Jasně, že Rys byl dost mazaný na to, aby si sestřičku držel v tajnosti. Byl to dost mlčenlivý chlapík a určitě mu bylo jasné, že Viktorie by byla snadným terčem pro kohokoliv, kdo by na něj měl vztek. Jenže na druhé straně může být tahle ženská úplně kdokoli.

„Jak můžu vědět, že jste opravdu jeho sestra?“

„Nebuďte směšný! Proč bych sem jezdila, kdyby to nebyla pravda?“ vybuchla a zelené oči, tolik připomínající jejího bratra, jí znovu zaplály. Obešla gauč. „Má na pravém boku rodné znaménko ve tvaru půlměsíce.“ Bylo jasné, že jí vůbec nedochází, co dělá. Vyhrnula si sukni vysoko na stehna a odhalila štíhlou nohu. Na jemné kůži pod puntčochami bylo vidět růžové mateřské znaménko ve tvaru půlměsíce.

„To je ale dost diskutabilní důkaz, nemyslíte?“ odpověděl Mark a zdál se klidnější. „Zahynul během dovolené, jestli si správně vzpomínám.“ A jestli není ten mizera mrtvý, tak určitě bude, až se mi dostane do ruky. Co se s ním asi za posledních sedm měsíců dělo? Co když zradil, honilo se Markovi hlavou.

„Zajali ho během akce,“ trvala na svém. „Vy

jste ho tam poslal a tak byste ho odtud taky měl dostat.“

„Viděl jsem před sedmi měsíci jeho tělo.“

Vyskočila. „Promiňte, ale já jsem ho viděla živého před dvěma týdny. Vy jste ho poslal na Marezzo a on tam pořád je.“ Mark se díval, jak se jí svírá hrdlo. „Vězní ho už skoro sedm měsíců. Oni - oni ho mučili.“

Zvedla k Markovi veliké zelené oči plné zoufalství. Najednou si v jejich hloubce připadal docela ztracený. Tiše zaklel. To přece není možné, říkal si. Vždyť jsem Rysovo tělo viděl. Bylo k nepoznání spálené, ale podle zubů přece... Sakra, určitě to byl on. Tím jsem si jistý. Už mi je z toho všeho nanič. Vždycky ztratím všechny lidi, se kterými se sblížím. Rys byl jen poslední kapka. Sakra, už jsem pro tuhle zatracenou práci nejspíš starý.

Najednou mu došlo, co právě řekla, a bleskově zvedl hlavu. Přimhouřil oči. „Co tím sakra chcete říct, že jste ho viděla?“

Bože, copak by to mohla být pravda? Copak tahleta potrhlá ženská opravdu jela na Marezzo a svého bratra tam našla? Opravdu se jí povedlo něco, na co by normálně museli nasadit tým těch nejostřejších agentů?

„Jela jsem ho hledat.“

Mark zavřel oči a přejel si dlaní po nose. Pak na ni vrhl pochybovačný pohled. „Marezzo není zrovna turistický ráj, moje milá. Je tam základna jedné takové dost drsné teroristické skupiny, které se říká Pavouk. Člověk si do toho jejich hnízda nemůže vyrazit jen tak, jako by si jel na dovolenou.“ Krev mu tuhla v žilách při představě, co by se s obyčejným civilistou na tom nejistém ostrůvku v Tyrénské moři stalo. „Teroristé mají ostrov

pod kontrolou. Turisty tam trpí jen jako nutné zlo. Když tam budete pobíhat s rukou v sádře, ani tím nevzbudíte ničí lítost. Pokud budete vypadat jen trochu podezřele, zastřelí vás s úsměvem na tváři. Jsou to dost zlí hoši, zelenoočko, a Marezzo není místo pro žádnou slečnu Zvědavou.“

Markovi se zdálo, že zbledla. Narovнала se a řekla: „Mně se to místo zdálo docela pěkné.“

„Cože se vám -! Zbláznila jste se, ženská?“

„Chápu ale, že tam turistický ruch upadá. Dvakrát mi tam totiž ukradli peněženku.“ Nejdřív si myslel, že si dělá legraci, ale když se na ni podíval, došlo mu, že to myslí naprosto vážně.

Je rozhořčená, že jí ukradli peněženku! „To jste teda měla ohromné štěstí, že to byla jen peněženka!“ Plameny skomírajícího ohně jí halily tvář do růžové záře a zdála se tak ještě přitažlivější.

Pro něho ale ne, samozřejmě. Z takovéhle ženské by se brzo zbláznil. Ta její naivita ho přivádí k šlenství. Přál si, aby už si proboha stáhla tu sukni. Její slonovinově bílá kůže se zdála sametově hladká a lákala k doteku.

Sklouzl jí pohledem významně z obličeje ke stehnu a zpět. Poskočila, jako kdyby dostala elektrický šok, a stáhla si sukni, jak nejnižší to šlo. Zrudla až ke kořínkům vlasů.

„Proboha, kolik vám je?“

„Dvacet še... co to s tím má společného?“

Najednou mu připadalo, že kolem sebe nemá dost místa. Potřeboval jít ven na vzduch. Podíval se z okna. Zrovna začínalo sněžit. No prima. Ještě to tak chybělo. Počasí dokonale vystihovalo jeho náladu. Začal pochodovat od gauče ke dveřím, od dveří ke gauči. Po chvíli se zastavil před krbem a hodil do něj nové poleno. Pak se otočil čelem

k ní a zadíval se na ni. „Takže vy byste ráda, abych tam jel a přivedl ho, že?“

Zvedla vzdorovitě hlavu. „Vy jste ho tam poslal. Bude to jen spravedlivé.“

„Dámo, na světě žádná spravedlnost neexistuje. Váš bratr byl -“

„Je!“

„Kdyby,“ pokračoval bez zastavení, „byl naživu, tak bych byl první, kdo by se o tom dozvěděl, na to vemte jed.“

„Nic nevíte,“ vybuchla. Vstala a přišla k němu. Plameny dodaly jejím tvářím barvu. Zaklonila hlavu a podívala se mu do očí. Položila drobnou dlaň na jeho pravou paži a Mark ucítil, jak ho i přes tlustý svetr pálí jako oheň.

„Drží ho na jihozápadní straně ostrova, blízko rybářské vesničky, která se jmenuje Pescarna. Je opravdu v hrozném -“ Těžce polkla a do očí se jí nahrnuly slzy. „Je zraněný. Moc. Ani mě - ani mě nepoznal.“ Po tvářích se jí hrnuly slzy a stisk na Markově paži zesílil.

„Prosím vás. Pomozte mi.“

„Ne.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Pak se na něj Viktorie upřeně zadívala. „Ne? Takže vy říkáte ne? Odmítáte mu pomoci, i když jste ho tam sám poslal?“ Na tváři se jí odrážel vztek a zklamání.

Mark Savin se opíral o krbovou římsu a vypadal uvolněně jako obrovská kočkovitá šelma. „Zkusím vám to říct jinak, slečno Jonesová. Doufám, že to konečně pochopíte. Váš bratr je dobrý agent a dobře ví, do jakého rizika se pustil.“

„Vy jste si ale myslel, že ho zabili. Teď už víte, že to není pravda -“

„To na věci vůbec nic nemění, slečno Jonesová.“

Zrovna teď nemám nikoho volného a i kdybych měl -“

„Co jste to za člověka? Oni mého bratra mučí. Jak tady můžete tak klidně stát a předstírat, že je vám to úplně jedno?“

Ještě před chvílí byl uvolněný a ledabyle se opíral rukou o krb, ale během okamžiku stál před ní a díval se jí zblízka do obličeje.

Tory zachvátila vlna panické hrůzy. Přitiskla kolena k sobě a cítila, jak se v ní všechno sevřelo.

Když promluvil, cítila na tváři jeho horký dech. „Tenhle ranč je jediná věc, co mě udržuje aspoň trochu při zdravém rozumu a připomíná mi, že ještě pořád patřím mezi lidi, slečno Jonesová. To, že vám váš bratr dal mou adresu, vám ještě nedává právo se mi sem vetřít a něco ode mě chtít. Jasně?“

Stál tak blízko, že Tory viděla jemné vrásky kolem jeho očí a cítila slabou vůni jeho mýdla. Z divokého horka, sálajícího z jeho těla, se jí zatočila hlava. Přimhouřenýma očima ji tvrdě pozoroval. Tory sebou cukla a rukou si bezděčně sáhla na hrdlo.

Zůstala stát jako opařená a nezmohla se ani na slovo. Mark po chvíli tiše promluvil. „Prožil jsem polovinu života v pekle jen proto, aby lidé jako vy mohli v noci klidně spát. A jednoduše už nemám zájem zachraňovat dámu v nesnázích, ať jde o cokoli. Kdysi jsem si myslel, že to, co dělám, má nějaký smysl. Teď už mám ale všeho po krk, protože je to stejně k ničemu.“

„Vy jeden cynický miz... nedokážu uvěřit, že někdo může být tak bezcitný! A to si o vás Alex myslel, že jste jeho přítel.“

„Žádné přátele nemám.“

„Bože můj, dokážu si představit, proč!“

Mark pozoroval smaragdově jiskry v Toryiných očích. Připadal si živější než za posledních třicet měsíců.

Tory se pokusila navlhčit si rty. Cítila, jak jí buší srdce a těžce polkla. Zaměřila pohled na vzorek na tapetách a bezmyšlenkovitě začala počítat vodorovné ozdobné linky. Po chvíli se otočila a podívala se mu do očí.

„Takže mám jen dvě možnosti.“

„Víte, mě to ale vůbec nezajímá.“

„Za prvé, můžu se vrátit zpátky a pokusit se ho odtud dostat sama...“

Mark se zasmál. „Vraťte se na zem, dámo! Řekla jste, že už jste na Marezzu byla. Kdybyste ho dokázala dostat pryč, nepřišla byste za mnou.“

„Za druhé,“ pokračovala, jako by ho vůbec neslyšela, „můžu zajet do zdejšího okresního města a popovídat si s lidmi od místních novin.“ Vrhla na něj bezelstný pohled. „Máte přece v Brandonu noviny, nebo ne? Myslím, že by se jim moje informace moc hodily. Jestlipak tady lidé vědí, že jste žoldák a zabiják?“

Tory se slyšela hrozbu vyslovit a nechápala, kde na to sebrala odvalu. Mark k ní udělal krok a v tu ránu se jí zpotily dlaně.

Byl sto osmdesát centimetrů vysoký a o pořádný kus vyšší než ona. Zuby měl zafaté vzteky a jeho neoholená tvář byla příliš mužná, příliš tvrdá na to, aby jí připadala hezká. Nelítostný pohled bezbarvých šedých očí se jí zabodával do obličeje.

Rty měl stažené do tenké linky a na tváři mu cukal sval. Stál u Tory tak blízko, že se pokusila polekaně ucouvnout.

Diamantová náušnice se zaleskla, když ji vzal za

bradu a sklonil k ní hlavu tak, až měli oči téměř ve stejné rovině. „Vy,“ spustil, „musíte být buď moc odvážná, nebo moc naivní, slečno Jonesová.“

Tory polkla. Jestli to ještě nepoznal, nebude mu to říkat. Nutila se dívat se mu do očí a neuhnout.

„Nikdo nemá tušení, že jste tady, že ne, slečno Jonesová?“ Než se zmohla na odpověď, pokračoval. „Jestlipak už tu vaši chytrou hlavinku napadlo, že toho možná víte až příliš?“ Stisk jeho prstů zesílil. „A že jestli jsem opravdu ten, za koho mě máte, nemůžu vás odtud jen tak nechat odejít?“

Tory cítila, jak se jí kůže na tváři bolestivě napíná. Tělo měla paralyzované hrůzou. Mark z ní ani na okamžik nespustil pohled. „Nikdo by si nevšiml, kdybyste najednou zmizela, je to tak, slečno Jonesová? Takže jestli místní plátek potřebuje pořádnou senzaci a někdo jen tak náhodou najde zmrzačené tělo u řeky - proboha, neodmlévejte!“

Zachytil ji v okamžiku, kdy obrátila oči v sloup a padla dopředu. Ruka v sádře jí bouchla o kamennou stěnu krku. Mark ji chytil do náruče a odnesl ji ke gauči, kam ji ne příliš šetrně pohodil. Když neotvírala oči, přehodil jí přes nohy deku a začal jí rozepínat perleťové knoflíčky na halenke.

Jeho hrozba byla přehnaná jen částečně. Viktorie Jonesová toho ví opravdu víc, než by měla. Mark se zamračil.

Cítil pod prsty její hebkou teplou kůži a místo toho, aby se zarazil, když se dostal k bílé podprsence, se ušklíbl. Obyčejná bavlna bez jakýchkoliv ozdob. Pokračoval dál a rozepnul jí halenku až k pasu. Udělal to jen proto, aby se jí snáz dýchalo. Přitáhl jí oba konce halenky k sobě, aby se příliš

nevydělala, až se probere, a sáhl po skleničce whisky, kterou nechala na stole.

Posadil se vedle ní a přiložil jí nápoj k ústům. Víčka se jí zachvěla a Tory upřela velké zelené oči na Markovu tvář. Otevřela ústa jako malé hladové ptáče. Tentokrát si pořádně lokla a ani se nerozkašlala.

„Vy jste to vzala vážně, že?“ Roztržitě jí palcem otřel kapku jantarové tekutiny z horního rtu. Vstal a postavil prázdnou skleničku na stůl. Tory ho bez mrknutí oka pozorovala.

„Vlastně,“ řekla docela tiše, „jsem dost velký zbabělec.“

Markův tón byl strohý. „Skoro se vám podařilo mě oklamat.“

„Opravdu?“ Spustila nohy na zem a zdála se spokojená sama se sebou. Markovi to bylo k smíchu. Bosýma nohama hledala pod gaučem boty, ale nenašla je. „No, hrdina zrovna nejsem, ale zase moc často takhle neomdlévám. Promiňte.“ Začala si upravovat vlasy, až ji Mark zarazil. „Nechte toho!“ Ruce jí klesly do klína.

Dolil si skleničku a tiše ji pozoroval. Ticho rostlo a rostlo a podle toho, jak byla čím dál víc napjatá, si Mark myslel, že nemá daleko do zhroucení. To se mu dokonale hodilo. Dal by jí adresu motelu v sousedním městě a byl by radostí bez sebe, kdyby konečně zmizela.

Zachvěla se jí brada.

Mark stiskl zuby.

Po tváři se jí skutálela osamělá slza. Za chvíli následovala další.

Mark zaklel. To, že neřekla ani slovo, dodalo jejím slzám sílu. Vstrčil si ruce do kapes a zíral do poskakujících plamenů v krbu. Představoval si,

jak se jí chvějí ramena, ale když se otočil, uviděl, že sedí bez pohnutí jako socha. Rty se jí pohybovaly jako při jakési tiché litanii a Markovi došlo, že počítá.

Tory zírala na stěnu, až jí linky na tapetách začaly splývat. Nenapadalo ji nic, co by ještě mohla říct, co by mohla udělat, čím by Marka Savina přesvědčila, aby Alexe zachránil a přivedl jí ho domů.

„On je -“ Otočila se k němu a hlas se jí zlomil. Něžné bledé rty se jí zachvěly. „On je to jediné, co mám. Prosím. Udělám, co budete chtít. Prosím vás, pomozte mi,“ zašeptala bezmocně.

Mark cítil, jak led kolem jeho srdce začíná tát. Zadíval se na její rozčuchanou hlavu. Neodpovídal. Tory si utřela slzy a podívala se z okna. Bylo jasné, že se snaží ovládnout. Seděla zpřímá a ani se nezachvěla.

Sakra, copak jí vůbec nedochází, že má rozeprnutou halenku? Pohled na odraz její bledé kůže v okně Marka neodolatelně přitahoval. Ta kůže vypadala tak jemná a hebká a... bezbranná. Mark si stiskl prsty kořen nosu.

„Hoďte přes sebe deku nebo se aspoň zapněte,“ řekl mnohem drsněji, než chtěl, a snažil se soustředit jen na její tvář. „Povězte mi všechno, co víte.“

Viktorie zrudla, zapnula si knoflíčky na halence a přehodila přes sebe deku. Dychtivě se k němu otočila. Dlouhé nohy měla pořád odhalené, ale s tím už se Mark dokáže vyrovnat. Má pěkné nohy - dlouhé a štíhlé, s neuvěřitelně jemně modelovanými kotníky, říkal si. Naštěstí si ale u žen spíš všímá poprsí, a tak na něj její nohy nezapůsobily. Ne moc.

S úlevou se opřela a odfoukla si pramínky vlasů

z očí. Od krku až ke kolenům přikrytá bílou mohérovou přikrývkou vypadala jako sirotek zachráněný před bouří. Při každém pohybu se jí uvolňovaly další a další prameny vlasů z drdolu na temeni.

„Kde mám začít?“

Mark se posadil před ní na stůl. Jejich kolena se téměř dotýkala. „Pěkně od začátku a nepřestávejte, dokud vám neřeknu.“

„Mám, nebo jsem spíš měla, byt v San Diegu. Alex tam měl vždycky připravený pokoj. Občas přijel a zůstal u mě na pár dní mezi... akcemi. Ne tak často, jak by se mi líbilo, ale párkrát za rok opravdu přijel.“ Dekla jí sklouzla k pasu a Mark si všiml, že tam, kde se jí dotýkala krku, zůstala červená skvrna. Tory si začala nervózně pohrávat s vlasy. Má ve zvyku se probírat po pás dlouhými prameny vlasů jako korálky růžence. Mark si tu informaci bezmyšlenkovitě uložil do paměti.

„Vždycky mi posílal dopis - adresovaný na poštovní přihrádku v Mission Valley - před každou akcí. Pokaždé jsem si obálku vyzvedla, schovala ji doma a čekala na něho. Když se vrátil, vždycky dopis spálil. Nikdy jsem žádný z nich nečetla - až na ten poslední.“

„Proč jste to tentokrát udělala?“ Naklonil se dopředu a přetáhl jí deku přes kolena. Překvapeně se na něho podívala a pak tiše pokračovala. „Vždycky mi dal určitou časovou rezervu. Devadesát dní. Měla jsem počkat devadesát dní po datu, kdy se měl vrátit, a pak obálku otevřít. Asi týden po tom, co už měl být doma, jsem měla hrozný pocit - prostě jsem věděla, že se stalo něco příšerného ...“

„Proč vás napadlo, že se nevrátí?“ zeptal se

Mark. „Vždyť už se přece kolikrát vrátil z akce pozdě. Při téhle práci žádný přesný časový rozvrh neexistuje.“

„My máme... spojení.“ Podívala se mu přímo do očí. „Telepatické spojení, jestli víte, co myslím.“

Mark nemohl její slova popřít. Při své práci už pár podobných podivných věcí zažil. „A tak jste si sbalila kufry, udělala si prázdniny a vyrazila jste ho hledat. To vám řekl v tom dopise, že to máte udělat?“

Začervenala se. „Napsal mi, kde jeho poslední akce probíhala a prosil mě, že pokud se do konce měsíce nevrátí, mám se spojit s vámi. Na žádné prázdniny jsem nejela. Volala jsem vám. Byl jste pryč. Prý na neurčitou dobu, řekli mi. Nemohla jsem čekat. Alex byl těžce zraněný a volal mě. Tak jsem se tam rozjela.“

„Volal vás? Jak?“

„To byste asi stejně nepochopil.“ Tvářila se smrtelně vážně. „Prostě jsem *věděla*, že má vážné problémy. Vůbec jsem netušila, kdy nebo *jestli* vůbec se vrátíte. Podle toho, co jsem věděla, jste měl být s ním.“

Mark sebou trhl.

„Prodala jsem byt a ještě nějakých pár cenností. Nemohla jsem tušit, jak dlouho mi bude trvat, než Alexe dostanu zpátky. Chtěla jsem mít dostatečné finanční krytí na všechny možné výdaje. Pak jsem odletěla do Říma a najala si loď na Marez-zo.“

Mark vstal a začal přecházet po pokoji. „A tak jste tam vpadla a vyptávala se po bratrovi.“

„Nikdo si mě nevšiml. Vypadala jsem jako turistka. Vzala jsem si fotoaparát a prohlížela si památky. A našla jsem Alexe. A to je,“ dodala prud-

ce, „řekla bych, mnohem víc, než jste dokázal udělat vy.“

Mark cítil, že mu dochází trpělivost. Leze mu přišerně na nervy. Ale má pravdu. Jeho lidé převzeli Alexe Stonea domů. On jen provedl běžnou prohlídku a věřil, že v tom vaku je opravdu Rysovo tělo. Chňapl po telefonu, vytočil spoustu čísel a čekal. Pak nahlásil další obrovské množství čísel a znovu vyčkával. Viktorie seděla bez pohnutí a s kamenným výrazem na tváři poslouchala jeho úsečné příkazy.

„Na Marezzu máme kód pět. Kdo je teď volný? No jo, špatná doba. Vyřídím to osobně. Postarám se o to. Dopravu a to ostatní nechám na vás.“ Vrhhl na Tory vražedný pohled a zamračil se. „Někomu s sebou беру. Jednu ženu. Čekám zítra v de-vět.“

„Snad nemyslíte, že...“ Viktorie zbledla. „Ne! Já s vámi jet nemůžu.“

„Nemám na vybranou.“ Mark praštil se sluchátkem a nepřestával přecházet sem tam. „Vy se s Rysem dokážete spojit. Když se mnou nepojedete, možná ho vůbec nenajdu.“

„Ale najdete.“ Začínala se jí zmocňovat panika. „Jste přece agent. Děláte to celý život. Je to vaše práce. Nepotřebujete mě, jen bych vám překážela.“ Zvedla ruku v sádře. „Mám zlomenou ruku. Nemůžu nikde pobíhat a honit zločince.“

Mark se před ní zastavil a vzal ji pod bradu. „Dámo, máte tam přece bratra. Když říkám, že vás potřebuju, tak vás potřebuju. Když řeknu, že pojedete, tak pojedete. Když řeknu, že máte vyskočit, tak se zeptáte, jak vysoko. Jasné?“ Cítil, jak zatíná zuby a polyká. Zorničky se jí rozšířily.

„Já... já jsem ale hrozně zbabělá. Chápete to?

Nedokážu jednat pod tlakem. Jsem jen účetní, proboha. Ne žádná Mata Hari. Mám nervy i z měsíční uzávěrky.“

„Víte, jak to říká Will Rogers - „Každý nemůže být hrdina - někdo musí stát na chodníku a tleskat, když jdeme kolem.““

„Klidně vám můžu tleskat odtud.“

„Pojedete se mnou.“

„Mohla bych na vás počkat v Římě,“ přemlouvala ho zoufale.

„Pojedete se mnou na Marezzo.“

„Zhrouťm se,“ řekla Tory, chytila ho za ruku a prosebně se na něho zadívala. „Prosím vás. Věřte mi. Brát mě s sebou je ta nejhorší chyba, jakou můžete udělat. Nakreslím vám mapku, kde Alexe najdete. Dokážete to snadno. Opravdu. Dejte mi papír a tužku a -“

„Poslechněte,“ pronesl Mark pomalu. „Poslední, co si přeju, je vás tam tahat s sebou. Jenže nemám na vybranou. Pojedete na Marezzo se mnou. Podle toho, co víme, Rysa ukryli někam jinam. Bez vás ho nikdy nenajdu.“

Neřekl jí, že se tím chce také pojistit. Pokud je něco podobného, jako byla Krista, nedá jí příležitost, aby ho dostala. Viktorie Jonesová pojede s ním, ať se jí to líbí nebo ne. Chladně se na ni podíval. „Nebo jste si to s tou telepatí všechno vymyslela?“

„Ne, je to pravda.“ Napřímila ramena. „Ale nemůžete říct, že jsem vás nevarovala, až se vám tam zhrouťm.“

„Nikdo se hroutit nebude. Jen tam přijedeme, vezmeme Alexe a zatraceně rychle vypadnem.“ Řekl to, jako by o nic šlo. Jako by to bylo tak jednoduché.

„Ale pak mi nic nevyčítejte,“ odpověděla Viktorie rezignovaně. „Dobře vím, že toho budete litovat.“

DRUHÁ KAPITOLA

Mark toho litoval. Litoval, že ji přinutil s ním jet, a ještě víc litoval toho, že teď byli na téhle mizerné páchnoucí rybářské loďce.

Litoval ji, že strávila první tři hodiny plavby nakloněná přes palubu a zvracela. Měl chuť se k ní přidat. Obrovské vlny narážely do boku lodi a slaná sprcha zmáčela všechno, co bylo v dosahu. Mark se pokusil Tory udržet v relativním teple uzavřené kabiny, ale tam to páchlo tak silně rybinou, že měl sám co dělat, aby to vydržel.

Tory se opírala o bok lodi. Žaludek ji bolel, ve zlomené ruce jí cukalo a s každou přibývajícím vtefinou víc a víc nenáviděla Marka Savina.

Ten chlap byl neoblomný. Však ho ale varovala. Dodávalo jí to mírně zlomyslný pocit zadostiučinění.

„Tobě se to líbí, co, ty starej mizero.“ Při zvuku Markova hlasu zvedla Tory hlavu od zábradlí a vrhla na něho nenávislný pohled. Nemluvil k ní. Usmíval se tím svým odporným způsobem na námořníka, kormidlujícího tuhle hnusnou loď bůhví kam na otevřené moře. Tory se znovu zvedl žaludek.

„Certo!“ Angelo mu spokojeně odpověděl a svaly na silných pažích se mu při každém otočení kormidla napínaly. „Podívej na tyhle vlny, ka-

maráde. Připomínají nám, kdo je tady vlastně pá-nem, ne?"

Mark zvedl hlavu k tmavé obloze. Nad hlavou mu svítil jasný měsíc a osvětloval lesknoucí se pa-lubu. Od východu se k nim hnala hradba hrozivých mraků. „Mně to spíš připomíná, že tuhle zatrace-nou celtovou střechu používáš už moc dlouho.“

Podíval se na Viktorii, která, jak se zdálo, čeka-la už jen na milosrdnou smrt. „Bylo na čase ti dát zase nějakou práci, Angelo. Už ses moc dlouho flákal. Za jak dlouho tam budeme?"

Angelo vrhl pohled na vodotěsné hodinky na mohutném zápěstí. „Je jedenáct večer. Bouře vás bude aspoň krýt. Budete ale muset nějakých sto metrů k pláži doplavat. Víš jistě, že to dokáže?"

„Když to dokážu já, tak ona taky,“ řekl Mark zamračeně a šel se za Tory přesvědčit, jestli se jí pod plastický sáček, omotaný kolem sádry, ne-dostala voda. Podal jí plechovku s vodou a řekl jí, ať si vypláchne ústa.

Viktorie polkla a když k ní natáhl ruku se žvý-kačkou, vrhla na něho vztekly pohled.

„Já nežvýkám,“ řekla povýšeně. „To dámy ne-dělají.“

„No, myslím, že dámy taky zrovna nemají ve zvyku třeba zvracet přes palubu.“ Mark žvýkačku rozbil a vstrčil jí ji do úst. „Žvýkejte.“

Ponouře se na něho zadívala. „Až si s vámi příš-tě někam budu chtít vyrazit, varujte mě předem.“ Začala vychutnávat žvýkačku. Mentolová chuť jí připadala jako hotové požehnání.

Mark potlačil úsměv. „Až vás příště někam po-zvu, varujte mě předem. Vydržíte to ještě asi čty-řicet minut?"

„Je nějaká jiná možnost?"

Odhrnul jí vlasy z očí a zasmál se. „Můžete tam taky doplavat.“

„Jak je to daleko?" Tvářila se smrtelně vážně. Přes okraj se přelila obrovská vlna. Stovky litrů vody je zmáčely od hlavy až k patě a Tory tiše vy-jekla. Mark se jednou rukou chytil zábradlí a dru-hou ji k sobě přitáhl.

Vítr mu hodil její vlasy do tváře. Voněly po dět-ském šamponu. „Ta teda byla.“ Objal ji v pase a zabořil nos do vlhké, vonící hřívy.

Cítil na hrudi Toryin dech, tlumený jeho žlutou pláštěnkou. „Takovéhle situace nesnáším ani ve filmu. Už si vůbec nepamatuju, jaké to je, být su-chá.“ Provinile na něho koukla. „A navíc myslím, že jsem spolkla žvýkačku.“ Mark se zasmál a Vik-torie ho plácla do prsou. „Jak to, že vy se tak dob-ře bavíte?"

Pár metrů od nich zalila palubu další vlna. Pro Marka to byla záminka, aby ji k sobě přitáhl ještě těsněji. Bylo příjemné cítit ji tak blízko, i když by-la uvězněná v té neforemné pláštěnce. „My agen-ti totiž žijeme jenom pro dobrodružství.“ Na tváři se mu objevil podivný, váhavý úsměv.

Mark si všiml, jak jí na krku pulsuje tepna. Na hustých tmavých řasách měla kapičky vody a dlouhé vlasy si odhrnula dozadu. Na čele byla odřená a měla tam pořádnou modřinu. Do obliče-je se jí vrátila barva a její rty měly barvu svěžšího růžového lístku.

Můj Bože, pomyslel si s údivem. Vypadá úžas-ně.

Když k ní sklonil hlavu, upřeně na něho hledě-la a držela ho kolem pasu.

Chutnala úchvatně - po mátě a mořské vodě - když jí přejel jazykem rty.

„Otevři pusu.“

„Nemyslím, že...“

Mark jí zabořil prsty do mokrých vlasů a vzal jí hlavu do dlaní. „Prima nápad. Nemysli. Tohle je jen takový experiment.“ Zmocnil se jejích vlhkých, horkých úst. Vedle nich na palubu dopadla další vlna. Ucítit pod špičkou jazyku její zuby a přitiskl ji těsněji k sobě. V duchu proklínal vestu, nedovolující mu vychutnat její měkké křivky. Když se o ni začal třít boky, vydala hluboký hrdební sten, ale neodtáhla se. Místo toho cítil, jak se o něj její tělo opřelo.

Tory ho bez přemýšlení instinktivně objala. Hlavou jí blesklo, že je škoda, že nemůže použít obě ruce. Chutnal úžasně. Připadal jí vzrušující. Úchvatný. Celá se jeho pustošícím ústům poddala.

Ten polibek se nepodobal ničemu, co v životě poznala. Jeho jazyk se dožadoval odpovědi. Poslechla ho - a dala do toho celé srdce.

„Hej, vy dva!“ Tory chvíli trvalo, než si uvědomila, kde je. Zrudla, a když Angelo zakřičel znovu, odtáhla se. „Země na obzoru!“

Když ji Mark pustil, podívala se přes palubu do tmy. „Země na obzoru? Kde?“ Na všechny strany byly vidět jen hory pěnící šedivé vody pod hrozivými černými mraky.

Svírala jednou rukou zábradlí a pozorovala, jak Mark a Angelo snášejí jejich věci na hromadu. Angelo pomohl Markovi zavřít speciální batoh a nakonec mu podal několik záhadně vypadajících balíčků, které si Mark připevnil k opasku.

Sundal si pláštěnku a taky ji připevnil k pasu. Džíny měl černé a promočené a tlustý svetr se mu pod tíhou vody natáhl skoro až ke kolenům. Vyzul si boty a tkaničkami si je taky přivázal k opasku.

Tory se vylekaně dívala, jak vyrazil směrem k ní. Na ústech pořád cítila jeho polibek a rty měla rozpálené touhou.

„A teď ty, princezno. Sundej tu pláštěnku.“ Začal ji rozepínat a Tory se ho snažila odstrčit.

„Promoknu až na kůži.“

Mark jí pláštěnku vysvlékl a přivázal ji ke své.

„A teď boty.“ Vitr profoukl Tory skrz legginy a svetr, až byla dočista promrzlá. Ztuhlými prsty zápasila s tkaničkami. Mark stál a mlčel a Tory se otrásala chladem. „Ani ti nemusím říkat, proč raději chodím na rande s účetními. Ti mě aspoň nikdy nenutí dělat takovéhle věci.“

Mark naposledy všechno zkontroloval a podíval se na ni. „Budu si to pamatovat. Jdeme.“

„Jdeme kam?“ Rozhlédla se kolem. „Ale ne! To přece ne, ne!“

„Zadrž dech, maličká. Jdem!“ Mark ji chytil za ruku a strhl ji za sebou přes zábradlí.

Chvíli nevěděla, kde je dno a kde je hladina. Ze všech stran se na ni hrnuly přívaly vody. *Jen žádnou paniku, žádnou paniku.* Nabrala si vodu do nosu a zpanikařila. Tloukla kolem sebe rukama nohama a pořádně si lokla slané vody. Instinktivně se dostala do správné polohy a vyplula k hladině.

Kašlala a vši silou šlapala vodu. Nechtěla ani pomyslet na to, jak chutnou potravou mohou být její nohy pro nějakého dravce z hlubin. Právě ručka, zabalená v plastickém sáčku, jí byla k ničemu. No dobrá, však ona tam doplave - ať je to „tam“ kdekoliv.

Rozhlédla se kolem sebe a pátrala po Markovi. Všechno jí splývalo v nekonečnou kovovou šed. Její jedinou starostí je sádra na ruce. Zato Mark má u sebe veškeré vybavení.

O pár vteřin později se dostala znovu pod vodu. Vlny jí hodily vlasy do obličeje.

Když po chvíli zase vystrčila hlavu nad hladinu, srdce jí zběsile bilo. Najednou ucítila, že ji něco táhá zezadu za svetr. Zaječela hrůzou.

„Bud... statečná... holčičko. Kdybych chtěl, aby se dozvěděli... že... jsme tady, poslal bych jim... telegram.“

Tory byla natolik vyčerpaná a šťastná, že ho vidí, že se nezmohla ani na slovo. Táhl ji k pevnině a Tory zalil pocit úlevy. Kopala nohama a zdravou paží se snažila pomáhat, co jí síly stačily.

Vlna je hodila o několik metrů dopředu a Tory ucítila, jak dře břichem o písek. Chvilí zůstala nehybně ležet s tváří přitisknutou k zemi. Vlny se jí hladově vrhaly na chvějící se nohy.

„Musíme jít dál.“ Mark vyskočil, odhrnul si zmáčené vlasy z očí a pomohl jí vstát. Tory si na krátký příšerný okamžik pomyslela, že ji třesoucí se nohy neunesou. Okamžitě jí ale přispěchala na pomoc Markova silná paže a Tory ucítila na těle dotek kdoví čeho, co hrdinové nosívali kolem pasu.

Měsíc si hrál na schovávanou s mraky a jen občas osvětlil tvrdé rysy Markovy tváře. Začalo pršet. Viktorie si povzddechla.

„Doufám, že se ubytujeme v Hiltonu. Dám všechno za horkou koupel a teplý čaj.“ Déšť se na ni hrnul v proudech. Olízla si rty. Voda byla sladká. Zvedla hlavu k temné obloze a nechala si kapky stékat po tváři. Zakopla o velký spadlý kmen stromu a Mark ji zachytil. Tory se zvědavě rozhlédla kolem. Ve tmě se nedalo vůbec nic rozeznat. V dálce se občas zaleskla mořská hladina a jediné, co bylo vidět, byla do nekonečna se táh-

noucí pláž. Kdesi vpředu se rýsovaly rozeklané skalní útesy.

Zatahala ho za ruku a Mark zastavil. Stačila si všimnout, jak se mu zlověstně zaleskly oči. „Doufám, že tě nenapadlo, že bych mohla vylézt na ty skály. Protože tě musím varovat -“

Zahlédla na jeho tváři slabý úsměv. „Ubytuje-me se v hotelu Grotta Zaffiro.“

„Marku, nedělej si legraci, prosím tě,“ řekla naléhavě. Cítila, jak ji táhne za ruku směrem ke skalám. Tory pod bosými chodidly ucítila tvrdou, kamenitou zem.

„Během dvaceti minut budeš až po ten svůj půvabný krk v horké vodě,“ sliboval.

Tory se usmála. Jeho slova zněla jako rajská hudba a dodala jí nové síly.

Připadalo jí, že stoupají, ale ne příliš prudce. U úpatí skal byla rozeseta spousta balvanů a museli si pečlivě vybírat cestu. Ta horká koupel jí připadala čím dál tím úžasnější.

Určitě brzy narazí na cestu. Přestalo pršet a obloha se vyčistila. Tory připadalo, že Mark už mlčí celou věčnost. Náhle se k ní otočil a pustil jí ruku.

Nemohla popadnout dech. Opřela se dlaní o kolena, sklonila hlavu a pokoušela se zhluboka nadechnout. Vlasy jí dopadaly v dlouhých pramínkách až na zem. Když se narovnála, Mark se na ni zlomyslně šklebil.

„Co je?“

„Vypadáš jako Medúza.“ Tory si začala polekane upravovat vlasy. Mark se tiše zasmál. Vzal ji za ruku a táhl ji za sebou. „Vlastně, když uvážím situaci, vypadáš zatraceně dobře. Pohni, princezno, koupel čeká.“

„Doufám, že to je aspoň dvouhvězdičkový ho-

tel - Ach, Marku, ne! Prosim tě, řekni mi, že nejdeme do jeskyně.“

„Nejdeme do jeskyně,“ odpověděl příjemným hlasem a stiskl jí ruku. Vlekl ji za sebou do malého otvoru ve skále.

Mark rozsvítil baterku a posvítil jí pod nohy, aby se jí snáz šlo.

Tory chvíli trvalo, než si na světlo zvykla. „Ty mizero, slíbil mi, že se vykoupu v horké vodě.“ Šla těsně za ním a vyděšeně se rozhlížela po úzké chodbě. „Doufám, že tu aspoň nejsou netopýři.“

„Žádní netopýři.“

Jeskyně nepřijemně zapáchala vlhkostí. To se dalo čekat, pomyslela si Tory vztekla. Horkou koupel si vymyslel jen proto, aby ji popohnal. Chvilí šli rovně, pak prudce zabočili za roh a znovu se vydali přímo. Chodba začala mírně klesat a Tory připadalo, že ušli nejméně další kilometr.

Zakopla o vyčnívající kámen a narazila si palec. Mark pokračoval dál a musela ho doběhnout. Na chvíli se zastavil a počkal, až k němu dorazí. Tory ho vděčně chytla za ruku.

„V pořádku?“ Jeho hlas se odrazil od stěn. Pevně jí horkými prsty stiskl dlaň a dal se znovu na pochod.

„Jo, je mi báječně,“ Tory ztišila hlas, když si uvědomila, jak se jí chvěje nervozitou. „Co když ta cesta najednou skončí nějakou průrvou?“

„Jestli někam spadnu, prostě mi pusťš ruku. Když se vrátíš na pláž, někdo tě určitě najde a zachrání tě.“

Tory se rozklepala hrůzou při představě, že můžou beze stopy zmizet v jakési temné díře. Držela se Markovy ruky, jako by to byla její poslední zá-

chrana; a šla za ním tak těsně, až cítila, jak z jeho těla sálá horko.

Dlouhé ticho přerušil Markův hlas. „Já už jsem tu byl, zelenoočko. Nikam se tady spadnout nedá. Jen žádný strach.“

Tomu se to řekne! Tory píchaly do bosých nohou kamínky a celé tělo měla rozlámané. Cítila potřebu si postěžovat, ale přece mu neudělá tu radost a nedá najevo, že nic nevydrží!

Mark najednou zhasnul baterku a ocitli se v úplné tmě. Tory začala být nejistá. „Zavři oči,“ řekl jí.

S radostí ho poslechla. „A můžu si k tomu lehnout?“

„Ne.“ Podle hlasu poznala, že se směje. Táhl ji za sebou dál. „Nech je pěkně zavřené. Tohle se ti určitě bude líbit.“

Tory udělala, co jí řekl. „Jestli je tohle jen další scéna, kde ty budeš hrdinou a já ubohým zbabělcem -“ bručela nasupeně.

„Už můžeš, princezno.“

Tory se rozhlédla kolem sebe a zůstala stát s otevřenou pusou. „Marku...“

Stáli v obrovské jeskyni. Strop se jim klenul víc než sto metrů nad hlavou. Celý prostor byl osvětlen chvějící se tyrkysovou září, ve které se všechno zdálo jaksi neskutečné. Uprostřed obrovského sálu bylo nádherné jezero. Nad jeho klidnou hladinou visel opar, zahalující také mechem porostlý smaragdově zelený břeh a kapradiny rostoucí kolem.

„Ach, Marku.“ Viktorii ta krása vyrazila dech. Nikdy nic podobného neviděla.

„Grotta Zaffiro,“ pronesl Mark slavnostně. „Safírová jeskyně.“

Mark si všiml, že se Tory chvěje, a v duchu za-

klel. Musí být pořádně vyčerpaná a zlomená ruka ji určitě příšerně bolí. Vláci ji s sebou přes půl zeměkoule a ještě ke všemu ji hodil do rozbouraného moře. Než půjdou dál, potřebuje se pořádně najíst a vyspat.

„Můžeš si to tu prohlídnout později.“ Mark ji postrkoval k zadní stěně jeskyně. „Nejdřív si najdeme nějaké bezpečné místo k táboření a pak si můžeš dát tu horkou koupel.“

„Myslela jsem si, že sis to vymyslel jen proto, abys mě sem nalákal.“

Mark z jejího hlasu poznal, jak je vyčerpaná, a pevně ji držel za ruku. „Asi tři sta metrů zpátky je horký pramen minerální vody.“ Cítil, jak se sám chvěje únavou. A to je na takovéhle situaci připravený! Navzdory všem varováním, že je zbabělá a že nic nevydrží, si vede naprosto znamenitě. Teď je ale bledá a rty má skoro fialové.

Mark se prudce zastavil a nechal ji klesnout na písčnou zem. „Chvilku si oddechni. Já zatím připravím náš pokoj.“

Tory se stulila do klubička a zavřela oči. „Zavolej mě, až přijde obsluha...“

Mark začal obrovskou jeskyni prohledávat a snažil se najít bezpečné místo, kde by se utábořili. Od té doby, co se na Marezzu usadili teroristé, tam moc turistů nejezdilo. Ale i tak raději nemínil zbytečně riskovat, že by někdo z místních chtěl nějakým odvážlivým zvědavcům ukázat horké prameny a nádheru jeskyně.

Byl tam pouze jeden vchod - ten vedoucí chodbou ve vápencové skále k moři. Prošel dál do nitra jeskyně, kde safírová záře vodní hladiny pomalu začínala blednout. Do nosu ho zaštipal slabý sirný zápach. Narazil na malé jezírko, ze kterého

stoupala pára. Podzemní horký pramen, který ho napájel, byl několik desítek metrů vzdálený. Voda byla proto příjemně teplá a sirný zápach nebyl příliš silný.

Horká koupel jim oběma udělá dobře, jen co najde příhodné místo k utáboření.

Místo, které hledal, bylo skryto za vysokou vápencovou stěnou - byla to přirozeně vzniklá prostora, která měla skoro třicet metrů čtverečních a nebyla odnikud vidět.

Mark shodil batoh na písčnou podlahu a začal rozbalovat. Vytáhl malý propan-butanový vaříč, nalil do ešusu vodu, kterou přinesl s sebou, a pak vyrazil zpět pro svou nedobrovolnou partnerku.

Ležela přesně tak, jak ji nechal - stočená do klubička s mokkými vlasy rozprostřenými na písku.

„Obsluha.“

Ani se nepohnula. Mark ji vzal do náruče a odnesl ji do jejich nového „pokoje“. Spala jako zabitá. Chvilí uvažoval nad tím, že ji probudí, aby se mohla vykoupat v horké vodě a převléknout do něčeho suchého. Jenže si uvědomil, že teď víc než cokoliv na světě potřebuje spát.

Mark se vysvlékl z mokrých šatů a vysušil se tričkem, vytaženým z batohu.

Roztáhl na zemi oteplovací podložku a otočil se k Viktorii. Měla mírně pootevřená ústa. Napadlo ho, že by byla asi vzteky bez sebe, kdyby věděla, že chrápe. Vzal do ruky její dlouhé vlasy a vyždímal z nich vodu. Pak jí je spletl do copu, aby se všude nepletly. S prsty v jejích vlasech se zarazil a došlo mu, co dělá. Najednou na sebe dostal příšernou zlost. Tory se v něm jakýmsi záhadným způsobem podařilo vyvolat dřív nepoznanou něhu. Při jeho práci bylo nebezpečné se čímkoliv

rozptylovat. Sundal si gumičku z vlasů a svázal Viktorii cop.

Tory je problém s velkým P. Neměl vůbec v úmyslu jí dát jakkoliv najevo, že dobře vychovaná slečna Viktorie Jonesová mu dává pěkně zabrat. Ten polibek na Angelově lodi dokázal, že už je v tom až po uši.

Vždyť ani není jeho typ. Patří k ženám, které chodí s blůzou zapnutou až ke krku a šaty používají místo brnění. Sakra, vždyť vypadá, že v těch botách na nízkém podpatku nosí i ortopedické vložky.

On má přece rád, když ženská vypadá jako ženská. Když nosí odvážné šaty a boty na vysokých jehlových podpatcích. Vždycky dával přednost ženám, které chápaly, o co mu jde, a dokázaly přimnout vztah na jednu noc. Rychlý, uspokojující sex bez jakýchkoliv závazků. To přece vždycky býval jeho styl. Jenže teď, při bůhví kolika nemocech, co se v poslední době objevily, to je čím dál tím větší riziko, za které to přece nestojí.

Možná má na to, co se s ním teď děje, vliv jeho víc než dva roky dlouhý celibát. Začínal na sebe dostávat vztek. Nadzvedl Viktorii a stáhl z ní mokré legginy. Měla nohy celé promodralé zimou. A plné ran.

Mark zvedl hlavu a zamařil se. Co je proboha zas tohle? Očima rychle odhadl poranění na její jemné kůži. Odřeniny byly zarudlé a vypadaly škaredě. Tiše zaklel a dotkl se nejprve jedné, pak další a další. Ta poranění nejsou náhodná. Jsou přesná a systematická.

Nedalo se odhadnout, jak je to dlouho, co ji někdo takhle zbil. Ale bylo nade vše pochybnost, že Viktorie Jonesová přežila promyšlené a brutální bití od profesionálního zabijáka.

Stáhl jí vodou nasáklý svetr, sundal jí podprsenku a pohledem zkontroloval zbytek těla. Většina ran byla rozeseta od ramen po kolena. Zamařil se.

Vzal tričko a začal jí vysoušet hladkou kůži. Když jí přešel po obličej, připadala mu hedvábně hebká. Poranění na čele se jí pomalu ztrácelo a modřina bledla a dostávala žlutou barvu.

Nutil se, aby se soustředil jen na utírání. To, že jí nevzbudily ani jeho doteky, dokazovalo, jak moc je vyčerpaná. Kdyby se teď probírala, asi by jeskyňi zbořila. Zlomyslně se usmál. Jenže úsměv se mu rychle vytratil, když jí přešel vlhkou teplou látkou po prsou.

Malých, pevných, dokonalých prsou.

Když se látka dotkla kůže, světle růžové bradavky se jí vztyčily. Mark utírání nechal, zvedl ji do náruče a odnesl na improvizovanou postel. Spala tak tvrdě, že se ani nepohnula, když jí přes hlavu přetáhl suché tričko. Než ji zakryl, zkontroloval ještě, jestli se jí pod plastický sáček nedostala voda. Ulevilo se mu, když viděl, že sádra zvlhla jen na okraji. Ujistil se, že už jí nic nechybí. Pak vzal z batohu mýdlo a vyrazil k horkému prameni, kde se až po krk ponořil do kouřící vody.

Viktorie se s trhnutím probudila. Srdce se jí rozbušilo leknutím. Posadila se a pevně zavřela oči.

Alexi, ach, Alexi, kde jsi? Jsme tady. Najdeme tě. Jenom mi řekni, kde jsi!

Jediné, co slyšela, byl tlukot vlastního srdce. Pokusila se soustředit, ale do mysli se jí neustále vkrádaly rozptylující myšlenky a nedokázala vnímat nic mimo vlastní strach.

Celá nešťastná otevřela oči do tajuplné modra-

vě záře a vdechla vůni dušeného masa, ze které se jí sbíhaly sliny. Uslyšela, jak jí kruží v žaludku. Aspoň jedna část těla jí funguje normálně.

Uvědomila si, že je docela sama, a přepadl ji nával paniky. Vrhla pohled na kouřící kotlík u vchodu do „ložnice“. Mark by od vaření určitě nikam daleko neodešel. Vyhrabala se z teplých přikrývek a najednou jí došlo, že je pod dlouhým tričkem docela nahá. Zrudla od hlavy až k patě. *Zatracený chlap!*

Našla Markův batoh, vytáhla z něj spodní prádlo a legginy a honem si je na sebe natáhla.

Konečně byla slušně oblečená a cítila se mnohem líp. Vydala se na obhlídku tábořiště. Všechno nasvědčovalo tomu, že se zde Mark usadil na dlouhou dobu. Velké polní láhve na vodu byly naplněny a opřeny o cosi, co vypadalo jako vysílačka. Výklenku ve skále využil jako skryše pro spoustu dalších věcí. Tory nepřítomně zvedla vlhké oblečení, které Mark odhodil do písku, a v duchu si řekla, že je musí vyprat.

Postel byla připravená pro dva. No, jestli tu s ní spal, tak si to Tory vůbec nepamatuje. Vzpomíná si jedině na to, jak ji neuvěřitelná krása místa překvapila.

Dostala neodolatelnou chuť vyjít do prostorné jeskyně, uvidět zářivě hladkou vodní hladinu a možná si i zaplavat. Připadala si celá lepkavá a vlasy měla slepené solí a plné písku.

Jídlo bylo na pohled stejně lákavé jako vůně, která jí přilákala ke kotlíku. Začaly se jí sbíhat sliny a žaludek začal kručet. Tory se nedokázala udržet. Jak to tak vypadá, Mark může být pryč ještě pořádně dlouho. Vzala vidličku, dřepala si vedle vařiče a napíchla si kousek masa.

Přinutila se přestat jíst v okamžiku, kdy si uvědomila, že toho pro Marka moc nenechala. Ani ji nenapadlo si jídlo naservírovat na talíř. Asi z ní celá tahle dobrodružná akce dělá divošku.

Moc toho pro ni na práci nebylo, stačilo jen složit oteplovací přikrývku. Tory ji pečlivě uložila na okraj improvizované postele. Raději ani nechtěla pomyslet na to, že tu ležela bůhví kolik hodin vedle Marka Savina a neměla na sobě pod tričkem vůbec nic.

Se zkříženými nohama se posadila, opřela se o skálu a čekala na něho. Když na druhé straně skalní stěny uslyšela jakýsi šramot, nejdřív ztuhla a pak se rychle přesunula dozadu, kde byla větší tma.

Jsem hloupá. První, co měla po probuzení udělat, bylo najít v tom Markově černém batohu nějakou zbraň. Šramot se ozval znovu. Oči jí sklouzly k věcem, ležícím vedle lahví s vodou asi dva metry od ní.

Kdosi tam je, a vůně jídla ho přivede rovnou k ní. Na písku se ozývaly těžké kroky a Tory se hrůzou zpotily dlaně. Skřípání písku na chvíli utichlo a pak se ozvalo znovu a rychle se blížilo.

Tory se podél stěny připlížila k Markovu batohu. Napadlo ji, že bude nejspíš plný všelijakých strašlivých věcí. Vůbec nevádí, že ať z něj vytáhne cokoli, nebude to umět použít. Doufá jen, že to bude něco velikého, co bude nahánět hrůzu.

S očima upřenými k východu natáhla ruku a začala prsty prohmatávat tenkou látku. Zadržela dech, sáhla na přezku a batoh otevřela. Kovový kroužek uzávěru cinkl o kámen. Neviditelné kroky se zarazily a pak se vydaly směrem k ní. Tory tuhla v žilách krev.

Netrpělivě přehrabovala poslepu obsah, až narazila na cosi tvrdého a chladného. Přinutila se párkrát zhluboka nadechnout, vzala tu těžkou věc do levé ruky a zvedla ji nad hlavu.

„Doufám, že s tím umíš zacházet.“ Slova Marka Savina prořízla ticho a její strach. Paže jí klesla. „Většinou se z toho střílí, ale myslím, že v tvém případě by se dala udělat výjimka.“

V černé košili a tmavých kalhotách vypadal jako novodobý pirát. Černé vlasy mu volně padaly až na ramena. Vypadal k vzteku čistě a v naprosté pohodě, zatímco ona si připadala celá ulepená a vyvedená z míry.

Tory se zadívala na ošklivě vypadající pušku, kterou měla ještě pořád v ruce. Držela ji za hlavě. Pustila zbraň a odtáhla ruku, jako by se spálila. Vyskočila na nohy. „Vyděsils mě k smrti! Proč na mě nezavolaš nebo tak něco?“

Mark si nandal to málo, co zbylo z jídla, na talíř. „Myslel jsem si, že ještě spíš.“ Posadil se na zem se zkříženýma nohama a pustil se do jídla. „Schovej tu UZI a podej konvici na kávu.“

Tory vzala konvici, naplnila ji vodou z láhve a dala ji na vařič. Mark jí řekl, kde najde kávu, pak si opřel lokty o kolena a zadíval se na ni. „Jak ti je?“ zajímal se.

„Líp, než jsem čekala,“ přiznala Tory a nalila kávu do hrnečků, které jí Mark podržel. Posadila se vedle něho a začala uskrávat horký lahodný nápoj. „Kolik je vlastně hodin?“

„Něco po třetí. Spalas rovných dvanáct hodin.“

„Měls mě vzbudit.“ Tory svírala hrneček v dlaních a opírala si ho o kolena. „Něco se mi zdálo.“ Postavila kávu do pisku. Dlouhý cop jí přepadl dopředu a Tory si začala pohrávat s jeho koncem.

Pak zvedla hlavu a zadívala se na Marka. „Alex je těžce zraněný, Marku. Je skoro polomrtvý. Vím to.“ Zírala kamsi za něj a ztěžka polkla.

Ve snu viděla Alexovu tvář, tak zbitou, že nebyla téměř k poznání. Otrásl ji to a vyděsilo ji to k smrti. Měla obavy, že přišli příliš pozdě.

„Po setmění vyrazím a přivedu ho.“ Všimla si, jak Mark zaťal zuby. Zvedla hrnek s kávou a dopila poslední kapku. V ústech měla najednou podivně sucho.

„Dnes ráno jsem byl na krátkém průzkumu v Pescarně. Jestli ukrývají Rysa tam, tak na to jdou zatraceně dobře, protože tam po nich není ani stopy. Ušetřili bychom si spoustu času, kdybys ho dokázala přesně lokalizovat.“ Mark dopil kávu a dolil si zbytek z konvice. „Ať je na tom jak chce, dostanu ho ven.“ Tory se jeho tón vůbec nezamlouval. Promluvila hlasem sevřeným úzkostí. „Jak dlouho bude asi trvat, než ho najdeme?“

„Mrzí mě, že jsem tě do toho vůbec zatáhl. Potřebuju jen, abys mi řekla, kde přesně je. Pak tě přivedu zpátky sem.“ Podal jí ručník a kousek mýdla. „Když se dáš doleva a půjdeš asi sto metrů, dorazíš ke své horké koupeli. Nikam nespěchej a pořádně se v té vodě uvolni.“ Pomohl jí na nohy. „Budu u hlavního vchodu a pohlídám to tu.“

Tory odložila hrneček od kávy vedle Markova na skalní výstupek. „Abych řekla pravdu, daleko víc by mě nadchlo, kdybys mi řekl, kde je tu toaleta.“ Začervenala se, zvedla hromádku vlhkého oblečení a přidala k ní ručník a mýdlo.

„Každé tvé přání je mi rozkazem, princezno. Pojď za mnou.“

Jeskyně byla velká asi jako dvě fotbalová hřiště. Stěny v nazelenalé záři vypadaly světlé. Safírová

voda byla křišťálově čistá a vlnky vrhaly na stěny chvějící se záblesky.

Obešli jezero na druhý konec. Tory se držela Markovi po boku. „Jak tu všechny ty rostliny dokážou žít?“ zeptala se, když míjeli keř obsypaný drobnými bílými kvítky. Přímou u vody vyrůstaly kapradiny a mech.

„Je tu spousta přirozeného světla a čerstvé vody.“ Mark jeden květ utrhl a zastrčil ho Tory do copu. „Jestli si budeš chtít zaplavat, tak na mě zavolej. Je tu skoro stometrová hloubka. A voda je tak čistá, až to klame.“ Obešel kapradinu skoro tak vysokou, jako byl on sám, otočil se a zadíval se na ni. „Vidíš ty víry tam vzadu?“

Ve zvláštním světle jeskyně a záblescích z vodní hladiny jeho oči zářily jako křišťál a vypadaly skoro modré. „Co je to?“

„To je přírodní kanál, princezno.“ Ukázal směrem, odkud přišli. „Vzadu v jeskyni vyvěrá horký pramen. Protéká kousek za naším tábořištěm a ústí do jezera. Než se sem dostane, tak je voda studená. Jezero vytéká asi sto dvacet metrů dlouhým trychtýřem do moře pod námi. Když nebudu nablízku, vůbec se k tomu místu nepřibližuj. Ten kanál je dost široký, aby tě to vtáhlo.“

Tory se zachvěla. Hluboké vody si užila dost včera, když ji Mark hodil z lodi do moře.

Ukázal na tři budky, diskrétně skryté za rohem u vchodu. „V provozu je jen ta úplně vlevo. Postavili to tu kdysi pro turisty, ale do jeskyně už nikdo po léta nevstoupil.“

„Proč ne? Je to nejhezčí místo, jaké jsem kdy v životě viděla.“

„Vzpomínáš si na ty balvany, přes které jsme sem včera vylezli? Zřítily se z útesů nad jeskyní.“

Pro turisty to tu teď moc bezpečné není. A kromě toho, od té doby, co mají Marezzo v rukou teroristi, turistický ruch tu skoro neexistuje. Občas dovolí, aby sem nějaká menší skupinka přijela, ale jenom proto, aby nebyli tak nápadní. Mají pod kontrolou úplně celý ostrov. Domorodci raději mlčí, protože na jejich diskrétnosti závisí jejich život.“ Mark si vytáhl ze zadní kapsy revolver a zkontroloval ho. Vůbec nevěnoval pozornost tomu, jak se při tom Viktorie zatvářila.

„Kdybys něco potřebovala, budu venku. Horký pramen je tím směrem, odkud jsme přišli.“

Jezírko bylo asi dva metry široké a jeho břehy tvořila hladká skála. Na dně byl jemný písek. Tory se ponořila do horké vody a ujistila se, zda se jí nenamočila sádra. Ponořila se až po bradu a s vlasy rozprostřenými po hladině vychutnávala horkou lázeň. Rozbolavělé svaly se jí v teplé vodě začínaly uvolňovat. Stoupající pára ji přiměla zavřít oči.

„Co to tam proboha vyvádíš?“

Tory vmžiku otevřela oči a trhla sebou. Z páry se vynořila postava Marka Savina. Prudce se narovнала a rukou si automaticky sáhla k hrdlu, až se voda jezírka přelila přes okraj.

„Co tu chceš?“ vypravila ze sebe. Usnula a chvilu trvalo, než se jí mozek probal a začal normálně přemýšlet. Všimla si, jak Markův pohled sjíždí k místu, kde se jí mokré vlasy lepí na nahé tělo, a zrudla.

„Co tu tak dlouho děláš?“

Zlomená ruka jí byla k ničemu. Zdravou rychle sáhla po ručníku, položeném na skále, a snažila se ho omotat kolem hrudníku. Seděla ve vodě

s kolena přitaženými pod bradu a snažila se skrýt, jak to šlo. „Musela jsem usnout. Já už teď budu rychle hotová, víš, a... Můžeš jít, prosím tě, pryč?“ Hlas se jí zadržoval studem. Byla rudá od hlavy až k patě.

Přišel ještě blíž. Tory si olízla rty a schovala se hloub pod vodu i s ručníkem. „Prosím tě. Běž pryč.“ Připadalo jí, že je strašně blízko.

Měl na sobě džíný, ale vůbec se je nenamáhal zapnout. Nahý hrudník měl dotmava opálený a porost hustých černých chlupů se mu ztrácel v otevřeném zipu kalhot. S koleny od sebe dřepěl na břehu jezírka. Tory odvrátila pohled od části jeho těla, kterou měla rovnou na očích, a zrudla ještě víc. Byl tak blízko, že kdyby natáhla ruku, mohla by se ho dotknout.

Srdce měla až v krku. Nevěděla, kam s očima. Ten pohyb mu rozevřel zip ještě víc, ale on, jak se zdálo, si toho nevšímal. Je opálený úplně celý, pomyslela si Tory a slabě zasténala.

Pára z vody mu líně kroužila kolem hlavy. Vlasy mu volně padaly na ramena v lesklých pramínkách, které ji vyváděly z rovnováhy.

Upřeně se zadívala na místo na druhé straně jeskyně. Mokrý froté na hrudi jí připadalo těžké a nutilo ji zhluboka dýchat. Cítila, jak jí jeho pohled klouže po těle jako doteky prstů a zachvěla se.

Přinutila se mu podívat do očí. „Prosím tě, mohl bys jít pryč?“ vypravila ze sebe slabým hlasem.

Mark ze ženy ve vodě nespouštěl oči. Na růžové kůži se jí tetelila pára. Vypadala hladká a měkká jako samet. Mokrý vlasy jí zahalovaly tělo a vznášely se na křišťálové hladině jako vodní rostliny.

Kolena měla až pod bradou, jak se pod vodou marně snažila ukrýt před jeho pohledem. Bylo mu jasné, že by měl odejít. Už jen ten nápad sem za ní přijít byl sám o sobě pěkná hloupost.

Rudou rozpaky měla snad i pěšinku ve vlasech. „Hned po rozednění vyrazíme,“ řekl úsečně a postavil se.

„Dobře,“ podařilo se jí vypravit. Polekaně se na něj dívala. Mark si všiml, jak jí na krku divoce pulsuje tepna. Kristepane. S tou si teda ještě užiju, říkal si v duchu. Celá taje, jen se na ni podívám.

„Přinesu ti suchý ručník.“

„Děkuji,“ řekla upjatě.

Mark si nemohl pomoci. Ani se nehnul z místa. „Mluvíš jako dobře vychovaná školačka,“ škádlil ji. „To nedokážeš říct nic víc než *děkuji*?“

Hrdě zvedla hlavu. „Dokážu. Můžu ti třeba říct *běž pryč!*“

„Zelenoočko, vždyť tu není vůbec nic, kvůli čemu bych tu chtěl zůstat.“ Způsob, jakým zvedla hlavu, ho dráždil. Najednou zatoužil zjistit, kam až musí zajít, aby konečně odhodila tu slupku dobře vychované dámy. Vzdychl si. Asi by to bylo zbytečné. Zřejmě si vůbec nedělala legraci, když o sobě prohlašovala, že je zbabělá.

„Nenávidím tě,“ pronesla tiše a bez emocí s pohledem upřeným kamsi do dálky.

„Řekni to hlasitěji.“

Zadívala se mu do obličeje. „C... cože?“

„Řekni to hlasitěji a s citem. Pěkně mi ukaž, jak moc mě nenávidíš.“

„Ty ses zbláznil!“

Aniž si to uvědomil, vyrazil k ní Mark zpátky. Dřepł si a vzal její chvějící se bradu do dlaní. V doširoka otevřených očích se jí odrážel strach. „Do-

kaž, že máš v sobě nějakou kuráž, děvenko. Pomalu začínám litovat, že jsem tě na Marezzo dotáhl.“

„Varovala jsem tě, že sem nechci.“

„To jo, tos udělala,“ řekl drsně. Stáhl ruku z její horké vlhké tváře a postavil se. „Ale asi bych se cítil jistější, kdybys projevila aspoň trochu odvahy.“

„Tak odvahy?“ Oči jí zaplály. „A co říkáš tomuhle?“ Sundala si ze sebe vodou nasáklý ručník a vši silou ho po Markovi mrštila.

Mokrá látka neškodně pleskla do písku. Z Toriných očí na Marka sršely smaragdové jiskry. Zuby měla zafatě. „Přítáhl mě sem na Marezzo, Marku *Fantome* Savine. Jsem tu s tebou a vůbec se mi to tu nezamlouvá.“ Hlas jí zesílil. „Nezamlouvá se mi to tu a ze všeho nejmíň se mi zamlouváš ty.“ Hodila po něm mýdlem. Minulo ho a přistálo do kapradí.

„Já ti dám *odvahu!*“ Našla oblázek, který vzápětí prolétl vzduchem asi půl metru od Markovy hlavy. Ten se jen zlomyslně šklebil. „Jen do toho, holka!“

„Jsi *odporný* chlap.“

„Nepovídej!“ pochechtával se Mark. Ještě to s ní není tak docela ztracené.

„Ano! Přestaň mě dráždit... a běž... pryč!“

„A co když ne?“

Viktorie se na něho podívala. Byl tak drzý a arogantní a tak příšerně sebejistý! Něco o takových mužích už slyšela. Sice ho potřebuje, aby vysvobodil Alexe, ale to ještě neznamená, že jí musí být sympatický. Pozorovala jeho drzou tvář. Musí mu zrovna teď dokázat, že si s ní nebude hrát, jak se mu zachce. Ale jak na to?

Tyčil se nad ní s rozkročenýma nohama a rukama založenýma na prsou. Džínsy měl nedbale rozepnuté a dobře věděl, jak ji to vyvádí z míry. Tory bylo jasné, že to všechno dělá naschvál. Vidí, jak je otřesená a pořádně si to vychutnává.

Co by tak mohla udělat, aby to otřásl *jím*?

Tory najednou skoro bez rozmyslu vylezla z vody. S pohledem upřeným kamsi za Marka se hrdě napřímila a vyrazila kolem něj pryč. Voda jí crčela po nahém těle. Stud jí pronikal až do morku kostí, ale snažila se ovládnout.

Zrudlé tváře jí pálily, ale za nic na světě mu nedá znát, jak je otřesená a kolik odvahy ji stálo vylézt před ním z vody nahá.

Připadala si bezbranná jako nikdy předtím. Ale nedá to na sobě znát. Najednou se začala divit, kde se v ní vůbec tolik odvahy vzalo.

Ach, můj Bože! pomyslela si nevěřicně, když za sebou uslyšela jeho překvapené vydechnutí. *Dokázala jsem to!* Tory hrdě vykračovala a za nic na světě se nechtěla poddat šilené chuti se rozběhnout a zmizet. Neslyšela za sebou žádný zvuk, ale i kdyby se za ní něco ozvalo, neslyšela by to pro bušení vlastního srdce. Byla jen pár metrů od vchodu do tábořiště, když ji zezadu kdosi tvrdě chytil za paži. Zaječela.

Mark ji prudce otočil tváří k sobě. Uchopil ji prsty pod bradou a světle modré oči se mu nepřijemně leskly. „Teď mě dobře poslouchej, princezno. Sex pro mě vůbec nic neznamená. Jasně? Takže mi přišť to svoje roztomilé tělo nepředhazuj, protože mi to jednoduše vůbec nic neříká.“

Tory stála bez mrknutí ztuhlá v jeho sevření. Mark měl pevně stisknuté rty a přimhouřenýma očima jí hleděl do tváře. Z jeho ledového výrazu jí

naskočila husí kůže a srdce se jí sevřelo. Co je ten Mark vůbec za člověka? Má v sobě aspoň trochu citu? blesklo jí hlavou.

„Jak se jen opovažuješ! Nic jsem ti nepředhazovala -“

„Vrať se na zem, děvenko. Už jsem v životě něco zažil. Vysvětlím ti to takhle: asi by mě to lákalo, kdybych ale sex neházel do jednoho pytle s takovými nebezpečnými návyky, jako jsou drogy a alkohol. Vypadáš zdravě, holčičko... ale v dnešní době, kdo ví?“

Tory zbledla. Od hlavy až k patě ji polilo horko a zaslepil ji vztek. Bez přemýšlení zvedla ruku a uhodila ho do tváře s takovou silou, až ustoupil o krok zpět.

„Děvko,“ zasyčel za ní, když se otočila a vešla do tábořiště. Kdyby tam byly dveře, určitě by jimi pořádně práskla. Rozumný chlap by ji v té chvíli nechal na pokoji.

„Tahle facka byla poslední,“ ozval se za ní Mark a zamířil k vařiči, aby si nalil kávu. „Varuju tě. Přijdeš ti to vrátím.“

„Až mě příště takhle urazíš, vytáhnu na tebe pistoli a nebudeš mít nejmenší šanci.“ Viktoriin hlas zněl tvrdě a klidně.

Seděla uprostřed improvizované postele a ruku v sádře si držela na klíně. Na tričko, natažené na nahém těle, jí z vlasů stékala voda. Nemínila ustoupit ani o kousek. Podle toho mála, co o ní věděl, by nikdy nečekal, že v sobě najde tolik odvahy a ještě mu začne vyhrožovat. Přimhouřil oči a začal přemýšlet.

Hned ze začátku mu bylo jasné, že s ní budou problémy. Jenže ji potřebuje, aby našla svého bratra. Nemá na vybranou. Ale na druhé straně, uvě-

domil si rozčleně, jí jsem taky na vybranou nedal. Naštěstí ale všechno, co jí řekl o sexu, je absolutní pravda. Ani to za to riziko nestojí. Prožívá si dost horkých chviliek díky své práci. Za všechna ta léta v sobě potlačil zlovyky natolik, aby se mohl soustředit pouze na holé přežití.

Káva v konvici byla studená. Mark ji přesto vypil a když uslyšel, jak Tory vzlykla, dostal vztek. Nádhera. A je zase zpátky u svých starých dobrých zvyků. Nechtěl si přiznat, že se mu vlastně ulevilo. S Viktorií Jonesovou - zbabělcem si dokáže poradit.

Posadil se vedle ní. Ucítil, že jeho mýdlo na její kůži voní docela jinak. „Copak je? Bolí tě něco?“ Neodpověděla. Vzal ji pod bradu, aby jí viděl do obličeje.

„Je ti něco? Bolí tě ta ruka? Nebo je to proto, že jsem tě viděl nahou? Tak co se děje?“

Oči měla plné slz. *Tak tohle mi ještě chybělo!* „Řekni něco.“ Hlas mu zněl drsněji, než chtěl.

„Nech mě na pokoji.“ Hlas měla zastřený. Pokusila se odvrátit hlavu. Stisk Markových prstů na její bradě zesílil a Tory se na něj dívala doširoka otevřenýma zelenýma očima, ve kterých se třpytily slzy. „Zlomil se mi hřeben. Jsi spokojený? Prostě se mi zlomil ten pitomý hřeben!“

Mark na ni zíral, jako kdyby se úplně zbláznila. „Tak ty brečíš, protože se ti zlomil hřeben? Panebože, holčičko, vždyť to je nádhera, když se ti nestane nic horšího, než že se ti zlomí hřebínek!“

Popuzeně vstal, odešel k batohu a vytáhl z něj vysílačku. Pokud je schopná se zhroutit kvůli takové hlouposti, čekají je veliké problémy.

Odhodila si vlasy na záda a podívala se na něho přes rameno. „Co to... co to děláš?“

„Volám Angela. Přijede a odveze tě z tohotole zatracenýho ostrova pryč.“ Mark znovu zadal číselný kód na vysílače. *Zatracená potrhá ženská.*

„Ne!“ Tory vyskočila. „Ne, nedělej to! Potřebuješ mě, abych našla Alexe. Přece jsi to říkal.“

„Děvenko, asi jsem se musel totálně zbláznit, když mě vůbec napadlo, že bys mi k něčemu byla. Vždyť se na sebe podívej. Jsi na pokraji zhroucení a to nejhorší nás přitom teprve čeká.“

„To ty nemůžeš pochopit.“ Mark na ni vrhl zkoumavý pohled a Tory se kousla do rtu. „Já se prostě nemůžu učesat,“ vysvětlila mu jednoduše a sklopila hlavu. Záplava mokrých hedvábných vlasů jí zahálila tělo.

Neznal ji ještě ani den a měl pocit, že už o ní ví všecko. Neumí lhát, a to se mu na ní líbí. Je šleně sexy a vůbec si to neuvědomuje, to se mu na ní *nelíbí*. Třeba ji ještě nezná dobře, ale jedno ví docela jistě. Je přímo posedlá potřebou být za všech okolností upravená.

Mark si vzpomněl na dokonale padnoucí tmavě modrý kostým a pohodlné boty, které měla na sobě, když se s ní setkal poprvé. V mysli se mu na jednu vynořila vzpomínka na to, jak si po probuzení nejdřív upravila límeček a snažila si přihladit vlasy.

Náhle ji viděl v docela jiném světle. Bosé nohy měla celé od písku, tričko, vytažené z batohu, bylo pořádně pomačkané a vlasy měla rozčuchané.

„Pojď sem,“ řekl něžně.

TŘETÍ KAPITOLA

Položil jí ruku na rameno a mírným tlakem ji posadil na zem. Sám si sedl se zkříženýma nohama za ni. „Dej mi ten hřeben.“

„Děkuji, ale nechci, aby ses mě dotýkal.“

„A já zase nechci být celou noc vzhůru proto, že budeš fňukat kvůli zlomenému hřebenu. Dej ho sem!“

Podala mu rozlomený hřebínek přes rameno.

„Uvolni se.“ Vzal ručník a začal jí vysušovat vlhké vlasy.

„Tohle mi dělávala babička.“

Vytřel jí z vlasů co nejvíc vody a pak vzal do ruky hřeben. Husté prameny jí padaly až na příkrývku. Mark vzal zčuchané konečky a opatrně je začal rozčesávat.

„Povídej mi o ní,“ vyzval ji ve snaze ji rozptýlit. Její vlasy mu mezi prsty připadaly jako hedvábí.

„Tatínek byl kaskadér a babička jeho povolání nenáviděla. Snila o tom, že si maminka musí vzít nejmíň doktora. Byla to moc nebezpečná práce. Maminka s ním na většinu filmování jezdila taky. Moc ráda cestovala. Když odjeli, většinou nás nechávali... nechávali u babičky. Když nám bylo šest, nevrátili se zpátky.“

Mark si přehodil Toryiny vlasy přes koleno a hladil je. „Co se jim stalo?“

„Zahynuli během filmování ve Španělsku. Zřítlo se s nimi letadlo. Mě si babička nechala. Alexe dala do dětského domova.“ Zacukala jí ramena. „Byli jsme z toho hrozně nešťastní. Pak ho dávali z domova do domova. Nikdo ho nesměl adoptovat. To by babička nedovolila. Mě adoptovala. Alexe ne.“

Aha, tak proto ta rozdílná příjmení. Teď už je jasné, jak se Rysovi podařilo udržet sestru v tajnosti. Ta jejich babička musela být pěkná čarodějnice. Mark pocítil nával lítosti a to ho rozčílilo. Zamračil se. Během akce přece není na podobné city čas. Musí si zachovat naprosto čistou hlavu, nebo to s nimi špatně dopadne.

„Existovala mezi námi jakási komunikace, ale neviděli jsme se celých osm let. Bylo to hrozné,“ řekla procítěně a Mark poznal, jak je napjatá.

„Dělala jsem všechno přesně tak, jak babička chtěla, jen aby vzala Alexe zpět domů. Přála si mít tichou, hodnou, upravenou holčičku. A tak jsem taková byla. Byla moje jediná jistota. Snažila jsem se dělat všechno pro to, aby mě taky neposlala pryč.“

Mark slyšel v jejím hlase pláč. Úplně před sebou tu holčičku viděl. Čistounká a tichá čeká, až se jí vrátí bratříček domů. Žádný div, že je tak fanaticky pořádná. A že nechce, aby jí někdo její malý tichý svět obrátil naruby. Toho si užila dost, když byla malá.

Vlasy měla rozčesané a skoro suché, ale Mark jí je dál projížděl zlomeným hřebem. Bože, má ty nejužasnější vlasy na světě, napadlo ho. Padaly mu do klína jako sypké hedvábí.

„Když nám bylo osmnáct, Alex zmizel.“

Mark dobře věděl kam. Vytáhl Alexe Stonea

přímo z ulice, když byl na nejlepší cestě stát se známým zlodějem aut.

„Pak babička onemocněla. Ošetřovala jsem ji, dokud neumřela. Vzala jsem všechny peníze, co mi odkázala, a koupila jsem byt -“ hlas jí ztuhl „- se dvěma ložnicemi. Zařídila jsem pro nás domov... pro Alexe a pro mě.“ Otočila se k Markovi. „Byla to moje pomsta. Konečně jsme měli společný domov. A za její peníze.“

Jenže tou dobou už bylo pro Alexe Stonea pozdě, pomyslel si Mark zachmuřeně. To už z něj byl „Rys“. A jeho sestra zase zůstala sama. Začal jí splétat vlasy. Když cop dopletl, podala mu gumičku.

„Děkuji.“ Obrátila se k němu. „Ty Alexandra najdeš, že, Marku?“

Vlasy jí zmáčely tričko. Mokrý látka jí půvabně zdůraznila křivku řader.

„Žádný strach, to vš, že ano.“ Mark bojoval sám se sebou, aby jí neuhladil vlasy z čela. „Zítra touhle dobou už si budete užívat v Římě.“

Oči se jí rozzářily. „Opravdu?“

Poprvé ucítil, že po ní touží, už na lodi. Jenže ten polibek nebyl nic moc. No a pak ji viděl nahou. Zase nic moc. Vždyť takhle už přece viděl pěkných pár ženských.

Nejdřív si odmítal připustit, že ho přitahuje, a namlouval si, že to je kvůli jejím vlasům. Podávalo se mu přesvědčit sebe sama, že má veškeré tělesné pudry pod kontrolou.

To se ale pořádně spletl.

„Jsem ti moc zavázaná.“ Nesměle se na něho usmála. Rty měla bledé.

Mark jí oběma palci setřel z tváře slzy a pak jí vzal hlavu do dlaní. Dobře věděl, že by to neměl dělat. I tak už byla celá akce ohrožená.

Polbil ji na vlhká víčka. Když jí vjel prsty do vlasů, slabě zaprotestovala. Jemně ji položil napůl na přikrývku a napůl do písku.

Chtěl jí dát jen jeden malý polibek, nic víc. Jen jeden malý polibek. Přiblížil svá ústa k jejím. Chutnala po mentolové zubní pastě. Hladově se na ni vrhl, až mírně pootevřela rty. Jen trošičku. Tak, že jí stačil vkloznout jazykem mezi zuby. Bože, připadal si jako v ráji.

Takhle nádherné si to vůbec nepředstavoval. Když se ho svůdně, stydlivě dotkla špičkou jazyka, myslel si, že se zblázní. Přinutil se nechat jí ruce ve vlasech. Měl tak silnou chuť strhat z ní oblečení a zmocnit se jí, až se mu z toho točila hlava. Násilím se od ní odtrhl, posadil se a začal si přejíždět dlaněmi zezadu po krku, dokud se mu trochu nezklidnil dech.

Tory ležela a pozorovala ho doširoka otevřenýma, zářícíma zelenýma očima. Rty měla vlhké a naběhlé od jeho polibku a dýchala stejně přerývaně jako on.

„Tohle vůbec nebyl dobrý nápad, princezno. Hoď na sebe deku a trošku si zdímní, než vyrazíme.“

Tory se probudila do tmy, kterou probleskoval jen oheň z plynového vaříče. Mark v tmavém oblečení vypadal jen jako další temný stín. Na tváři měl nepřístupný výraz. „Než vyrazíme, stihneš se ještě najíst.“

Hlas měl cizí a vzdálený.

Tory si protřela oči a byla ráda, že není vidět, jak se červená. „Nemám hlad.“

„Ale jíst budeš.“ Vstal, naservíroval jí jídlo na talíř a přinesl jí ho. Tory si vytáhla přikrývku až

pod bradu. Upřímně litovala, že na sobě nemá podprsenku.

„Vždyť už jsem tě jednou nahou viděl, děvenko. Tak se uklidni, pusť tu deku a dej se do jídla. Bude nám trvat nejmíň čtyřicet minut, než dojdeme do Pescarny, a už je dávno po jedenácté.“ Vstrčil jí do ruky vidličku. V očích měl chladný výraz. „Jen doufám, že teď nečekáš nějaké velké vyznání. Vždyť to byla jen obyčejná pusa. A já nemám v úmyslu pitvat všechny svoje tělesné potřeby.“

Zadívala se na něho. „Díky za upozornění.“ Sklopila hlavu a cop jí spadl přes rameno. „Kdybych věděla, že jsem pro tebe jen pouhá tělesná potřeba, vůbec bych se neobtěžovala na tvůj polibek reagovat,“ vybuchla. Odložila talíř s jídlem na zem, odhrnula přikrývku a vstala.

Mark zaťal zuby. Tory si musela všimnout divokého záblesku v jeho očích, protože sladce řekla: „Stačilo jen říct ne.“

„Bože, vždyť tys vůbec nevěděla, co mi nabízíš.“

Viktorie hrdě zvedla hlavu. „Nevzpomínám si, že bych ti něco nabízela.“

„Jaké to je, být poslední pannou v Americe, holčičko?“ zeptal se Mark sarkasticky. Přál si, aby ho uhodila. On by ji pak chytil za ruku a - *Přišelš úplně o rozum, Fantome. Drž ty svoje rozbourané hormony pod kontrolou. Vždyť to je jako hra na kočku a na myš.*

Zčervenala jí špička nosu. „Docela fajn, díky za optání.“

Mark to vzal jako chlap. Vždyť si přece dělal jen legraci! „Myslel jsem si, že panna může být jen ošklivá třináctka.“

Viktorie se na něj vztekle podívala. „Já jsem byla ošklivá třináctka. A teď jsem realisticky uvažo-

jící šestadvacítka. A s tím, jak žiju, jsem docela spokojená. Tvůj názor mě vůbec nezajímá, ani nestojím o to, aby sis mě dobíral jen kvůli tomu, že mám nějaké morální zásady. Moje panenství je jen moje věc a budu ti moc vděčná, když dáš ode mě ty tvoje upoceně pracky pryč.“

„Princezno, sex ale je upocená záležitost. Vsa-
dím se, že kdyby ses trochu uvolnila, docela by se ti to zalíbilo. Zavři oči a představuj si, jak se o se-
be třou dvě zpocená těla...“

„Proč se mnou musíš pořád mluvit tímhle způ-
sobem?“ Tory šlehal z očí blesky. „Je mi jasné, že se ti vůbec nezamlouvám. Tenhle pocit je ale na-
prосто vzájemný, víš? Jenže tos byl ty, kdo mě sem do-
vlekl, vzpomínáš si?“

„Jů. Z tebe jde skoro strach,“ řekl škádlivě a vy-
razil k ní.

Tory zůstala na místě. Sehnula se k batohu a vy-
táhla z něho automatickou pistoli, tentokrát
správným koncem. V jejích drobných rukách vy-
padala zbraň podivně nepřírozeně.

Stoupl si před ni tak, že se mu hlaveň dotkla
hrudi. „Nikdy na nikoho nemíř, když to nemyslíš
vážně,“ varoval ji drsně. Jeho ruka vylétla vpřed
a stiskla jí zápěstí.

Tory se mu pokusila vykroutit.

„Ale já to myslím vážně.“

Rty se jí chvěly a do očí se jí nahrnuly slzy.

Mark jí vzal zbraň z ruky a opřel ji o batoh.
Vzdychl a objal ji kolem ramen. „Jsem to ale mi-
zera, co?“

Zabořila mu nos do ramene. „To teda jo.“ Do-
tek sádry na zádech mu připomněl, jak hrozně se
k ní chová.

Tory se od něj odtáhla. V tlumeném světle se

zdála bledá a zranitelná. „Tu sádru budeme muset
schovat. Byla by vidět na kilometry daleko. Tu
máš.“ Hodil jí černé tričko s dlouhým rukávem.

Je panna! Tak tohle mi ještě ke všemu scházelo!

Tory si rychle přetáhla tričko přes hlavu. „Kde
mám boty?“ zeptala se.

Mark jí podal pár černých tenisek. „A dej si po-
zor, aby ti nebylo vidět nic bílého.“ Honem si stá-
hla rukáv přes sádru.

Mark jí zastrčil cop pod tričko. „Víš jistě, že to
dokážeš?“ zeptal se přímo.

„Udělám naprosto cokoli, abych odtud Alexe
dostala.“ Pocítila nával hrůzy, ale nedala to na so-
bě znát. Poslední místo na světě, kam by se chtěla
vrátit, byla Pescarna.

Cestu mezi skalami k pláži jim osvětloval úpl-
něk. Jeho světlo kreslilo na černé hladině stříbrné
pruhy a odráželo se na kamenech. Krajina připo-
mínala dramatickou černo-bílou fotografii.

Teplý vzduch byl naplněn slanou vůní oceánu
a ticho noci porušovaly jen nárazy vln o skálu a šu-
mění zpěněné vody na vlhkém písku.

„Až dorazíme do Pescarny, jediné, co po tobě
chci, je najít Rysa - Alexe. Potom tě hned odve-
du zpět. O zbytek se postarám já. Jasné?“ Vzal jí
za ruku a pomáhal jí přelézat přes kluzké kame-
ny.

Tory v duchu nadávala. Šlo se jí hůř, než čekala.
Mark přeskakoval z kamene na kámen obratně ja-
ko kočka. Věděla, že ho zdržuje. Ale představa, že
by mohla spadnout do divoce šumícího příboje
mezi skalami, jí naháněla hrůzu.

Řekl jí, že do Pescarny to jsou jen čtyři kilo-
metry. Připadalo jí to mnohem dál. Málem do

Marka narazila, protože se myšlenkami toulala bůhví kde. „Cos říkal?“

Položil jí ruku na ústa. „Ššš,“ zašeptal a prsty ji hladil po tváři. „Už jsme tady.“ Oči se mu v měsíční záři zatřpytily. „Kam teď?“

Tory zavřela oči a nutila se soustředit. *Alexi?*

Odkudsi zezadu slyšela šumění moře a z dálky se ozýval čísi zpěv. Občas se na ně snesla sprška z třístřích se vln a pokropila je od hlavy až k patě.

Alexi? Alexi. Alexi. Alexi!

„Hej.“ Cítila, jak ji objala Markova paže. „Hej!“ Přitáhl si ji do náruče a přitiskl jí tvář na svůj vlhký svět. Voněl mořem. „Uklidni se. Jsi celá zadýchaná.“

„Ach bože, Marku. Vůbec ho tu necítím.“

Jeho ruka ji konejšivě hladila po zádech. „Hezky se uklidni, maličká, a soustřeď se. Jestli tu Rys někde je, pozná, že jsme tady. Zavři oči a zkoncentruj myšlenky.“

Ať se Tory snažila, jak chtěla, žádnou odpověď na své naléhavé mentální výzvy nedostala. Zachvěla se a stisk jejích paží kolem Markova pasu zesílil. „Nic tu není,“ zašeptala nešťastně. „Nic.“ Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Musím se dostat blíž. Jestli je Alex těžce zraněný, nedokáže takhle na dálku komunikovat.“

„Sakra. Jak blízko?“

„To se dozvíme, až ho najdu.“

Mark jí odhrnul vlasy z očí. „Slíbíš mi, že neděláš nějakou hloupost?“

Tory se usmála. „Nezapomeň, že jsem přece zbabělec.“

„Jo. Nezapomenu.“ Mark ji vzal za ruku a táhl ji za sebou přes balvany. „Budeš dělat všechno, co

ti řeknu, jasné? A hlavně se mi, proboha, neztrať,“ mluvil na ni tichým, naléhavým hlasem.

„Rozkaz, šéfe!“

Písek vystřídala tráva a proti noční obloze se tetelila světla Pescarny. Po chvíli Tory ucítila pod nohama dlažbu a konečně si připadala při chůzi jistá. Následovala Marka až pod jakýsi balkón s kovovým zábradlím. Vzduch prosycovala ostrá vůně muškátů. Ulička byla úzká a Tory na chodidlech cítila každou nerovnost kamenného dláždění. Tiskla Markovi ruku a šla těsně za ním.

„Půjdem, dokud něco nezachytíš. Řekni mi, až budeš chtít zastavit,“ šeptal a Tory natahovala uši, aby ho vůbec slyšela.

Po chvíli po obou stranách vyrostly vysoké bílé domy v maurském stylu. Bylo už pozdě a na ulicích nikdo nebyl, ale otevřenými okny pronikaly ven hlasy.

Z balkónů vykukovaly trsy rudých muškátů a teplý noční vzduch byl naplněn vůní česneku a rajčat. Tory bylo v tričku horko, ale aspoň jí zakrývalo nápadnou bílou sádku na ruce. Soustředila všechny myšlenky jen na Alexe.

Uběhla hodina a pak další. Procházeli jednu úzkou uličku po druhé a občas se zastavili, aby se Tory mohla soustředit. Marně. Chtělo se jí plakat, ale stačil jediný pohled na Markův kamenný výraz a slzy byly pryč.

Rybářská vesnička byla malá, ale když už ji celou prošli podruhé, nedokázala Tory slzy zadržet. Vyšli na druhém konci a skryli se do stínu olivovníků.

Mraky zakryly měsíc. Kolem bylo ticho. Tory opřela hlavu o rozpraskaný kmen stromu. „Moc mě to mrzí.“

Mark ji toužil utěšit, ale byl taky zklamáný. „Vrátíme se do tábora a zavolám Angela, aby tě odtud odvezl.“ Položil jí silnou paži kolem ramen. „No tak. Dnes už toho máš dost.“

Obešli vesnici a zamířili k pláži. Ve tmě se rýsovaly siluety rybářských lodí a do nosu jim vnikl pronikavý rybí zápach. Tory měla oči plné slz a zakopla o rybářskou síť. „Na chvíli jsem ho ucítila, ale hned to bylo zase pryč.“ Podívala se na Marka. „Museli ho někam odvézt.“

„Cože?“ Markův hlas zněl naléhavě. „*Našlas ho?* Proč jsi něco neřekla? Kde to bylo? Dokážeš to místo znovu najít?“

Mark ji táhl směrem, odkud přišli. Tory se mu vzepřela. „Počkej. Vždyť jsem ti řekla, že už tady není. Převezli ho - Marku!“

„Jen mi ukážeš, kde byl. Možná nám to napoví, kde je teď.“

Tory pocítila jiskřičku naděje. „Byl to ten růžový dům s kanárkem v okně.“

„Tak jdem.“

Kanárek už v okně nebyl, ale Tory dům bez problémů našla. Všude bylo zhasnuto a nikde nebylo slyšet ani hlásku.

„Co teď?“ zašeptala Viktorie s bušícím srdcem. Pocit, že tu Alex ještě nedávno byl, byl pořádně silný. Zachvěla se a stiskla Markovi ruku. „Odvezli ho před šesti, maximálně před osmi hodinami. Víc to nebude.“

„Je na čase, aby ses vrátila, princezno.“ Jeho šepot se v klidné, provoněné noci skoro ztrácel.

„Ne,“ zaprotěstovala Tory stejně tiše. „Alex tu byl. Možná, že je uvnitř nějaká stopa.“

„Nic tam nenajdeš.“ Stisk jeho prstů na Toryině paži zesílil. Táhl ji pryč.

„Proč ne?“

„Protože, ty jedna tvrdohlavá ženská, do toho domu nepůjdeš!“ syčel na ni vztekle.

Na druhém konci ulice se rozletělo okno a vykoukla z něj hlava. „*Zitto! Se ne vada!*“

Tory ztuhla. „Co to říká?“

„Ať odtud okamžitě vypadneme. Jdem.“

Plížili se podél domů, dokud se nedostali až na konec ulice. Tam se Tory zarazila a zatahala Marka za rukáv. „K tomu domu vede ještě cesta zezadu. Ukážu ti ji, pojď.“

Mark na ni vrhl podezíravý pohled. „Jak to, že o té cestě víš? Nepovídej, že jsi ještě ke všemu jasnovidka.“

Překročila hromadu odpadků a táhla ho za sebou. „Na tom teď nezáleží.“

Mark ji chytil za rameno a otočil si ji k sobě. „Ale záleží. Podívej se na mě.“ Vzal ji pod bradu. „Podívej se na mě, Viktorie. Něco tu škaredě smrdí a musím vědět, co to je.“

„To ta hromada - au!“

„Tak spust, princezno, a hezky k věci.“ Na tváři mu zacukal sval. Jeho prsty ji držely na místě jako přibitou.

„Já - měla jsem to potěšení být v tom domě nějakou dobu hostem.“

Mark obrátil oči k hvězdami posetému nebi. „Bože, řekni mi, že si děláš legraci.“ Zadíval se jí zpátky do obličeje. Vždyť jsem to sakra věděl, říkal si. Jen jsem o tom nechtěl slyšet. Když jsem ji uviděl poprvé, neměl jsem moc zájem to rozebírat. Ona taky ne. Má zlomenou ruku. Prý přepadení, Bože můj! To jo, pěkné přepadení! Byla profesionálně zbitá Pavoukovými vrahouny. Má štěstí, že to vůbec přežila. „Kdy?“

„Těsně před tím, než jsem přijela k tobě do Brandonu. Chtěla jsem ti to říct, ale nezdálo se mi to důležité.“

„Nezdálo se ti to... důležité? Bože můj, Viktorie. Samozřejmě, že to bylo důležité.“ Postrkoval ji před sebou, až se dostali znovu do stínu olivovníků. Mluvil tak jako vždycky - rozzuřeně.

„Začni pěkně od začátku a nezastavuj se.“

Tory kolem sebe odhrnula nohou kamínky a klesla na zem. „Jak jsem ti už řekla, jela jsem hledat Alexe.“ Upřela na Marka utrpený pohled a ten měl co dělat, aby zachoval klid. Posadil se na zem vedle ní a snažil se udržovat bezpečnou vzdálenost, protože měl sto chutí ji zaškrtnit.

„Strávila jsem asi týden v Pavině a hrála jsem si na turistku. Alex tam nebyl. Půjčila jsem si moped a dojela jsem až sem. Věděla jsem, že musí být někde blízko, a tak jsem se ubytovala v místním *pensione*.“ Zachvěla se. Tričko se jí nepříjemně lepilo na zpocená záda. „Myslím si... myslím... asi jsem se moc vyptávala.“

„Sakra, Viktorie!“

„Moc kleješ.“

„Tak teď je mi to jasné.“

„Co je ti jasné?“ zeptala se nedůtklivě. Měsíc jí osvětloval tvář.

„Pěkně pokračuj.“

„Přišli ke mně dva muži a řekli mi, že by se mě rádi na něco zeptali. Nebyli zrovna moc zdvořilí a dost mě vyděsili. Řekla jsem jim, že jsem tu na dovolené. No a pak... začali být zlí.“

Mark zavrčel jako vztekly pes. *Zatracená bláznivá ženská!* „Co s tebou udělali?“

„Odvedli mě do toho růžového domu a ptali se mě, proč tady slídím po okolí. Pořád jsem jim tvr-

dila, že jsem tu jen na dovolené, a oni mi příliš nevěřili. Kdybych mluvila aspoň trochu italsky! Ti chlapi pořád řvali a ječeli a mávali kolem sebe rukama.“

„Zpátky k věci.“

„No dobře. Prostě to tak ještě nějakou chvíli pokračovalo, a pak mě zamkli v jednom pokoji nahore a řekli, ať o tom přemýšlím. Což jsem udělala.“ Viktoriiny oči hleděly do prázdna. „Pak se vrátili a já pořád trvala na svém. Ten velký v drahém obleku mě uhodil... a ten druhý se na něho rozzuřil. A zase řvali a ječeli. Pak přišel ještě jakýsi chlap a... a svázali mě... Pak jsem zase pro změnu ječela já...“ Zvedla ze země spadenou olivu, kousla do ní a zašklebila se. Vyplivla ji do dlaně a zahrabala do hlíny. „Už o tom nikdy nechci mluvit.“

Mark zatínal zuby, až ho skoro bolela čelist. „Jak dlouho tě tu drželi?“

„Třináct dní, sedm hodin a osmnáct minut.“

„Jak ses dostala ven?“

„Přesvědčila jsem je, že mluvím pravdu. Kromě toho jim bylo jasné, že musím kvůli té ruce k doktorovi. Odvezli mě na letiště a poslali do Neapole.“

To nedávalo smysl. Proč by ji tu drželi skoro dva týdny a pak ji jednoduše pustili? „Zůstaň tady. Půjdu to tam obhlédnout. Ani se nehni, Viktorie. Jasně? Ani o centimetr. Kdybys viděla, že sem někdo jde, schovej se pod támhle ty stromy. Jestli se do hodiny nevrátím, jdi zpátky sama.“

Tory ho sledovala, dokud jí nezmizel z dohledu mezi prvními domy. *Bože, prosím tě, ať se za hodinu vrátíš!* Samotné by se jí zpáteční cestu vůbec hledat nechtělo. Vzpomněla si na dny a noci strávené v růžovém domě a zachvěla se.

No dobrá. Opravdu udělala chybu, když mu neřekla, že ji tu drželi. Nepřipadalo jí to důležité. Prostě jen chtěla, aby našel Alexe a přivedl ho domů. Že ji potáhne přes půl světa zrovna zpátky sem bylo to poslední, co čekala.

Kromě toho, ti darebáci jí přece uvěřili a pustili ji, takže vlastně o nic nešlo. Nebo ano?

Tenkrát ale nezůstalo jen u bití. Když dorazila do Neapole, byla už tak zesláblá hladou a bolestí, že na letišti omdlela. Odvezli ji do nemocnice. Tam jí připadalo, že s ní zacházejí jako opravdoví kavalíři. Mysleli si, že ji takhle zřídil vlastní manžel. Viktorie se jim to vůbec nesnažila vysvětlit.

Opřela si hlavu o strom a upřeně hleděla na místo, kde jí Mark zmizel z dohledu. Nechtěla vzpomínat na to, co s ní dělali. Ta bolest byla skoro nesnesitelná. Ale strach byl mnohem horší. Bylo to horší než ty nejpříšernější noční můry. Tory nikdy ani ve snu nenapadlo, že by se nějaká lidská bytost mohla k jiné chovat tak, jako oni k ní.

Nejhorší na tom ale bylo, že Alexe cítila nablízku. Věděl naprosto přesně, co jí dělají, ale byl úplně bezmocný a nemohl jim v tom zabránit. Do očí jí vstoupily slzy a Tory zařala zuby.

Na tom, co jí provedli, vůbec nezáleží. Udělala by cokoli, jen aby odtud bratrovi pomohla. Tory si přitiskla dlaň na oči a snažila se nic neřešící slzy potlačit.

„Alexi, kde jsi?“

Tichá slova jí ze rtů odnesl vlahý středozezemní vítr. Zavřela oči a modlila se jako ještě nikdy v životě.

„Zjistils něco?“ zeptala se dychtivě, když se vedle ní ani ne za hodinu objevil Mark.

„Byl tam jen kanárek a spící *signora*. Jdeme zpátky.“

Zpáteční cesta byla mnohem horší. Měsíc zakryly velké mraky a Viktorie před sebe neviděla ani na krok. Zdálo se ale, že Mark podobné problémy nemá. Strkal ji nahoru a dolů přes balvany, jako by byl den.

Promluvil, až když byli skoro u vchodu do jeskyně.

„Vězní ho v Pavině.“

„Jak to víš?“ zeptala se Tory bez dechu.

„Raděj se neptej.“ Pustil jí ruku a prošli kolem saffrového jezera, zářícího uklidňující modří.

Nechtěl jí prozradit, že se ve druhém poschodí málem srazil s jedním jejím starým známým. A už vůbec nechtěl, aby věděla, že ji ten vyhublý mizer nebude už nikdy znovu obtěžovat. Ten chlap měl ale tvrdou hlavu, pomyslel si Mark a zacvičil prsty na pravé ruce.

Dorazili do tábora. Mark vytáhl z pouzdra u pasu revolver, zkontroloval ho a odložil stranou. „Zítra v noci půjdeme do Paviny.“ Přetáhl si přes hlavu černé tričko.

Viktorie nedokázala od jeho pevných svalů a zlatohnědé kůže odtrhnout oči. Začal si rozepínat zip u kalhot a Tory hlasitě polkla, když uviděla proužek světlejší kůže. Džíny sklouzly na zem a Mark je odkopl stranou. Měl dlouhé, svalnaté nohy s opálenou kůží a hustým porostem černých chlupů. Jen v malých černých slipech se pohodlně usadil na příkrývku.

„Nejlepší bude trochu si zdřímnout, princezno. Zítra dostaneme pořádně zabrat.“ Založil si ruce pod hlavu a přimhouřenýma očima ji pozoroval. Tory zvedla jeho džíny a pečlivě je složila. Položi-

la je vedle láhve s vodou a sehnula se pro tričko. Byla z něj cítit Markova vůně - kořeněná a tolik sexy. Přinutila se ho položit na složené kalhoty.

„Prospala jsem celý den. Nejsem unavená.“ Už nebylo co uklízet.

Dráždilo ji, že Mark vypadá tak uvolněně, zatímco ona je napjatá jako struna. Kdyby si na sobě nechal aspoň ty kalhoty. Aniž chtěla, klouzala pohledem po jeho skoro nahém těle.

„Tak pojď ke mně,“ ozval se jeho sametový hlas. „Ukážu ti, co se dá dělat, když se ti nechce spát.“

Tory nervózně vytáhla z batohu mýdlo a ručník. „Půjdu se vykoupat.“

Mark zavřel oči a kolem rtů mu hrál úsměv. „Nebud' mě, až si půjdeš lehnout.“

Řekl to tak... důvěrně. Vyrázila pryč a v duchu nadávala. Jen co se před ní objevil horký pramen, přetáhla si přes hlavu tričko. S legginami si taky lehce poradila.

Tory se pomalu ponořila do vody. Zavřela oči a vnímala, jak jí horká voda uvolňuje unavené svaly. Rychle se namydila. Když si přejížděla rukou po těle, naskočila jí husí kůže. Jaké by to bylo, kdyby...? Okamžitě tu nehoráznou myšlenku zaplašila.

Mark Savin je nebezpečný, nutí ji myslet na věci, které by ji normálně nikdy nenapadly. Vyvolává v ní touhu po věcech, o kterých vždycky jen četla. Jak je možné, že jen pár dní ve společnosti toho muže změnilo její jindy rozumné uvažování?

Znovu si představila dotek jeho ruky na své kůži a zachvěla se. Ach bože. Jediné, na co dokázala myslet, když byl blízko ní, byly jeho prsty na jejím těle. Kombinace blízkosti nebezpečí a Marka Savina v ní z jakéhosi důvodu vyvolávala dočasné

pominutí smyslů. Ano, to je ono. Směs nebezpečí s její vlastní tak dlouho potlačovanou sexualitou má v sobě něco neodolatelně erotického. Co se odehrává v jeho hlavě, ví jen bůh.

Nikdy se do jejího života hodit nebude. On má rád nebezpečí. Všimla si jeho dychtivého výrazu, když procházeli Pescarnu.

Ona chce přece pouze najít Alexe a vrátit se ke svému klidnému, normálnímu životu. Chce zpět svůj šatník se vzájemně sladěnými barvami - co na tom, že jsou neutrální? Chce zase pěkně v klidu od osmi do pěti pracovat v prodejně na náhradní díly.

Tory přece nebezpečí *nesnáší*. Něco jiného je si o něm číst v románech. Teď už má nebezpečí až po krk. A ze všeho nejvíc ji děsí Mark Savin. Nejen proto, že zbraň v jeho ruce vypadá naprosto přirozeně, jako by k němu nerozlučně patřila, ale hlavně proto, že když ji líbá, zapomíná Tory na svoje slušné vychování.

Přesto, že byla ponořená až po krk v horké vodě, se Tory zachvěla. Rozpletla si cop, položila gumičku opatrně na pečlivě složené oblečení a ponořila hlavu do vody. Chtěla šampon a kondicionér - ne mýdlo, které voní jako Mark Savin.

Mark Savin vůbec není pro ni. Nemají naprosto nic společného. Až se vrátí do svého klidného světa, zapomene na něj a bude žít dál svůj nenápadný život. Teď ho má plnou hlavu určitě jen proto, že jí je pořád nablízku.

Něco se jí otřelo o chodidlo a omotalo jí kotník. Zaječela a vystřelila z vody jako šíp.

„Co se to tu ksakru děje?“ Mark se jí objevil za zády. Stála na břehu a třásla se. V jedné ruce držel baterku, v druhé pistoli. Posvítíl jí do obličeje.

Tory mhouřila oči a srdce jí prudce bilo. „Ve vodě... něco je.“ Voda z vlasů jí stékala po nahých dlouhých nohách. Zachvěla se.

„Jo. Tak tohle by opravdu vyděsilo každého.“ Mířil světlem do vody a kolem rtů mu pohrával ironický úsměv. Jakási vodní rostlina, ne víc jak metr dlouhá, se pohybovala po dně.

Tory zafala zuby. A jak to asi měla vědět? Pan Statečný si baterku přece nechal u sebe. Podívala se na zem a zjistila, že z ní kape voda přesně na pečlivě složené oblečení. A že je nahá - už zase. Nešťastně zasténala, zvedla mokré věci a přitiskla si je na hrud. „Otoč se,“ zaprosila a tváře jí jen hofely.

Mark se otočil. Jenže k ní. Nespouštěl pohled z její nahé kůže. Důkladně ji očima přejížděl odshora dolů a zpátky. Tory měla pocit, jako by ji jeho planoucí pohled hladil. Srdce se jí na okamžik zastavilo a pak se jí rozběhlo jako o závod. Mark zhasl světlo a všechno se ponořilo do šera.

Tlumená safírová záře z jezera osvětlovala jeho ostře řezanou tvář. Díval se na ni a oči se mu nebezpečně leskly, jako by nad sebou ztrácel vládu.

Tory jeho tělo v záblescích vystupujících z vodní hladiny zřetelně viděla. To znamenalo, že on ji vidí stejně jasně - vidí trpytivé kapky, chvějící se na špičce jejích řader. Tiskla k sobě zmáčené oblečení, až ji rozbolela ruka.

Náhle pochopila, proč kolem sebe od prvního okamžiku obchází s takovým napětím. Nikdy předtím podobné pocity nezažila, ale přesně tušila, oč se jedná. Byla to neodolatelná erotická přítlačivost, rostoucí každým okamžikem.

Tory ucítila, jak jí po řadrech sjela další kapka, a viděla, jak Markovy oči sledují její pohyb. Stála

bez pohnutí jako zhypnotizovaná a cítila, že se jí tělem šíří horko a touha.

Svaly se mu pod saténově hladkou kůží napjaly. „Princezno,“ varoval ji zvláštním hlubokým hlasem, který ji rozechvěl. „Teď je nejlepší chvíle všeho nechat a utýct.“

Přistoupil blíž. Stál tak blízko, že cítila sálavé horko a sílu jeho svalnatého těla. Zvedl ruku a přehodil jí vlasy na záda. Jeho dotek byl něžný, ale hlas mu zněl drsně.

„Uteč.“

„Já... nemůžu.“ Nedokázala by se pohnout, i kdyby jí šlo o život.

Vzdychl. „Pusť ty šaty, Viktorie.“

Uzlík mokrého oblečení jí přistál vedle bosých nohou. Tory zvedla hlavu a podívala se na Marka.

Přejížděl jí prsty po rtech. „Ta tvoje vzdorovitá brada...“

Přehodil jí poslední pramen vlasů na záda, až před ním zůstala docela odhalená. Prudce se nadechl. Potemnělým pohledem jí přešel po těle. Tory se na chvíli zatajil dech. Pocítila podivnou euforii, když viděla, jak se jeho hrudník rychle zvedá a klesá jen kousek od jejích řader.

Aniž chtěla, zvedla ruku a dotkla se hustého porostu na jeho prsou. Mark jí přešel prsty po paži a přitiskl si její dlaň na hrud. „Víš vůbec, co děláš?“

Pod rukou cítila divoký tlukot jeho srdce. Tiskla ji proti jeho svalům a horké kůži. Měla pocit, jako by jí paží procházela elektřina. Přistoupila k němu ještě o kousek blíž.

„Doufám, že to víš za nás za oba.“

Sklonil se k ní a políbil ji. Tory ucítila, jak jí horkým jazykem rozevřel rty a zavřela slastně oči.

Vášnivě a naléhavě ji líbal, jeho vlhká ústa se dožadovala odpovědi a vyvolávala v jejím těle zvláštní napětí.

Když se od ní na chvíli odtáhl, nemohla popadnout dech. Pak se jejích úst zmocnil dlouhým polibkem. Tory se v touze být mu co nejbliž celou váhou opřela o jeho silné tělo.

Když nakonec zvedl hlavu, musela se několikrát přerývaně nadechnout.

Vzal do ruky její vlasy a k zbláznění pomalým pohybem jí je rozprostřel přes prsa. „Kdybys věděla...“ Uhladil je dlaní, pak jí sklouzl až na břicho a ještě kousek níž. Tory i přes mokré pramínky cítila, jak jí Markovy prsty pálí. Její kůže citlivě reagovala i na ten nejmenší dotek Markových neuvěřitelně vynalézavých rukou.

Na prchavý okamžik jí prsty vnikl mezi stehna.

„Kdybys věděla, jaké představy jsem měl o tvých vlasech...“ zašeptal.

Rukou jí klouzal po hrudi, až jí sevřel v dlaní vlhké poprsí. Bradavky měla tak naběhlé, že jí skoro bolely a dožadovaly se Markovy pozornosti. Když se jich dotkl, přitiskla se k němu celým tělem a položila mu hlavu na hrud. Po chvíli otevřela ústa proti jeho krku a ucítila, že má kůži vlhkou a slanou a krev mu v žilách divoce pulsuje.

„Viktorie,“ varoval ji ochraptěle. Políbila ho na krk znovu se spalující vášní. Ve snaze ji naposledy varovat se k ní Mark přitiskl tak, aby ucítila jeho vzrušení.

„Miluj se se mnou, Marku,“ zašeptala proti jeho kůži. „Prosím, Marku, miluj se se mnou.“ Rukama mu tiskla hýždě ve snaze mít ho co nejbliž.

„Viktorie... Tory...“ Chtěl jí říct, že není ani vhodná chvíle, ani nejsou na vhodném místě. Že

nemá nic společného s ženou jeho představ. Že je proti veškeré logice, aby mu připadala tak dokonalá, aby se její ňadra tak dokonale hodila do jeho dlaní a její kůže se zdála jako stvořená pouze pro jeho doteky.

Přejela mu rukou po břiše. Mark zaťal zuby. „Doufám, že aspoň jeden z nás ví, co děláme,“ šeptal přerývaně.

Tory ucítila, jak mu svaly pod její dlaní ztvrdly. Připadala si tak mocná! Neporazitelná. A ztratila všechny obavy. Sklouzla mu rukou pod tenkou látku slipů.

Chytil ji za zápěstí a zarazil ji. Jeho ústa se jí zmocnila dalším hladovým polibkem. Tory vysvobodila ruku ze sevření a přitiskla mu ji na svalnaté hýždě. Když ji pokládal do měkkého mechu, cítila na sobě jeho napětí a tíhu.

Sklonil hlavu, aby ochutnal její ňadro. Vlasy se dotkl její kůže a Tory sebou cukla, jako by dostala elektrický šok.

Cítila, jak jí Markovy zuby lehce stiskly bradavku a prohnula se proti jeho vzrušenému tělu. Sténala a hladově mu ústy přejížděla po těle tam, kam až dosáhla. Připadal jí tak úžasný, že se ho nedokázala nasytit. Kůži měl místy hladkou jako horký satén, místy drsnou, a Tory ho vychutnávala všemi smysly.

Mark se postavil, aby si svlékl spodní prádlo a Tory doširoka otevřela oči. Srdce se jí málem zastavilo, když uviděla, jak je vzrušený. A to způsobila jen ona!

Klekl jí mezi nohy, oči měl tmavé a hrudník se mu rychle zvedal a klesal. Pevnými rukama si začal hrát s jejími vlasy tak, až jí je rovnoměrně rozprostřel od hlavy až ke stehnům.

Když byl se svým dílem spokojen, rozdělil pramínky tak, aby se hroty jejích ňader, bledé v kouzelné záři jezera, vztyčily v záplavě černých vlasů jako růžové ostrůvky. Viktorie se pod jeho sálajícím pohledem rozechvěla. Prsty jí pomalu a cílevědomě sjížděl po stehnech až k citlivému místečku, skrytému pod krátkými, tmavými chloupky. Tory se zmocnila neovladatelná touha. Najednou ji Mark vzal za obě ruce a položil jí je za hlavu, aby ji měl před sebou bezbrannou a odevzdanou.

„Dokonalé.“ Žár jeho očí jí připadal jako hlazení prstů. Ale chtěla ještě něco víc. Celé její tělo volalo po jeho doteku.

Olízla si rty a když jí položil dlaně na prsa, zasténala. O chvíli později se zmocnil ústy jejích vzrušených vrcholků a dráždil je jazykem. Když jí prsty přešel po břiše a ponořil je Tory mezi stehna, přerývané se nadechla. Před očima se jí zatmělo a prsty zaryla do mechu nad hlavou.

„Marku...“ zašeptala nedočkavě.

Díval se jí do očí, svaly na krku měl napjaté. „Bože, jsi tak úžasně citlivá,“ šeptal se zařatými zuby. Jeho prsty se uvnitř jejího těla znovu pohrnuly a vyvolaly napětí, nutící ji se proti jeho ruce nedočkavě pohybovat.

Když se Mark položil na Toryino tělo, zalapala po dechu. Třel se o ni v pomalém rytmu a ona měla pocit, že musí každou chvíli explodovat.

„Prosím...“ Přitiskla ho k sobě. „Ach, prosím, potřebuju tě... chci tě.“

Znovu a znovu se jí vzrušeným tělem třel o pánev. „Ještě ne, nejsi připravená.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Že není připravená? Zmocnil se jí pocit, který nedokázala ani ovládnout, ani potlačit. Jeskyní se ozval její výkřik a odrazil se jako ozvěna hluboko v jejím nitru.

Jako z dálky slyšela Markův hlas. „Teď, teď jsi připravená!“ Prudce do ní vnikl a Tory ucítila krátkou bolest, kterou okamžitě nahradila touha. Objala Marka nohama kolem pasu a měla pocit, že zemře rozkoší. Pohybovala se s ním v šleném rytmu a jako bez dechu vyrazila jeho jméno.

Hladově otevřela ústa jeho polibkům a zaryla mu nehty do zad. Pak náhle Mark ztuhl a posledním prudkým pohybem je přenesl na samý vrchol uspokojení.

Tory mu ovinula paže kolem potem zmáčených zad a ucítila, jak se mu napínají svaly. Snažila se popadnout dech a vychutnávala sladkou tíhu jeho těla. Slyšela, jak kdesi v jeskyni kape voda. Markův dech ji hladil po krku a ochlazoval její rozpálenou kůži.

Laskala ho po těle a cítila pod prsty staré zhojené jizvy. Hrdlo se jí sevřelo dojetím a měla chuť tu dávnou bolest utišit. Markova tíha ji tiskla k zemi a Tory se začaly citovým vyčerpáním klížit víčka.

Ještě předtím, než nechtíc usnula, uslyšela, jak Mark nadává.

Mark byl bez sebe vzteky. Na sebe i na ni. To byla ale zas jednou pořádná hloupost! Odtáhl se od ní a vyskočil na nohy. Zůstal stát a pozoroval, jak půvabně spí na smaragdově zeleném mechu.

Protřel si oči a ucítil na prstech Toryinu vůni. „Sakra,“ zaklel. Vzal ji do náruče a odnesl ji do tábora.

Přehodil přes její svůdné tělo přikrývku, vytáhl z batohu láhev a posílil se pořádným douškem. Whisky ho páčila na jazyku a příjemně ho hrála v žaludku.

Zašrouboval víčko a schoval láhev hluboko do batohu. Nemá přece smysl před tím problémem přivírat oči.

Lhala mu. Týdny strávené v moci Pavouka nebyly žádná legrace. Podařilo se mu z toho chlapíka v růžovém domě dostat dost informací na to, aby mu to pořádně pohnulo žlučí.

Tory je přece obyčejná civilistka! Mark poodešel a vši silou se snažil na spící Tory ani nepohlédnout.

Co se to s ním ksakru děje? Přece by mu měl výcvik, kterým v životě prošel, pomoci vyhnat z hlavy veškeré myšlenky na sex. Jenže to vůbec nebylo snadné, a to Marka dohánělo k zuřivosti.

T-FLAC šel po teroristické skupině Pavouk už téměř sedm let. Jenže teprve před rokem, kdy se Rysovi mezi teroristy podařilo proniknout, přišli na to, že organizaci řídí dva muži - Samuel Hoag a Christoph Ragno.

Ragna znali. Byl to známý překupník drog z Jižní Ameriky. Před dvěma lety zmizel. Fantom na něj při práci nikdy nenarazil, ale o jeho krutosti toho slyšel víc než dost.

Hoag se objevil jen tak z ničeho nic. Nikdo

o něm nic neví. Je to záhadná postava. Pavouk se pouštěl do jakékoliv ilegální činnosti slibující rychlý zisk. Byla to malá nenápadná skupina, provozující své nekalé obchody od Prahy až po Pretorii. A až do současnosti byla prakticky neporažitelná.

Mark chodil sem tam a přemýšlel. To, že Viktorii pustili, nedává žádný smysl. Nebo přece jen ano? Stejně jako on chce dostat Pavouka, přeje si i Pavouk dostat jeho - nebo spíš Fantoma. Na světě jsou pouze tři lidé, kteří vědí, kdo je Fantom. On sám, Rys a Viktorie Jonesová. Je možné, že je to celé past?

Rysa si kdysi našel sám. Osobně ho připravoval a byl si stoprocentně jistý, že nic, ani hrozba smrti, by jeho agenta nepřinutilo ke zradě.

Viktorie Jonesová, na druhé straně, byla na ostrově dva týdny. Je velice chytrá a dobře pochopila, co se jí bratr v dopise snažil říct. Ale Pavoukovi by určitě moc dlouho netrvalo ji zlomit.

Ať už úmyslně nebo nevědomky, Viktorie dala Pavoukovi přesně to, co chtěl - Fantoma.

Mark nechal Viktorii spát, vzal UZI a vyšel ven.

Opřel si zbraň o kolena a rozhlížel se po deštěm bičované mořské hladině. Z šedivé oblohy se valily proudy vody. Vzduch svěže a čistě voněl.

Ani si nevzpomínal, kdy v životě naposledy takhle podlehl touze. Zafal zuby a položil prst na spoušť pušky. Měl chuť začít bezhlavě pálit do vzduchu. Přál si, aby se za rohem někdo objevil a aby ho mohl vši silou praštit pěstí, až by mu zpřelámal všechny kosti v těle.

Vůně Viktorie Jonesové mu pronikla do chřípí a znemožňovala mu cítit vůni ozónu a soli. Znemožňovala mu normálně myslet. To není vůbec

dobré. Musí se postarat, aby se to už nikdy neopakovalo. Jestli nezačne přemýšlet rozumnější částí těla, určitě ho kvůli ní zabijí.

Pořád jí ještě nedokáže věřit. Kdo ví, kam je až kvůli svému bratrovi ochotná zajít? Hloupá otázka. Udělala by naprosto cokoli, zradila by kohokoli, jen aby zajistila Rysovu bezpečnost. Jenže když se jí před chvílí na kratičký okamžik zadíval do těch jejích zářivých zelených očí, těsně před tím, než se ponořil do jejího horkého těla, uviděl záblesk naděje. Což jen dokazovalo, jaký je příšerný hlupák.

Jediné, co mu teď zbývá, je zase v ní probudit strach. Budou tak oba bezpečnější.

„Co tam venku děláš?“

Její hlas se mu ozval těsně za zády. Vyskočil a namířil jí UZI přímo na srdce.

Měla na sobě jedno z jeho černých triček, dosahujících do půli stehů a odhalujících k zbláznění svůdné štíhlé nohy. Věděl moc dobře, že je pod tričkem nahá. Pevná prsa se jí pod tenkou látkou jasně rýsovala. Sebral veškerou vůli, která mu zbývala. Teď nebo nikdy. Přitiskl jí hlaveň pušky mezi prsa.

Tory se na něho překvapeně dívala. Její něžná, světle růžová ústa se svůdně usmála. „Promiň,“ zašeptala ochraptěle. „Nechtěla jsem tě polekat.“

Mark obrnil svoje srdce a přinutil zbytek těla k poslušnosti. „Ty mě opravdu lékáš, maličká, ale úplně jinak, než si myslíš.“ Sklopil zbraň a otočil se čelem k pěnicí mořské hladině.

Ucítil na rameni svůdný dotek její ruky a okamžitě ji setřásl. „Vrať se zpátky.“

„Půjdeš si už taky lehnout?“

„Díky, ne.“ Hlas měl tvrdý. „Dnes už jsem svou

dávku sexu měl.“ Mark si opřel pušku o svá kolena.

„Proč... proč...?“ Bylo slyšet, jak polyká a snaží se najít slova.

„Tak už se vymáčkni, zlato.“ O skalisko se roztržila vlna a do vzduchu se rozstříklo tisíce třípytí kapek. „Proč co?“

„Proč se mnou takhle mluvíš?“

Mark se k ní otočil. Na čele měla vrásky, odrážející její vnitřní zmatek, a kousala se do spodního rtu. *Tak jen se snaž, kamaráde!* „Myslíš si, že když jsem tě připravil o panenství, měl bych tě požádat o ruku? Prober se, děvenko. Sex je sex.“

Ruka jí s překvapivou rychlostí vystřelila a přistála mu na tváři o zlomek vteřiny dřív, než ji stačil zachytit a pevně stisknout.

Tvář ho páčila. Vnímál pod prsty drobné kosti Toryina zápěstí. „Už jsem tě jednou varoval: pokud někoho napadneš, musíš počítat s tím, že ti to oplatí,“ řekl Mark napjatě a stisk jeho ruky zesílil. „Zdá se, žeš podlehla klamnému zdání, že jsem gentleman. Ale to ses spletla.“

„Pusť mě už konečně, prosím,“ řekla s chladnou zdvořilostí. „Bolí mě to.“

Pustil ji a pozoroval ledovým pohledem, jak si třesoucími se prsty tře zarudlá zápěstí.

„Nikdo,“ odsekla mu Tory, „tě nikdy nemůže považovat za něco jiného, než ve skutečnosti jsi.“ Tváře jí zrudly vzteky. „Jsi tvrdý a krutý a... a troufáš si akorát na slabší, než jsi sám! Tak dělej, proč mi taky jednu nevražíš? Možná si pak budeš připadat víc jako chlap!“

„Nedráždí mě,“ procedil mezi zuby, opřel se o skálu a otisk jejích prstů ho páčil na tváři jako oheň.

„Hnusíš se mi.“ Všiml si, jak se jí roztřáslly ruce ve chvíli, kdy si uvědomila, že je úplně nahý. Oči- ma sklouzla na jeho obličej a upřeně si ho prohlížela. Tváře jí zrudly.

„Hnusím se ti? A tos mě, holka, ještě pořádně nepoznala.“ Nepříjemně se zasmál. Vychutnával vzteklé záblesky v Toryiných očích a pohled na její sevřené růžové rty. Přejel si rukou po jizvě na rameni - jen tak, aby nezapomněl.

Pak udělala osudovou chybu a vzdorovitě zvedla hlavu.

Bez jakéhokoliv varování ji k sobě pevně přitiskl. „Tobě se to líbilo.“ Díval se jí do napjaté tváře. „Že je to tak, maličká? Chtěla bys víc starého dobrého sexu.“ Přejel jí rukou po saténových vlasech a přitáhl si ji k sobě tak prudce, až málem ztratila rovnováhu.

Tvrdě ji políbil, drsně ji přinutil otevřít ústa a vnikl jazykem dovnitř. Pokusila se rty sevřít, ale Mark ji jednou rukou chytil pod bradou a druhou ji tiskl tak, že cítila, jak je vzrušený.

„Líbí se ti to? Tak tohle bys chtěla, zelenoočko? Máš to ráda s troškou násilí? Jsi vedle z toho, že jen co se na tebe kouknu, dělá to se mnou tohle?“

Snažila se mu vykroutit. „Nech... mě... být!“

Pustil ji tak náhle, až je to oba překvapilo. Třela si rukou naběhlá ústa a upírala na něj zuřivý pohled. „Už se ke mně nikdy nepřibližuj.“ Hlas měla chladný a pevný.

Mark se sehnul pro pušku, kterou nechal ležet na zemi. Podíval se na Tory přes rameno. „Stálo za to přijít o panenství jen proto, abys zachránila toho svého milovaného bratříčka?“ Ani kovové cvaknutí uzávěru zbraně nemohlo přehlušit Toryino vzteklé vydechnutí.

„Tak to vůbec nebylo,“ řekla zuřivě a přistoupila k Markovi blíž.

Projela jí náhlá zlost a lítost - jak snadno se mu dostala pod kůži a překonala všechny hráze! „Dávám ti deset vteřin na to, abys odtud vypadla a vrátila se do tábora.“ Promluvil s ledovým klidem a pohledem jí klouzal po dlouhých nohou nahoru, až se zastavil na prudce se zvedajících a klesajících prsou.

„Chtěla bych jen vědět -“

„Tři.“

„- proč jsi tak -“

„Čtyři.“

„Prosím tě, přestaň -“

„Pět.“

„Nech toho přece! Jen mi vysvětli, co jsem -“

„Sedm. Osm. Devět. Teď!“ Mark odjistil zbraň a zamířil jí na srdce. Tory vůbec neměla strach z pistole, ale zmocnila se jí hrůza z toho, co říkaly jeho oči.

Rozběhla se.

Vrátila se do tábora. Roztřesenýma rukama složila příkrývky a položila je za batoh ke stěně. Zuby měla zaťaté příšerným vztekem.

Vztek byl mnohem přijatelnější pocit než ponížení. Raději se rychle oblékla pro případ, že by se Mark vrátil, udělala si šálek kávy a posadila se ke stěně.

Mohla to přece vědět. Vlastně jí to bylo jasné už od začátku. Až na to, že se to v té chvíli zdálo tak správné a přirozené. Jenže Mark Savin v ní probudil pocity a touhy, které nikdy dřív nezažila, a většina z nich se jí vůbec nelíbila.

Vždyť normálně přece takhle nikdy nervy ne-

ztrácí. Jenže s Markem Savinem se jí to stalo už tolikrát, že se to ani nedá spočítat. Do hloubi duše se styděla za to, s jakým potěšením ho uhodila. Dvakrát.

A taky přece nikdy nikomu neodmlouvá a nehádá se. Jenže poté, co si to teď zkusila, jí to připadá velice povzbuzující.

Celá situace ji vyvádí z míry. A nejhorší je, co k tomu muži cítí. Vůbec nestojí o to se do Marka Savina zamilovat, jenže přesně to se stalo. Možná je to nerozumné, ale je to tak. Kousla se do spodního rtu.

Je mezi nimi příliš veliký rozdíl. Až tohle konečně skončí, vrátí se do San Diega ke svému všednímu životu. A on na ni zapomene v okamžiku, kdy mu zmizí z očí. Tohle všechno je jen jakýsi útěk od skutečnosti, vzrušující zážitek v jejím jinak bezbarvém životě. Je jí jasné, že až bude po všem, už nikdy Marka Savina neuvidí - tedy pokud to vůbec přežije.

A pak se jí chvíle prožité po jeho boku stanou jen vzpomínkou na minulost. Kéž by mu tak dokázala porozumět! Vůbec jeho vztek nechápe. Nejlepší, co může udělat, je přistoupit na jeho hru. Pokud chce předstírat, že jejich milování pro něj nic neznamenal, ať je tedy po jeho.

Tory prudce vstala a opráškla si z leggin písek. Mark Savin si může zůstat venku třeba celý den, říkala si. Ale já mám hlad.

Zapálila vařič a namátkou vytáhla jednu konzervu. Bylo jí úplně jedno kterou, stejně jí všechny připadaly stejné.

Jídlo mělo přišernou chuť, ale aspoň zahnal hlad a pomohlo jí vyplnit čas. Pak vysypala batoh na zem a začala si prohlížet jeho obsah. Zdálo se

jí, že Mark je snad připravený na všechno. Měl s sebou několik revolverů, které opatrně položila stranou, hrůzostrašně vypadající nože, cosi, co připomínalo prak a spoustu plných zásobníků. Mezi věcmi byla taky lopatka a množství jakýchkoli věcí, o kterých raději ani nechtěla vědět, k čemu jsou.

Tory pečlivě přeskládala asi půl tuctu černých triček a několik párů ponožek a uložila je na dno batohu. Odložila stranou kompas a několik map. Marezza a pečlivě všechno urovnala tak, aby přesně věděla, kde co je.

Pak vzala mýdlo, posbírala všechny jejich špinavé věci a odnesla je k jezírku. Byla ráda, že může dělat něco, co jí zabránilo myslet na Marka, a dala se do praní, máchání a ždímání. Rozložila čisté věci na zem, aby uschly, a vrátila se do tábora.

Rozhlédla se kolem a stísněně vzdychla. Všechno bylo poskládané, uklizené a na svém místě. Dokonce i jejich improvizovaná postel byla pečlivě ustlaná. Nevěděla, kolik je hodin. Cestou od jezírka opatrně vykroukla vchodem do jeskyně a viděla poslední paprsky zapadajícího slunce.

Mark tam nebyl. Kam asi šel? Odmítla si o něj dělat starosti. Lehla si na bok a stulila se do klubíčka čelem ke vchodu, aby viděla, kdy přijde.

Uslyšela skřípot písku pod jeho nohama a pevně zavřela oči. Mark stál rozkročený přímo nad ní.

„Běž pryč!“

Odhodil zbraň k batohu, kde s tlumeným žuchnutím přistála. „Mou postel a mou deku.“

Viktorie se postavila a ostražitě ho pozorovala. Nehodlala mu ustoupit ani o píf. „Dobrá. Tu máš.“ Prudkým pohybem strhla jednu ze dvou

dek, kterými se přikrývali. „Je tu zima. Potřebuju obě deky,“ řekl.

„Tak se obleč.“ Hlas se jí třásl vzteky a měla na krajíčku. „Já se vyspím támhle.“ Sebrala ze země karimatku a odnesla ji, jak daleko jen mohla.

Markovi stačily jen tři vteřiny na to, aby zpod ní podložku vytáhl a odkutálel Tory do písku. Pozoroval ji, jak je bezmocně natažená na zemi. Tričko se jí vyhrnulo nad pas. Byla v plné zbroji - v podprsence se všim všudy. Taky byla vzteky bez sebe, což bylo přesně to, co chtěl. Nebo ne?

Vstala a ustlala pro oba postel. Zdá se, že se Mark rozhodl být co nejprotivnější, ale přece mu nedá najevo, jakou má na něho zlost. Lehla si a zavřela oči. Věděla, že ji pozoruje. „Ať tě ani ne- napadne se mě dotknout.“ Začala počítat.

Došla až k tisícovce, když ucítila, že si Mark lehl vedle ní. Ani se jí nedotkl.

Probudila se a ucítila, že je zády přitisknutá k jeho tělu. Uvědomila si okamžitě dvě věci. Jedna z nich byla Markovo vzrušení. Druhá byly jeho prsty, něžně a se zničujícím efektem hladící její ztuhlou bradavku.

Tory tiše zasténala, když tlak zezadu zesílil a hladící ruka se jí přesunula pod legginy a zabořila se do jemných chloupků mezi nohama.

Cítila, jak jí tělo vlhne a připravuje se na jeho milování. Pevně stiskla stehna k sobě a zvědavou dlaň tam uvěznila. Když pod ni vklouzla jeho druhá ruka a stiskla jí prsa, zařala zuby.

Mark tvrdě spal. Tory se nutila ležet bez pohnutí. Bože, proč ze spaní raději *nemluví* jako každý normální člověk? Určitě toho za chvíli nechá. Nebo ne?

Jeho ruce se na okamžik doopravdy zastavily a Tory opatrně vydechla. Když jí zašeptal do ucha, málem poskočila leknutím.

„Otoč se ke mně, zelenoočko.“

Tory zařala svaly na stehnech, když cítila, jak se jeho prsty pohybují. „Přestaň...“ Hledal její citlivé místočko a přitiskl si ji ještě blíž.

Jemným tlakem ji obrátil na záda. Tory hleděla do tváře nad sebou. Ostře řezané tváře měl pokryté několikadenním strništěm. Světlé oči se mu třpytily.

Naklonil se nad ni a Tory mu odhrnula vlasy z očí. „To není fér,“ řekla tiše a rukou ho objala kolem krku.

Jeho ústa se dotkla jejích - jemně, něžně. Tory zjistila, že pevně svírá Markovy vlasy na zátylku. Odpověděl jí pohybem úst a jazykem jí prudce vnikl mezi rty. Tělem jí projel úžasný pocit a Tory zavřela oči. Tričko měla najednou nad hlavou, podprsenu rozepnutou a na prsa se jí tiskl jeho svalnatý hrudník.

Cítila, že mu srdce bije ve stejném rytmu jako jí. Odhrnul jí vlasy z čela a jeho doteky ji pálily na kůži jako oheň.

„Vidíš, co děláš s mými dobrými zásadami, princezno?“ Mark zvedl hlavu, aby se jí podíval do očí. „Nemůžu uvěřit, že jsi tu pořád se mnou,“ řekl drsně a ústa se mu stáhla zlomyslným úsměvem.

Začal ji svlékat a Tory se nadvzdala. „Kde bych měla podle tebe být?“

„Co nejdál ode mě.“

„Jsme na ostrově, nezapomínej. Jak daleko bych se asi tak dostala?“ odpověděla mu s něhou a v pohledu měla odpuštění.

Mark na chvíli zavřel oči. „K čertu, Viktorie, ty asi nemáš vůbec žádný pud sebezáchovy, co?“

Takže ta taktika byla k ničemu. Tak to bysme měli, pomyslel si. Díval se jí do očí a palcem jí přejížděl po spodním rtu. Objevila se špička Viktorina jazyka a Mark byl ztracen. Jemně ho kousla a on ji k sobě strhl, vrhl se hladově na její ústa, až ji nechal skoro bez dechu.

Líbal ji tak divoce, že kdyby byla docela při smyslech, muselo by jí to nahnat hrůzu. Když na chvíli přestal, oba prudce oddechovali. Pak se jí jeho vynalézavá ústa přesunula po krku a Tory ucítila na bradavce vlhké horko. Najednou si uvědomila, že vydává tiché hrdelní steny.

Mark nijak nespěchal. Jeho rty se pomalu a důkladně pohybovaly po Toryině těle. Rozevřel ji prsty a jeho ústa našla její nejintimnější místo, až byla v jednom ohni. Nedokázala tomu zabránit, ale Markova ústa a jazyk ji vynesly téměř až na hranici rozkoše.

Chtěla ho. Hned. „Marku... prosím, ach, prosím...“ Táhla ho nahoru k sobě, dokud se zase nepoložil na její tělo. Vnikl do ní a Tory okamžitě dosáhla mohutného vyvrcholení.

Mark ji držel v objetí svých silných paží, dokud poslední záchvěvy její rozkoše neodezněly. Pak se začal pohybovat znovu, jako by už nikdy nechtěl přestat.

Viktorii klesla hlava dozadu. „Ne... už... už nemůžu...“

Když ji ale chytil za hýždě a jeho pohyby se staly rychlejšími, prudšími, s údivem si uvědomila, že má ještě spoustu sil.

„Můžeš, Viktorie. Můžeš ještě jednou.“ Hlas měl drsný a znovu a znovu do ní vnikal.

„Ano... To je ono...“ Tory se nadzvedla v bocích a Mark prudce vydechl. Vklouzl pod ni rukama, stiskl jí hýždě a ukázal jí, jak se pohybovat. „Bože! To je... nádherná!“

Tory s překvapením cítila, jak se jí napjaly svaly a její vyvrcholení následovalo hned za Markovým.

Pak přišlo uvolnění, jeho tělo se na ni zhroutilo a cítila na krku Markův horký zrychlený dech.

Vlasy měla divoce zcuchané. Mark jí z rozpálené zvlhlé tváře odhrnul spleené pramínky.

„Bože, jsi tak úžasná,“ zašeptal. Dlaní ji hladil po tváři a s mírně překvapeným výrazem ji pozoroval. „Jen se na tebe podívám a už myslím na velikou postel a bílá prostěradla.“

„Zdá se, že nám ale obyčejná zem docela stačí,“ odpověděla tiše a stydlivě Tory a prstem mu přejížděla po starostlivé vrásce mezi očima.

Vzal ji za ruku a něžně jí políbil špičky prstů. Pak se převrátil na záda a přitáhl ji na sebe. Tory mu položila bradu na hrud' a cítila, jak jí pod prsy ještě pořád divoce buší jeho srdce.

„Povídej mi něco,“ vyzval ji.

Tory se cítila spokojená a příjemně uvolněná. Dala se do vyprávění o tom, jak když byla malá, pracovala její babička jako zdravotní sestra. Měla pořád noční služby, a tak byl jejich dům přes den zavřený, rolety zatažené, aby mohla spát. Prozradila Markovi, jak ji nesmírně bolelo, když babička odmítla adoptovat Alexe a dokonce mu zakázala Tory třeba jen navštěvovat.

O tom, jak pracuje jako účetní, toho moc neřekla a na Markův dotaz na muže, se kterými chodila, odpověděla jen cosi neurčitěho. Babička jí během dospívání moc svobody nedávala a když

zemřela a Tory se postavila na vlastní nohy, necítila se s muži, se kterými se setkávala, ve své kůži.

Viktorie se přitulila k Markovi. Připadala si dokonale šťastná. „Byls někdy zamilovaný?“ zeptala se Marka, ale okamžitě svých slov zalitovala. I když neměla žádné zkušenosti, bylo jí jasné, že od muže jako Mark Savin vyznání čekat nemůže.

„Jen si nedělej žádné plané naděje, zelenoočko. Na tyhle věci já moc nejsem. Tos už asi poznala.“

Tory se sevřelo hrdlo. „Proč ne?“ Mluvil se jí těžko. Zašla příliš daleko -

„Spousta lidí, které jsem měl rád -“ *mě zradila*, pomyslel si, ale řekl místo toho: „- už nežije, Viktorie. Prostě nevěřím v žádnou skvělou budoucnost.“

„Co když dokážu věřit za nás za oba?“

Chvilí bylo ticho. „Nejsem schopný nikoho milovat, Viktorie. Viděl jsem v životě dost, abych přestal věřit, že láska vždycky zvítězí. City člověka jen oslabují, ať jde o lásku nebo o nenávisť. Nemůžu si to dovolit. Můj život a životy mých spolupracovníků závisí na tom, jestli si zachovám chladnou hlavu.“

„A prázdné srdce.“

Zvedl jí hlavu tak, až se jejich pohledy setkaly. „Toužím po tobě víc, než jsem kdy v životě po nějaké ženě toužil - jestli tohle vůbec něco znamená.“

„Znamená to něco pro tebe?“ zeptala se plná naděje a ucítila, jak si ji Mark k sobě druhou rukou přitáhl blíž.

„Ano.“ Jeho slova bylo sotva slyšet. „Ano. Je to to jediné, co ti můžu dát.“

„Kdo ti tak ublížil, Marku? Co to bylo za ženu, která v tobě zničila schopnost milovat?“

„Proč si myslíš, že to byla nějaká žena?“

Tory se na něj upřeně zadívala. „Protože vím, že ti někdo moc ublížil. Protože když se na mě někdy podíváš a já vidím, jak moc po mě toužíš, sáhneš si na tu jizvu, co máš na rameni, a z očí ti zmizí žár a děláš všechno pro to, abych tě nenáviděla.“

Mark ji pustil a Tory mu položila hlavu na prsa. Cítila, jak se zhluboka nadechl. Ráda by mu viděla do obličejce, ale nepohnula se. Cítila, jak jí pod tvář bije jeho srdce.

„Jmenovala se Krista Davisová...“

„Modré oči, hedvábné blond vlasy,“ hádala Tory. „Dokonalá postava. Taková malá panenka Barbie, která po tvém boku dokázala celý den střílet na nepřítele a večer ti uvařila pochoutkovou večeři. A možná nosila černé neglizé. Sen všech mužů - měl jsi štěstí.“

„Už někdy slyšela varování *Dávej si pozor na to, co si přeješ?*“

„Jistě. Babička mi to opakovala pořád. A tak jsem se naučila si skoro nic nepřát a když už, tak jen maličkosti.“ Mark si ji přitáhl k sobě. „Pokračuj,“ vyzvala ho Tory.

„Hmm. Kristu jsem sám objevil a osobně ji připravil. Bože, byla rychlá jako blesk. Krista se dokázala zorientovat a vyřešit situaci dřív, než si vůbec kdokoliv z mých lidí uvědomil, že se něco děje. Neměla nikdy strach. Z ničeho.“

Ztělesnění odvahy a inteligence! Do háje s tou ženskou! „Detaily vynech,“ řekla Tory upjatě. „Říkej jen to hlavní.“

„Žárlíš?“

„Jo. Dokončí to.“

„Šli jsme společně do několika akcí. Výborně střílela a já jí slepě věřil. Skoro rok jsme spolu

chodili a začali jsme plánovat svatbu. Byl to Kristin nápad, ale mně se taky líbil. Mít někoho, ke komu se můžu vrátet... Děti..." Na chvíli se odmlčel a Tory věděla, že to, co jí teď řekne, bude příšerné.

"Já... pronikl jsem do jedné bandy v Mexico City. Šlo o drogy. Obchod ve velkém. Byl jsem mezi nimi sedm měsíců. Všechno šlo jako po másle, dokud se neobjevila Krista. Přišla mě jistit, říkala. Hrála to naprosto dokonale. Věřil jsem jí. Zradila mě. Celá akce šla do háje. Zůstal jsem u toho jako hlupák."

"Všechny ženy nejsou takové," zašeptala Tory. Přitiskla tvář na jeho, jako by do sebe chtěla vtáhnout jeho bolest. V očích ji pálily slzy.

"Krista už taková taky není. Je mrtvá. Ale já už nechci, aby se ke mně někdo tak přiblížil." Hlas měl jako kus ledu. "Mám svou samotu rád a nedovolím nikomu, aby mi ji zničil."

"Milovals Kristu?"

"Ne. Ale moc mi do toho nechybělo. Řekl jsem ti, aby sis nedělala žádné naděje. Můžu ti nabídnout jen sex, nic víc."

Podívala se mu do očí jasným pohledem, který se Markovi zařízl do srdce jako laserový paprsek. "Dobře, беру."

Otočil ji pod sebe na záda a klouzal jí dlaněmi po pažích, až se jeho prsty propletly s jejími. Věděl, že je pro ni těžký, ale Tory pod ním vypadala dokonale spokojená a uvolněná. Její oči zářily.

"Bereš to?"

"Ano."

Mark se opřel svým čelem o její. "Čím jsem si tě jen zasloužil?"

"Musels být kdysi dávno moc hodný hoch." Na-

šla jeho ústa a dala mu krátký polibek, který v něm vzbudil touhu po dalších. Zadívala se na něho a oči jí jiskřily. "Něco bych si dala."

"Opravdu?" Výmluvně se na ni podíval.

"Myslím jídlo."

"To je špatné."

"Máš pravdu. Ty konzervy jsou příšerné."

Mark sklouzl z jejího těla, postavil se a podal jí ruku. "Tak jdeme na to, zelenoočko. Ale před jídlem si ještě zaplavem." Sklonil se a vtiskl jí na stále ještě naběhlé rty hladový polibek.

Když se vrátili do tábora, ohřál Mark jednu z obávaných konzerv. Tory se zatím oblékla. Pak jí upletl cop a schoval jí ho pod tričko stejně jako minule.

"Dávej si pozor, aby si tvých vlasů nikdo nevšíml. Jsou příliš nápadné a kdo je jednou uvidí, nikdy na ně nezapomene." Vytáhl z boční kapsy batohu baseballovou čepici, nasadil ji Tory na hlavu a stáhl jí ji hluboko do očí. "Takhle by to mohlo stačit." Podal jí plechový talíř s jídlem, posadil se do písku a dal se do jídla.

"Než dojdeme do Paviny, bude už úplné světlo." Podíval se na ni. "Bylas tam, kdyžs tu byla naposledy?" zeptal se tiše.

Tory do sebe soukala jídlo. Mark musel smíchat aspoň čtyři různé konzervy dohromady. "Ano, pár hodin. Pak jsem jela přímo do Pescarny, protože mi cosi říkalo, že drží Alexe tam." Posunula si čepici z očí. "Do Paviny to musí být aspoň patnáct kilometrů. Doufám, že tam nejdeme pěšky?"

"Kdybys tu byl sám, šel bych." Podíval se Tory do talíře, ze kterého skoro nic nebylo. "Ty to nesníš?"

Viktorie mu svou porci ochotně podala.

Když Mark dojedl, odložil oba prázdné talíře stranou. Vstal a otevřel batoh. „Cos s tím batohem vyvedla? Sakra, ženská, nemůžu vůbec nic najít!“

„Všechno je, kde má být. Potřebovala jsem jen najít lékárníčku.“

„Byla hned nahoře.“ Začal věci z batohu vztekale vytahovat a házel je vedle sebe do písku. „Jen se o mě nesnaž starat, proboha!“

„Jen jsem to trochu uklidila,“ řekla a v duchu se modlila, aby toho nechal. Bylo jasné, že už se chce zase hádat.

„Moje věci nech laskavě na pokoji.“

„Proč se najednou tolik vztekáš?“

„Nesnáším, když se mě někdo hrabe ve věcech. Musím vědět, kde co mám a -“

„Dobře.“ Viktorie vzala talíře a stoupla si. „Tak se tu pěkně vztekej. Já zatím umyju nádoby.“

PÁTÁ KAPITOLA

Když se vrátila zpět s čistými talíři, Mark si zrovna jednou rukou zastrkoval nohavice do bot. Vlasy si svázel dozadu a v druhé ruce držel revolver.

„Cože?“ Viktorie na něho vytřeštila oči. „To mě zrovna teď míníš zastřelit?“

Mark na chvíli zavřel oči, pak si vyhrnul tričko a schoval pistoli do zadní kapsy. Pohledem ji přelétl od hlavy až k patě a stiskl rty. „Nemůžeš s tou sádkou takhle ven. Lidi by ji viděli na kilometry a zapamatovali by si tě.“

„Obléknu si tričko.“ Viktorie počkala, až jí uhne z cesty, a odložila talíře.

„To tričko je skrz naskrz mokré,“ řekl otráveně. „Díky tvé dokonalé pečlivosti. Vypralas, co ti přišlo pod ruku. Ježíši, ženská, copak ti nedošlo, že tohle není žádný rodinný výlet?“

„Oblíknu si to zatracené tričko mokré, spokojený? Kdybys aspoň tak často nestěděl náladu,“ bručela mrzutě. „Jednu chvíli se se mnou miluješ a hned na to si postavíš hlavu a začneš na mě být protivný pro nic za nic.“

„Postavím si hlavu?“ Mark se najednou zazubil a špatná nálada byla tatam. „To jo, když seš blízko mě, ale hlavu zrovna ne.“

Vyrazil k ní dlouhými kroky. Vypadal neuvěřifi-

telně štíhlý a vysoký. Tory se mírně rozkročila a umíněně zvedla hlavu. Už ho měla plné zuby, jak na ni pořád kvůli něčemu doráží.

Držel cosi v ruce, ale nebylo vidět, co to je. Tory se ani nepohnula, když k ní došel. S náušnicí v jednom uchu a tmavým strništěm na tvářích vypadal jako bandita.

Úsměv mu z tváře najednou zmizel. „Zvedni ruce,“ řekl úsečně.

Chvilí čekal, že ho políbí, ale překvapila ho něčím docela jiným. „Proč bych to dělala?“ zeptala se ho bojovně, ale když uviděla, co drží v ruce, ztuhla. Zdálo se, že jí z tváře zmizela veškerá barva.

„Doufám, že tenhle řemen nemíníš použít na mě.“ V duchu se jí mihl obraz jiného muže, zdvihajícího proti ní ruku s řemenem... Svaly se jí napjaly.

Mark jí věnoval jeden ze svých nestydatých úsměvů a Tory v žáru jeho pohledu na všechno zapomněla. „Už tě někdy někdo svázel a miloval se s tebou, Viktorie?“ Zvedl pásek a přešel jím po její tváři.

Hladká kůže jí klouzala po krku a Tory se otřásla. „N... ne,“ zašeptala chvějícím se hlasem. „Dobře víš, že... že ne.“ Pásek jí přešel po bradavce a Tory se málem kousla do jazyka.

Zahleděla se upřeně Markovi do očí. Nedokázala z jeho výrazu uhodnout, jestli se s ní chce zase milovat nebo jestli ji jen tak trápí.

„P... přestaň!“ Ucouvla pryč od neznámého erotického pocitu, vyvolaného dotelem hladké kůže.

Mark stáhl ruku a mírně zavrtěl hlavou. „Zapni si ten zatracený pásek, Viktorie, a raději se ode mě drž dál.“

Tory mu ho vytrhla z ruky a zapla si ho pevně

kolem pasu. Mark jí nadzvedl ruce, vytáhl jí tričko z kalhot a opasek zakryl. Když byl se svým dílem spokojený, vytáhl z batohu další tričko a začal ho trhat na kusy.

Pak jí do pruhů natrhané látky zabalil sádra. „Takhle by to mohlo stačit. Kdybych to tak mohl rozříznout a dát pryč!“

„Co? Mou ruku?“ odpověděla mu na jeho sarkasmus a stáhla si kšilt čepice do čela tak, že jí nebylo vidět do tváře.

„Ta sádra všechno komplikuje.“ Mark přerovnal batoh a schoval všechny věci do hlubokého výklenku. Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že nic nezůstalo venku.

„Pokud si správně vzpomínám, vůbec se mi sem nechtělo.“

„Myslel jsem si, že tě potřebuju, abys našla Alexe,“ odpověděl jí Mark znechuceně a zastrčil si do jedné z kapes vražedně vypadající nůž. Pohledem se přesvědčil, zda na něco nezapomněl.

„To víš, že mě potřebuješ,“ řekla Viktorie upjatě. Opasek ji dřel na kůži. „Víš, k legginám pásek ani moc nepotřebuju.“

„No jistě. Zatím jsi mi tu byla fakt moc platná.“ Mark jí odstrčil ruce od opasku. „Potřebuješ ho. Možná ti zachrání život.“

Tory si povzdechla. „Ráda bych věděla, jestli mě do tohohle malého tajemství zasvětiš, nebo jestli budu muset improvizovat, až se něco stane! Tak na co teda ten pásek je? Udělá ze mě experta na kung fu?“

„Všechno ti vysvětlím, až přijde čas.“

„Ale já to chci vědět teď!“

Mark naplnil polní láhev vodou a připnul si ji k opasku. „Hotovo?“

„Tak jdem. Čím dřív najdeme Alexe, tím dřív se vrátím do normálního života.“ Šla za Markem ven a mluvila mu za zády. „Víš, co to znamená normální život, ne? V normálním životě si lidé spolu třeba povídají. Nebo jim vydrží jedna nálada i víc jak půl hodiny. A taky nechodí venku s kdovíčím uvázaným kolem pasu.“ Vztekla rozhrnovala kapradiny, pletoucí se jí do cesty. „Doufám, žeš mi do toho hloupého řemenu nestrčil bombu nebo tak něco.“

Mark rychle kráčel k východu z jeskyně. „Bojíš se, že tě vyhodím do povětří, princezno?“

„Od tebe mě už nepřekvapí vůbec nic.“ Vyšli ven a Tory se zhluboka nadechla čerstvého mořského vzduchu.

Na obzoru byla obloha světle fialová a slunce na ní viselo jako malá oranžová skvrna. Mořská hladina byla hladká a třpytila se jako vyleštěné benátské zrcadlo, pozlacené vycházejícím sluncem.

Tory Markovi dovolila, aby jí při slézání ze skal na vlhký písek pomohl. Tentokrát se nevydali doprava do Pescarny, ale vyrazili vlevo a drželi se těsně pod vysoko trčícím vápencovým útesem.

Tory se snažila držet krok s Markem. Snídaně se jí v žaludku změnila v kámen. Než dojdou do Paviny, bude už úplné světlo a všude bude plno lidí. Tory se zachvěla. Mark má pravdu. Jestli si ji někdo zapamatoval, chytí je oba dva. Zatáhla si ze zadu nervózně za tričko a ucítila na zádech svůj těžký cop.

Mark se k ní otočil a díval se, jak klopýtá přes kameny na pobřeží. „Pohni. Chci se tam dostat tak, abysme se mohli vmísit do davu na tržišti.“

Zpomalil krok natolik, že za ním Tory mohla jen pomalu poklusávat. Sádra na ruce vážila aspoň tunu a s každým krokem jí připadala těžší.

„Zvládneš to?“

Ruka ji bolela a docházely jí síly. Nedokázala si představit, že by na mokřím písku měla ujít třeba jen jeden další metr. Mark stál a čekal na její odpověď. Tory hrdě zvedla hlavu. „Samozřejmě, že zvládnou. Jdeme.“

Když se dostali na konec útesu, Tory hlasitě oddechovala a tričko se jí nepříjemně lepilo na zpocená záda. Mark se zastavil, odepjal si od pasu láhev a podal ji Tory. „Počkej tady a odpočiň si. Půjdu pro nějaké vozidlo.“ Zmizel za skálou a Tory klesla na zem, přitáhla si kolena k bradě, hlavu si opřela o ruce a tiše meditovala.

Nejsem na takovéhle dobrodružství stavěná. Mark šel, jako by takhle pochodoval každý den, a vůbec si neuvědomil, že na to nejsem zvyklá. To bylo od něho pěkné. Kéž už by byl Alex se mnou! Chci zpátky do civilizace a do normální postele. Chci pořádné jídlo a nůž a vidličku. Chci zase spát ve svém pěkném povlečení. A chci potkat normálního, obyčejného, rozumného mužského!

Tory zvedla hlavu a napila se. Voda byla vlažná a slabě páchla sírou. Měla v ústech sucho a žízňově se na obsah vrhla.

Slunce už stálo nad obzorem, když se Mark vrátil. Přes černé tričko měl přehozené béžové plátěné sako. Bylo neforemné a pořádně zmačkané a dalo by se čekat, že v něm bude vypadat směšně. Jenže on místo toho vypadal, jako by právě vyšel z obchodu s tou nejdražší pánskou módou. Ohrnul si rukávy a odhalil svalnaté tmavě opálené předloktí. Po zbrojním arzenálu, který měl u sebe, nebylo ani stopy.

„Měl jsem štěstí. Pojď.“ Pomohl jí na nohy a připnul si láhev zpět k pasu. „Našel jsem farmáře,

který mi byl ochoten půjčit nákladák. Asi za půl hodiny jsme v Pavíně.“

Auto bylo zaparkované vedle malého sadu pomerančovníků a vypadalo, jako by přežilo několik válek. Kdysi bylo zřejmě modré, ale teď bylo oprýskané a plné rezavých skvrn.

Tory si nákladáček podezíravě prohlédla a vyšplhala se do kabiny. Nohama odstrčila haraburdí z podlahy. Podle zápachu a fůry odpadků to vypadalo, že tu majitel spořádal pěkných pár snídaní, obědů i večeří. Mark nastoupil a musel s dveřmi dvakrát pořádně prásknout, než se mu podařilo zavřít.

Okna nešla otevřít a pach česneku a levného vína byl nesnesitelný. Mark auto prudce otočil, až se za nimi zvrátil písek, a zamířil po prašné cestě do města.

Vpravo se k azurové obloze zvedal kužel vyhaslé sopky Monte Tolaro. Mark odbočil na dlážděnou silnici a zamířil na sever do Paviny. Seděl naprosto uvolněně, jednou rukou držel volant a druhou měl položenou na okně. Tory nespouštěla pohled z vinic kolem cesty.

„Co uděláme, až Alexe najdeme?“ Otočila se k Markovi. Štítlivě zvedla ze sedadla papír umazaný od kečupu a hodila ho na zem.

„Až budeme přesně vědět, kde je, vezmeš nákladák a odjedeš zpátky k jeskyni. Tam na nás počkáš. Jakmile se s Rysem vrátím, spojím se s Angelem a okamžitě vypadnem.“

„Říkáš to, jako by to byla maličkost.“ Upřeně se na něho dívala. „Jenže nebude, že ne?“ Hrdlo se jí stáhlo a Tory se na chvíli odmlčela, aby polkla slzy. „Oni ho tam někde vězní a je těžce zraněný.“

Mark natáhl ruku a propletl své prsty s jejími.

„Při výcviku se s podobnými situacemi počítá, Viktorie. Zvládnou to, věř mi. Dostanu tvého bratra na svobodu.“

Tory mu tiskla prsty a cítila se vedle něj v bezpečí. „Určitě?“

Mark jí stiskl dlaň a pak ji pustil, aby mohl řídit. „Určitě.“

Věří mu. Bože, opravdu mu věří, že Alexe dostane bezpečně pryč. Na tom, jak se k ní chová, vůbec nezáleží. Hlavně, když pomůže jejímu bratrovi.

Mark zajel s nákladáčkem mezi zaparkovaná auta. Jak otevíral dveře, položil Tory ruku na rameno.

„Nezapomeň, že jsme jen dvojice turistů, co se přijeli podívat na trh.“ Vytáhl revolver a ukryl ho pod oprýskanou přístrojovou desku. Vytáhl klíček ze zapalování a podal ho Tory.

„Chci, aby ses držela co nejbliž u mě.“ Očima přejížděl její pobledlou tvář. „Dokážeš to. Hned, jak zjistíš, kde mají Alexe, řekneš mi to. Chod' pomalu, dívej se kolem. A,“ varoval ji, „proboha, netvař se tak vyděšeně.“

„Ale já jsem vyděšená! Co když...“

Políbil ji - jednoduše si ji k sobě přitáhl, objal ji a vtiskl jí dlouhý polibek. Vůbec se nepodobal těm, které od něj dostala dřív. Ústy se jí přísál ke rtům a pažemi ji sevřel do ocelového objetí. Tory cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Mark byl cítit čerstvým potem, až se z té důvěrně známé vůně Tory zatočila hlava.

Když se od ní odtáhl, měla chuť ho poprosit ještě o jeden polibek, ale ucítila, jak jí do dlaně vtiskl klíč.

Opřel se o sedadlo a spokojeně vysvětlil: „Pozorovali nás. Tohle snad pomohlo.“

„Ty... tys mě takhle políbil jen proto, že se na nás někdo díval?“

Mark si upravil sako a zkontroloval, jestli není některou z jeho zbraní vidět. „Tomu se říká mateřní nepřítel, princezno.“

„Nemám kam ten klíč dát,“ řekla upjatě Viktorie. Měla takový vztek, že se zapomněla bát.

Mark jí vzal klíč z dlaně a schoval ho pod svoje sedadlo. „Takhle to stejně asi bude lepší. Kdybychom se z nějakého důvodu rozdělili, musíš se co nejrychleji dostat k autu a okamžitě odtud vypadnout. Jasně?“

Viktorie přitakala a otevřela dveře. Mark vyskočil, obešel nákladáček a chtěl jí pomoci vystoupit. Tory se mu vytrhla. Až bude tohle za mnou, říkala si, nebudu ztrácet čas a uteču od něho, jak nejdál budu moci.

Za chvíli byli strženi davem lidí, proudícím obrovskou branou v hradbách města. Auta do Paviny nesměla a kameny dlážděné ulice byly zaplaveny chodci. Viktorie se přitiskla k Markovi, razícím si cestu davem na náměstí. Trh už byl v plném proudu.

Vzduch vyplňoval zápach česneku, rozpálených zpocených těl a vína. Bylo už pořádné vedro a Tory se začínala uprostřed davu na velikém náměstí zmocňovat klaustrofobie.

Zboží ve stáncích zářilo všemi barvami středomoří, citróny byly zářivě žluté jako slunce, hrozny jasně zelené a olivy temné jako noc. Někde byly vyrovnány hromady ovoce, jiné pulty se prohýbaly pod vahou čerstvých ryb. V bočních uličkách a u malých kavárniček rozstavěly místní ženy stánky s ručně vyráběnými suvenýry.“

Nikdo normálně nemluvil - všichni křičeli. Dis-

kutovali. Smáli se. Mávali kolem sebe rukama, divoce gestikulovali a Tory byla nadšená. Připadalo jí, že život je úžasný, jako by zapomněla, že jde vedle muže, který drží její osud v ruce.

Mark Alexe najde. Tory se rozbušilo srdce a stiskla mu ruku. Možná, že pak už nikdy Marka Savina neuvidí, ale na tenhle den do smrti nezapomene.

Mark se na ni podíval. „Jsi v pořádku?“

Tory přikývla a opřela se o něj, když ji k sobě přitáhl. Stiskla mezi prsty látku jeho saka a vzhledla k němu. „Pozoruje nás zase někdo?“

„Jen nějakých pár set lidí.“ Hlas měl drsný a bylo znát, že se baví.

„Tak to abys mě raději políbil.“

„Jo. To bych teda měl.“ Opřel ji o stěnu a přitiskl svá ústa na její tak sladce a něžně, až se Tory podlomila kolena.

„Myslíš, že už jsou pryč?“ zeptala se trochu bez dechu, když se od ní odtáhl a zadumaně ji pozoroval.

„Ještě jedna pusa by to mohla spravit,“ řekl chraplavě a ani se kolem sebe nerozhlédl, jen se k ní znovu sklonil.

Tory zavřela oči a připadalo jí, že jsou na světě docela sami. Když ji Mark pustil, oba prudce oddechovali. Vzal ji za ruku a zavedl ji zpět doprostřed davu.

Zastavili se a zadívali se na stařenku, paličkující revmatickými prsty krajku jemnou jako pavučina. Tory by se ráda chvíli zdržela a krajku si koupila, ale Mark ji odtáhl.

Ušli několik metrů, když ji zarazil a řekl jí, ať na něho chvíli počká. Během okamžiku byl zpět s úžasným krajkovým šátkem.

Tory se rozzářily oči, když od něj jemnou látku brala. „Ach, Marku. Děkuju. Je úžasný.“

„Přehoď si ho přes ruku,“ řekl upjatě. „Pomůže to zakrýt tu sádku.“

Tory se snažila zakrýt bolest, zabalila si ruku do šátku a přitiskla si ji k tělu. Co čekala, proboha? Že jí dá dárek jako projev své náklonnosti? Musí se přece soustředit na to, proč sem přišla - na ochranu bratra.

Alexi, kde jsi? ptala se zoufale a držela se těsně za Markem, který razil cestu davem.

Mark jí u jednoho stánku koupil velký kus kokosu. Tory se do něj za chůze pustila. Prošli náměstí a vydali se jednou ze stovek úzkých bočních uliček. Domy vrhaly na ulici příjemně chladný stín. Tory dojedla kokos a Mark na ni musel chvíli počkat, když si zašla umýt ruce k malé kašně.

Díval se, jak je nepřírozeně napříměná a v duchu se proklínal. Nemohl si pomoci, musel jí ten kus krajky koupit. Když jí ho dával, oči se jí tak neodolatelně rozzářily. Jenže, zatraceně, přece ji nemůže nechat, aby si myslela, že jsou tu na příjemné dovolené.

Život jednoho z jeho nejlepších agentů visí na vlásku. Jestli Rysa rychle nenajdou, může být za chvíli příliš pozdě.

Viktorie si otřela ruce o legginy a vyrazila k němu. Na půli cesty se zastavila, zvedla hlavu a zbledla.

Mark vykročil za ní, ale zarazil se a ani se jí nedotkl. „Viktorie? Co se děje?“ V očích měla nepřítomný výraz a zírala kamsi daleko za něj. Chtěl s ní zatřást, ale pak mu došlo, co se děje.

Viktorie právě našla svého bratra.

Stála na místě jako zkamenělá. Mark se jí bál dotknout, aby ji nevyrušil.

Rychlým pohledem přejel úzkou uličku. V kašně stříkala voda a z dálky se k němu nesl tlumený křik stovek lidí na náměstí. Díkybohu je nikdo nelsledoval.

Zoufale toužil ji obejmout, ale pevně zaťal pěsti a jen sebou sotva znatelně cukl. Dostal se do pořádného maléru.

Přišlo to na něj zrovna ve chvíli, kdy si žádnou slabost nemůže dovolit. Ve dvou pracoval naposledy s Kristou, a ta byla přece zkušená agentka. Viktorie je obyčejná civilistka. Jenže ji sem musel vzít, aby Rysa našli co nejdřív. A samozřejmě nesmí zapomínat, že ji vzal taky proto, aby ji měl na očích v případě, že je součástí spiknutí.

Neměl přece vůbec v úmyslu si něco s Viktorií Jonesovou začínat. Jenže se bohužel přepočítal. Kdyby šlo jen o pouhý chtíč, dokázal by si poradit. O ten ale vůbec nejde.

Viktorie v něm probouzí něhu, kterou nikdy předtím nepoznal. Má v sobě něco, co se mu dostalo pod kůži, něco, co proniklo k citům, které v sobě kdysi ukryl a na které už dávno zapomněl.

Opřel se o stěnu a sledoval okolí, aby se ujistil, že jí nic zlého nehrozí. Je tak zranitelná, a zvlášť teď.

Do hloubi duše si přál, ať se už konečně ze svého tranzu probere, aby ji mohl odvést zpět do bezpečí. Podle slunce poznal, že od chvíle, kdy přišli na tržiště, uběhlo už dost času.

Uviděl, jak sebou trhla, jako by se probírala z hypnotického spánku. Vztáhl k ní ruku. „Jsi v pořádku?“

Viktorie slepě po jeho ruce sáhla. Mark ji obe-

jmul a přitáhl si ji k sobě. Tiskla se k němu a položila mu tvář na prsa. Cítil, jak mu Toryiny horké slzy smáčí tričko. Plakala tiše a tělo se jí ani nezačhvělo.

Vzal ji pod bradu a zvedl jí hlavu. Zahleděl se jí do pobledlého obličeje. „Teď se přece nemůžeš zhroutit. Slyšíš mě, Viktorie? Teď ne, princezno!“ Vzhledla k němu očima plnými slz a Mark měl co dělat, aby zachoval chladnou hlavu. „Jen mi řekni, kam mám jít, a vrátíš se zpět do tábora.“

Tory několikrát polkla a dlaní si přejela po tváři. „Drží ho v Palazzo Visconti.“ Poodešla od Marka ke kašně, namočila si ruku a otřela si obličej. Hlas měla chladný a nebyla v něm znát ani stopa vzrušení. „Teď ho hlídá jen jeden člověk. Ale na hoře v paláci je jich ještě nejmenší dvacet.“

Mark přimhouřil oči. „Nahoře? Nechceš snad říct -“

„Myslela jsem si, že Alex říkal ‚hladomorna‘.“ Tory se na něho podívala. „Ale to jsem se určitě spletla.“

„Bohužel asi ne, princezno.“ Mark zvažněl. „Palazzo Visconti byl postavený začátkem čtrnáctého století se vším všudy - s vodním příkopem, hradbami a hladomornou.“ Zamračil se. „Zjistilas ještě něco?“

Viktorie si v duchu zopakovala „rozhovor“, který před chvílí vedla se svým bratrem. „Říká, že z parku vedou do paláce tajné dveře - a že na všech ostatních vchodech jsou detektory, které zaznamenají i ten nejmenší pohyb. Veřejnost nemá do královského paláce přístup, no a právě tam má Pavouk hlavní základnu.“ Tory se smutně usmála. „Alex říká, že má pár zlomených žeber a že jeho dokonalý nos, kvůli kterému sis ho tak rád dobí-

ral, už nikdy nebude, co býval. Stráže se střídají nepravidelně, po desáté hodně pijí a zdá se, že mají dost uvolněnou morálku.“ Viktorie si olízla rty. „Marku, Alex mě prosil, ať ti řeknu, aby sis dával pořádný pozor. Kdosi uvnitř tě chce mermomocí dostat. Alex říká, že na tebe čekají, ale že... že nemáš žádnou tvář. Dává to vůbec nějaký smysl?“

„Přesně tohle jsem čekal,“ odpověděl drsně. „Řekl ti Rys ještě něco?“

„Prý věří, že pták může ještě pořád létat.“ Viktorie se zamračila, když ji Mark postrčil směrem, odkud přišli. Sehla se na zem, aby zvedla krajkový šátek, který jí upadl na zem. „Jaký ‚pták‘? Nějaký vrtulník?“

„Jo.“ Mark se ušklíbl. „Vrtulník Hughes 500, kterým Rys přiletěl. Už jsme ho dávno odepsali. Ten vrtulník... No to je ohromné! Aspoň jedna dobrá zpráva. Takhle nebudeme muset čekat na Angela. Můžeme odletět přímo odsud.“

„Kam teď jdeme?“ Tory si ovinula šátek kolem ruky a přidala do kroku, aby Markovi stačila.

Pokoušela se číst v jeho výrazu, ale jeho tvář se najednou změnila, přestal se usmívat a rty měl pevně stisknuté. „Odvedu tě k autu. Tvoje práce už skončila.“

„Ach, ale vždyt...“

Mark se otočil a zarazil ji na místě. Prsty jí svíral paži jako železnými kleštěmi. „Vrátíš se do jeskyně, a bez odmlouvání, jasné?“ Výraz měl tvrdý a tiskl jí paži, dokud nepřikývla. „Nesnaž se hrát si na hrdinu, Viktorie. Dostanu tvého bratra pryč. Zítra touhle dobou bude Marezzo jen pouhá vzpomínka.“

Snažila se mu vytrhnout. „To bolí.“

„Ne tolik, jak by tě bolelo, kdyby tě znovu do-

stali do drápů ti mizerové.“ Znenadání ji pustil a překvapil ji tím, že ji objal kolem pasu a těsně si ji přitáhl. „Drž se u mě, buď zticha a pojď.“

Viktorie neměla na vybranou. Náměstí bylo pořád plné lidí a hluku a Markova paže ji pevně držela. „Strašně nerada to říkám, ale umírám hladem.“

„Měla ses najíst ráno.“

„Já ale chci normální jídlo.“ Tory se na Marka podívala. Na okamžik se zastavili a pustili před sebe jednoho z prodavačů, tlačícího vozík se zbožím.

Jakmile měli cestu volnou, Mark jí koupil kus pizzy. Počkal, až ho prodavač zabalí do papíru a dá ho Tory do ruky.

„Víš jistě, že trefíš zpátky?“

Viktorii se z vůně česneku a rajčat sbíhaly sliny. „Ano, to víš, že trefím.“ Všimla si, jak si Mark prohlíží každou tvář v davu. „A myslím, že můžu jít sama i k autu. Opravdu.“ Vycítila, jak je netrpělivý. Sevření kolem jejího pasu zesílilo. „Alexovi moc nepomůže, když se mnou budeš zbytečně ztrácet čas. Dojdu tam sama.“

Dorazili k bráně a Tory se k Markovi otočila. „Auto už je támhle. Nemusíš chodit se mnou.“

Chvilí se na ni díval, jako by chtěl něco říct, ale Tory mu zakryla ústa rukou. „Jsem už velká holka. Běž. Dávej na sebe pozor,“ řekla tiše, postavila se na špičky a políbila ho na vážná ústa. Než stačil něco říct, otočila se a byla pryč.

Cítila jeho pohled v zádech a přesně poznala, kdy se otočil a vydal se zpět do města.

Bylo horko a Tory spěchala k autu, až se celá zadýchala. Mark Alexe vysvobodí. Určitě.

Byla už skoro na místě, když toho muže uvidě-

la. Opíral se o dveře vedlejšího auta, a když bude chtít nasednout, musí kolem něho projít.

Byl zhruba stejně vysoký jako ona, ale svaly měl jako zápasník a tmavýma očima ji přejížděl od hlavy až k patě. Tory se navzdory vedru zachvěla. Vypadal nebezpečně. Přála si, aby tu byl Mark.

Napadlo ji, že by mohla auto obejít a nastoupit druhými dveřmi. Muž naposledy zatáhl z cigarety a odhodil nedopalek na špinavou zem. Vypustil kouř nosem a přimhouřil oči, když viděl, jak se zrazila.

Tory za sebou uslyšela kroky a ohlédla se. Stál tam další muž a měřil ji pohledem.

Poznala ho roztrásla se: Giorgio je jeden z těch, co ji drželi v Pescarně. Opřela se o auto. Muž, který před chvílí odhodil cigaretu, se vydal k ní a Giorgio jí blokoval ústup. Pizza jí vypadla z ruky a pleskla o zem. Tory klouzala pohledem z jednoho na druhého. Zoufale oddechovala.

Přemýšlej, Viktorie. Nezpanikař.

„Buon giorno, signorina Jones.“ Giorgio prošel mezi zaparkovanými auty a zastavil se na délku paže před Viktorií. „Maria asi neznáte, že?“ Tory se ze zápachu potu a česneku udělalo nanic.

Z těch dvou jí Giorgio připadal nebezpečnější, protože ho už znala. Hodila pohledem po druhém muži v naději, že se snad zachová jako kavalír. Ještě nikdy neviděla tak ledové hnědé oči. Pochopila, že od něj se žádná pomoc čekat nedá.

Byla uvězněná mezi auty a ti dva zabíjáci jí odřízli cestu k ústupu. Napadlo ji, že by mohla vyskočit do korby nákladáčku, ale bočnice byly příliš vysoké. Giorgio a Mario se přibližovali.

Má na ně zaútočit, až přijdou ještě kousek blíž? Ale čím? Přála si, aby u sebe měla některou

z Markových hrůzu nahánějících pistolí. Nebo aspoň nůž. Proboha, nemá u sebe vůbec nic.

Kdyby tak...

Ruka jí klepla o blatník. Vždyť přece zbraň má! Má sádku!

Tory se pokusila o úsměv. Doufala, že vypadá aspoň trochu přirozeně.

Muž nalevo se usmál a ukázal řadu zažloutlých zubů. „Ste zpátky kvůli Giorgiovi, že?“

„Ach.“ Tory se horečně dívala z jednoho na druhého. Tržiště bylo pořád plné lidí. Pokud se jí ty dva podaří zdržet dost dlouho, určitě sem někdo přijde a pomůže jí. „Když jsem tu byla minule, do Paviny jsem se nedostala,“ řekla vyčerpaně. „Je moc pěkná. Už jste se dnes byli podívat na trhu?“

Ach bože, plácá jako úplný hlupák. Tiskla ramena k autu, až ji začala bolet. Cítila, jak jí po těle stéká pot a máčí jí obličej. Sůl ji štípala do očí, ale byla příliš vyděšená, než aby se utřela.

„Půjdete teď s Giorgiem.“

Viktorie zavrtěla hlavou. „Ne, díky, nemám čas. Mám sraz s kamarádem, měl by o mě strach.“ Nenáviděla se za to, jak se jí chvěje hlas. Pomoc nepřicházela. Nějak se těch chlapů bude muset zbavit sama a zmizet.

Nečekaně pevným krokem vyrazila k Mariovi. „Jsem ráda, že jsem vás poznala, ale už musím opravdu jít.“ Slabě se na něj usmála a se srdcem až v krku kolem něj prošla a vzala za kliku od dveří.

Bože, dokázala jsem to!

Zmáčkla kliku dolů a zatáhla. Dveře se neotevřely. Zkusila to znovu. Ve chvíli, kdy se dveře rozletěly, ucítila, jak ji kdosi chytil za vlasy. Giorgio ji chňapl za cop a prsty jí sevřel krk. Baseballová čepice jí spadla na zem.

„Signorina půjde se mnou.“ Vytáhl jí vlasy zpod trička, omotal si je kolem zápěstí a bolestivě s ní smýkl. Tory se do očí vedraly slzy vzteku a zamlžily jí pohled. Vší silou se Giorgiovu sevření bránila.

„Andiamo!“ zakřičel na ni a Tory ovanul zápach česnekového dechu. Neměla ani potuchu, co jí říká. Vlekl ji za auto.

Tory ho kopla, jenže on se jen zachechtal a zavolal cosi na Maria v italštině. Podařilo se jí natočit hlavu a kousla ho do zápěstí.

Giorgio zařval a jeho stisk zesílil. Tory bolest ani necítila. Čelist ji bolela, ale nepouštěla se a bojovala jako o život. Muž zatím cosi zuřivě křičel na Maria. Ucítila na krku ocelový stisk, jak ji Mario začal škrtit. Bezmocně se mezi oběma muži klátila.

Navzdory ruce, která ji škrtila, Tory Giorgiovu ruku ze zubů nepouštěla. Stisk sílil a před očima se jí roztančily hvězdičky. Docházel jí dech, ale věděla, že když jen na chvíli povolí, dostanou ji.

Giorgio na Maria cosi zaječel italsky a ten jí okamžitě páchnoucími prsty stiskl nos. Tory se pustila a divoce vtáhla vzduch do pálčích plic.

Na jazyku měla pachutí krve. Zhnusene odplivla. Přímou na Giorgiovy zánovní lakýrky.

Ruka, svírající jí nos, jí bránila v dýchání. Tory se točila hlava a měla dojem, že každou chvíli omdlí. Nutila se zůstat v klidu. Byla bez sebe hrůzou. Lepší je zemřít, než se znovu dostat Giorgiovi do rukou. Moc dobře věděla, čeho všeho je schopen. Ach bože. Už by to podruhé nevydržela. Podruhé ne!

Bez jakéhokoliv varování vyrazila a kopla oběma nohama Giorgio do žaludku. Mario, který ji

ještě pořád držel, začal překvapeně couvat a táhl Tory s sebou. Jeho druh se pomalu sbíral ze země. Tory se ze sevření vytrhla a rozmáchla se pravou rukou. Sádra přistála Giorgiovi přímo na nose. Ozvalo se pořádné křupnutí. Rukou jí projela bolest. Zabíjákovi se z rozbitého nosu spustila krev.

Viktorie vrazila vši silou kolenem do Maria. Skácel se k zemi jako podřátý a rukama si svíral rozkrok.

Tory ho přeskočila a vyrazila k otevřeným dveřím auta. Rukou v sádře se snažila dveře za sebou zajistit a druhou zuřivě šmátrala pod sedadlem pro klíč.

Dveře nešly zamknout. Narovнала se a zdravou rukou se pokusila kovový knoflík zmáčknout. Srdce měla až v krku. Natáhla se a zajistila druhé dveře. Ale ať se snažila jak chtěla, na své straně to nedokázala.

Pořád ještě nenašla klíč. Vykoukla z okna a viděla, jak Giorgio vyráží k autu, třepe hlavou a z nosu mu pořád teče krev.

Kde je klíč? Kde je sakra ten klíč? Tory zoufale hmatala prsty pod sedadlem. Klíč tam nebyl.

Bleskurychle se přesunula na vedlejší sedadlo a otevřela dveře. Vystřelila ven jako raketa a běžela jako o závod. Nalevo měla sad. Možná, že jí stromy pomůžou najít nějaký úkryt. Jestli tam doběhne.

Neohlížela se a běžela ze všech sil. Ve zlomené ruce jí bolestivě cukalo. Během pár vteřin ji srazil tíha mužského těla a Tory se zaryla obličejem do hlíny.

Giorgiovo tělo ji přimáčklo k zemi. Kopala, škrábala a z plných plic volala o pomoc, ale nebylo jí to nic platné.

Ležela tváří dolů a bezmocně sebou pod tíhou Giorgiova těla zmítala. S vražedným výrazem na tváři jí tiskl záda. Sádra už ale byla připravená k dalšímu útoku. Tentokrát mu bohužel narazila jen zboku do hlavy. Giorgio vztekle zařval.

Tory viděla, jak zvedá ruku. Zavřela oči ve chvíli, kdy jí železná pěst s brutální silou přistála na bradě.

ŠESTÁ KAPITOLA

Viktorie, otevři oči! Prober se! Dělej!

Alexi? Viktoriina víčka se zachvěla, ale zůstávala zavřená. Alexi, jsi... jsi v pořádku?

Tory se přinutila otevřít oči a podívat se kolem sebe. Pohnula čelistí. Bolelo to.

Cítila v duchu jeho radost. Jsem, holčičko. Ale teď se budu ptát já, okay? Kde tě poranili? Můžeš se hýbat?

Kde to jsme?

Hluboko pod zemí, v „hotelu“ Palazzo Visconti. Z jeho tónu zaznívala hořkost. Vidiš něco?

Místnost byla velká asi třikrát tři metry. Veliké kamenné bloky tvořily podlahu, stěny i strop. Jediným zařízením byla postel se špinavou matrací, studenou a vlhkou od kdoví čeho, na které ležela.

Vysoko nad postelí bylo malé okénko, kterým dovnitř pronikaly poslední paprsky dohasínajícího dne. Bylo příliš vysoko a příliš úzké na to, aby se jím protáhla, i kdyby na to měla sílu. Zasténala.

Tory, slyšela Alexův hlas blízko, ale musela zavřít oči, aby se mohla soustředit. *Jak moc ti ublížili?*

Znovu pohnula čelistí. Bolela ji, jak jinak, po té Giorgiově ráně. Pod sádkou jí ve zlomené ruce bolestivě cukalo. *Dá se to vydržet. Nemá přece smysl Alexovi zbytečně přidávat starosti.*

Tory slyšela, jak se kdesi blízko otevířely a zavřely dveře. Úkosem se podívala na dveře cely. Byly z těžkého tmavého dřeva plného skvrn, rozpraskaného několika sty lety vlhka. Zpevňovaly je široké kovové pásy. Přes své stáří byly ale vybaveny nadmíru moderním bezpečnostním zařízením.

Alexi?

Tory zůstala na úzkém slamníku nehybně ležet. Co se stalo s Alexem?

V duchu zavolala několikrát jeho jméno, než konečně ucítila, že komunikace zase funguje. *Co se stalo?* zeptala se dychtivě.

Idou pro tebe. Myslí si, že spolu chodíme, a chtějí dostat Marka. Slyšíš mě, Tory? Chtějí dostat Fantoma... Nic jim neříkej.

Tory uslyšela hluk, přicházející z místnosti, kde určitě vězní Alexe. Pak se ozval v zámku její celý klíč.

Vešli tři muži, zavřeli za sebou a Tory ztuhla hrůzou. „Dobrý večer, slečno Jonesová.“

Christopha Ragna viděla během věznění v Pescarně jen jednou. Pamatovat si na to bude celý život. Ztěžka polkla. „Proč jsem tady?“ dožadovala se vysvětlení tónem, který jí připomněl její babičku. „Chci se setkat s americkým konzulem. Nemáte žádné právo si jen tak unášet americké turisty.“

„Tady nemáte žádná práva, slečno Jonesová. Myslel jsem si, že jsem vám to dal jasně najevo, když jste byla na Marezzu naposledy.“

Tory potlačila vzpomínky a kousla se do rtu, aby neztratila odvahu. Je sice od přírody zbabělá, ale teď si musí zachovat chladnou hlavu. Alex je přece blízko a Markovi určitě došlo, kde ji drží. Jedi-

né, co může dělat, je být co nejkldnější a moc toho člověka nerozzuřit.

Ragnova hlava se v poměru ke zbytku těla zdála příliš veliká. Mastné pramínky vlasů byly možná plavé a měl je pečlivě uhlazené na růžové lebce. Uši mu odstávaly jako myšákovi Mickeymu. Když se na ni zadíval světle hnědýma očima, Tory měla pocit, že se jí dotklo něco slizkého. Po zádech jí přejel mráz.

„Minule jste neměli žádné právo mě tu držet, a teď taky ne. Dobře víte, že jsem -“

„Myslím, že s Giorgiem a Mariem se už znáte?“ Rty se mu roztáhly do odpudivého úsměvu, odhalujícího dvě řady velikých zubů. Otočil se k mužům stojícím vedle dveří.

Tory se se zadostiučiněním zadívala na Giorgiův oteklý nos. Mario na ni vrhl vražedný pohled.

„Copak děláte zase na Marezzu, slečno Jonesová? Měl jsem pocit, že vám naše pohostinnost minule stačila?“

„Nikdy jsem svou dovolenou neukončila,“ odpovíděla Tory s klidem. Pod jeho hrůzu nahánějícím pohledem se uvnitř celá roztřásla.

„Máme tu vašeho milence, slečno Jonesová,“ oznámil jí Ragno hlasem jítřícím její nervy.

Ach bože. Dostali Marka. Tory přepadla slabost a prsty sevřela okraj postele.

„Ten nám taky tvrdí, že přijel na Marezzo na dovolenou.“ Ragno ji tvrdě pozoroval vodovým hnědýma očima. „Už se z naší pohostinnosti těší několik měsíců a čeká tu na vás.“

Viktorie málem vykřikla úlevou. Mluví přece o Alexovi! Hrdě zvedla hlavu. „Jestli vám nějaký muž tvrdí, že je můj mileneček, pak lže. Přijela jsem sem sama dnes ráno z Neapole.“

Viktorie zaječela, když ji chytil za vlasy a smýkl jí hlavou nahoru tak, aby jí odhalil krk. Ke tváři jí přiložil břitvu.

„Přestaň zapírat, děvko! Dnes žádné letadlo z Neapole nepřiletělo!“

Zírala mu přímo do obličeje, který byl jen kousek od jejího. Do očí se jí nahrnuly slzy. „Já... přijela jsem na malé poštovní lodi.“ Bože, modlila se, ať dnes nějaká poštovní loď přijela!

Cítila, jak stisk povolil. Přitáhl ji na své odporně měkké tělo a Tory se zhnuseně snažila odtáhnout. „Však já si to zjistím.“ Pořád ji ještě držel za vlasy. Otočil se k Mariovi. Ten přikývl a odešel.

Znovu jí položil na tvář chladnou ocel břitvy. Cítila, jak jí po kůži stéká ledový pot. „Kde je Fantom, slečno Jonesová?“

Tory se na něho nechápavě podívala. „Fantom? Kdo má zas tohle...“

Vrazil jí facku. Pořádnou. „Řekni mi, kde je Fantom! Dělej!“ zaječel a Tory přistála na tváři sprška slin. V hrůze sebou cukla ještě předtím, než ji znovu uhodil a srazil na postel.

Tory vzlykala. „Nevím, co po mě chcete. Žádného Fantoma neznám -“

Dostala další ránu. Ragno ji pevně držel za vlasy, aby nemohla uhnout.

Zatočila se jí hlava, tváře ji pálily a před očima se jí zatmělo. Ragno jí pustil vlasy, vzal ji za tričko a rozmáchl se břitvou. Ostří látku hladce rozfízlo od vrchu až dolů.

Tory sebou škubla, když hrozivý nástroj znovu zvedl. „Dávám ti jednu hodinu na to, aby sis vzpomněla. Pak dám Giorgiovi volnou ruku, aby si to s tebou vyfídl za ten malý taneček na parkovišti. Giorgio si na dámy nepotrpí tak jako já, že ne,

Gio? Nebo se ti víc zamlouvá Mario? Víím, že by ti moc rád dokázal, že je i po té ráně pořád chlap jak se patří.“

Tvrďe ji odstrčil. Dopadla na postel, zabořila se do špinavého slamníku a lapala po dechu.

Kdesi hluboko v mysli slyšela Alexův hlas, telepaticky volající její jméno. Sebrala poslední zbytky síly a snažila se ho nevnímat. Očima se zabodla do bledé leské Ragnovy tváře, tyčící se nad postelí.

Naklonil se nad ni a Tory se rozklepala. Lehce jí přejel tupou stranou břitvy po kůži, odhalené pod rozříznutým tričkem. „A já si taky rád pohraju, maličká.“ Skláněl se těsně nad ní. Pociťovala odpor.

„Vidím, že tě Giorgio minule dost důrazně nevaroval. Můžu tě ujistit, že mám mnohem nevybíravější metody, které ti dozajista rozvážou jazyk. Máš hodinu na to, abys mi řekla, kde je.“

Narovnal se, dal hlavou pokyn oběma mužům a odešel. Tory slyšela z chodby rachocení klíče v zámku. Přitiskla si chladné dlaně na rozpálené tváře.

Naprosto vyčerpaná se stulila do klubíčka a upřeně pozorovala dveře. Tělo se jí nekontrolovatelně roztřásl. Po tváři se jí kutálely slzy. Rozvlykala se.

Viktorie!

Alex! Tohle se nesmí dozvědět! Zbláznil by se vzteky.

Zatraceně, Tory, odpověz mi. Okamžitě!

Posadila se a rukou si stiskla čelist, aby zabránila trhaným vzlykům, které nedokázala zastavit. Snažila se nemyslet na to, co se děje. Konečně se jí podařilo trochu se uklidnit.

Nic mi není, vyslala k němu o chvíli později. Doufala, že Alex nepozná, že je to lež.

Co ti ti mizerové udělali?

Ragno ví, že je Mark tady. Ach bože, Alexi, on to ví!

Klid. Neví nic. Rozumíš, Tory? Nemá o ničem ani páru. Jen to na tebe zkoušel, ale o Markovi neví nic.

Za hodinu si pro mě zase přijdou... Alexi, já nechci!

Já vím, holčičko. Alexův uklidňující hlas jasně slyšela v hlavě. Mělas čas Markovi všechno říct?

Ano.

Bylo poznat, jak se mu ulevilo. *To znamená, že nás v tom nenechá. Seber se a snaž se uklidnit. Dokážeš to, Tory?*

Co jiného mi zbývá?

Jsi moje odvážná holka. Alex se v duchu drsně zasmál. Drž se.

„Držela se“ i o hodinu později, když se dveře znovu otevřely. Tory mžourala do světla, vnikajícího do její cely z chodby. Uviděla Giorgiovu siluetu a srdce se jí málem zastavilo.

Ani tlumené světlo nemohlo skrýt zlověstný výraz jeho očí nad opuchlým přeraženým nosem. „Šéf s tebou chce mluvit. Nahore.“

Tory sevřela rozříznuté tričko mezi prsty a když kolem Giorgia procházela, snažila se mu, na sto honů vyhnout.

Volně plandající kusy látky se jí podařilo přetáhnout přes podprsenku tak, že byla částečně zakrytá, a oba cípy si pevně uvázala v pase. Když jí Giorgio mlsně přejel pohledem po prsou, vrhla na něho vražedný pohled.

„Doprava,“ zavelel a vydal se za ní. Tory poslušně zahnula vpravo do kamenné chodby. Cítila, že Alexe drží jen o dvoje dveře dál, a dodalo jí to sílu.

Vzduch byl těžký a dusný. Tory klopýtala krok před svým strážcem. Baterka, kterou držel v ruce, osvětlovala jen kousek nerovné podlahy.

„Vlevo,“ houkl na ni.

Poslechla ho. Vyšla několik schodů. Už měla takovýchhle rádoby siláckých chlapů až po krk. *Nenávidí* napětí. A zvlášť *tohle*.

Před nimi se objevilo světlo a Giorgio zhasnul baterku.

„Běž.“ Postrčil ji dopředu. Tory měla neodolatelnou chuť ho praštit sádkou do rozbitého nosu a ještě jednou uslyšet, jak řve bolestí. Zvedla hlavu a upřeně se zadívala vpřed.

Těsně před sebou uviděla vysoké, bohatě vyřezávané mahagonové dveře. Uhnula stranou a počkala, až je Giorgio otevře, a pak opatrně vešla dovnitř.

Na bílé mramorové podlaze se rozprostíral měkký perský koberec v rudé a krémové barvě. Giorgio ho přešel a Tory pozorovala, jak za ním na světlé látce zůstávají černé stopy.

Nad hlavou jí zářily nádherné stropní malby. Na stěnách visely obrazy nesmírné ceny. Jenže zlatené vyřezávané rámy byly pokryty pavučinami a jemné malířské práce byly skryty pod nánosem prachu. U jedné stěny stála úžasná zlatená komoda s vázou z benátského skla se vkusně naaranžovanými řezanými květinami. Byly už dávno suché a zažloutlé květy i listy byly plné prachu.

Jejich kroky tlumil vysoký koberec. Prošli kolem mramorových soch a spousty dalších uměleckých předmětů. Všechno bylo zaprášené a volalo po úklidu. Tory měla co dělat, aby nezačala kýchat.

Na druhé straně místnosti, ve velikých pohov-

kách potažených rudým sametem, seděli tři muži. Tory se k nim blížila a její zlá předtucha byla čím dál silnější. Srdce měla až v krku a nervy napjaté k prasknutí.

Ragna poznala ihned, ale další dva muži k ní byli otočení zády.

„Tady je ta holka,“ řekl Giorgio. Ragno vstal. Jeho společníci mu nemohli vidět do tváře. Bledá ruka, která sevřela Giorgiovu paži, se chvěla vzteky. „Díky,“ řekl nahlas a pak pokračoval zuřivým šepotem. „Máte neuvěřitelné štěstí. Dostali jsme nečekanou návštěvu.“ Tory z jeho syčivého hlasu přešel po zádech mráz. Když ucítila na paži jeho dotek, cukla sebou.

Jeho růžové prsty, připomínající jitrnice, držely nádhernou skleničku na víno. Ragno se napil a ohlédl se přes rameno na Giorgia.

„Měls s ní nějaké problémy?“

„Ne, pane.“

„Dobře. Počkej za dveřmi.“

Tory slyšela tlumené kroky vzdalující se ke dveřím.

Stisk na její ruce zesílil. „Dávej si dobrý pozor na jazyk. Jestli začne naše návštěva něco tušit, zemřete oba dva.“

Koutkem oka zahlédla, jak si jeden z mužů přehodil nohu přes nohu. Upřeně sledovala každý pohyb Christopha Ragna.

Držel ji pod paží a vedl ji na druhý konec pokoje. Pokusila se mu vyškubnout, ale varovně ji stiskl.

Kdosi si odkašlal a Tory se podívala na muže sedící na pohovkách.

A málem omdlela.

Mark!

Se zdvořilým výrazem se lehce uklonil a z očí mu vyšlehlo varovné světlo.

„Pojďte dál a posaďte se, moje milá slečno Jonesová. Dovolte, abych vás představil pánům.“

Tory setřásla Ragnovu ruku a zabořila se do měkké pohovky. Dostala sklenici vína, kterou ráda přijala. Byla si jistá, že všichni tři muži vidí, jak jí buší srdce. Vůbec se na Marka, sedícího naproti ní, neodvažovala podívat.

„To je Samuel Hoag.“ Tory se upjatě otočila a podívala se na druhého muže. Byl vysoký a příšerně hubený. Černé vlasy měl na jedné straně pečlivě rozdělené pěšinkou. Nad silnými rty měl hustý černý knírek a připomínal padoucha ze starých filmů. Měl v sobě cosi příšerně odpudivého.

Beze slova se na Tory zadíval klamně neškodnými očima zpod brýlí bez obrouček. Obrovské bledé ruce mu trčely z rukávů jako lopaty.

Tory se zachvěla a stiskla v ruce skleničku.

„A tohle je náš nový známý, Sir Ian Spencer.“ Mark zdvihl skleničku na pozdrav. Jeho výraz byl naprosto nečitelný.

„Rád vás poznávám. Slečna Jonesová, že?“ Měl tak silný britský přízvuk, až to tahalo za uši. Tory si honem usrkla vína a z hrdla se jí vydralo hysterické zachechtání.

Vůbec si nedokázala představit, kde Mark sehnal ten úžasný oblek. Byla to italská práce a musel být nepředstavitelně drahý. Lehká látka dala vyniknout jeho dlouhým svalnatým nohám a širokým ramenům. Pod manžetou mu vykukovaly jemné zlaté hodinky. Dokonalý dojem doplňovala ještě kravata se znakem univerzity.

Vypadal naprosto úžasně a neodolatelně. A ta-

ky unuděně, když ji bez zájmu pozoroval, jako by ji viděl poprvé v životě.

Tory raději ani nechtěla vědět, co Marka při pohledu na její rozfíznuté tričko a oteklou tvář napadlo. Jen se těšila, jak Ragno ‚Siru Ianovi‘ vysvětlí, proč je tak zřízená.

Ragno si nahlas odkašlal. „Sir Ian tu s námi dnes večer zůstane. Přijel na návštěvu za svým spolužákem, princem Dravenem Viscontim, který je momentálně s rodinou na prázdninách v Americe. Bohužel jste se těsně minuli, Sire.“

„Bohužel.“ Opravdu bohužel, vzhledem k tomu, že princ byl zavražděn už před několika měsíci. Mark se zvedl a zamířil k baru. Cestou se jako by náhodou otlélem lem kalhot o Toryinu nohu. „Dáte si ještě, slečno... Jonesová?“ Beze slova zavrtěla hlavou. Všimla si, jak mu zacukal sval na tváři, když kolem ní prošel zpět.

Byl vzteky bez sebe, a Tory mu ani nepotřebovala číst myšlenky, aby to poznala. Poslední, koho tu čekal, byla ona.

Samuel Hoag seděl rovně jako prkno a dlouhé nohy měl natažené před sebe. Upřela oči na pruh bledé kůže bez jediného chloupku, odhalený mezi ponožkami a lemem kalhot.

„Už ne,“ řekl Hoag, ale Ragno nastavil Markovi skleničku, aby mu dolil.

„Slečna Jonesová měla dnes dopoledne na trižšti takovou nepříjemnou nehodu,“ vysvětlil Ragno. Ochutnal víno a šlehl po Tory varovným pohledem. „Tak jsme si s panem Hoagem dovolili ji v nepřítomnosti královské rodiny nabídnout naši pohostinnost. Jsem si jistý, slečno Jonesová, že v princeznině šatníku určitě najdete něco vhodného pro dnešní večer.“ S odporem si

prohlížel její roztržené tričko. Zavolal na Giorgia.

„Odved slečnu Jonesovou do královských komnat,“ nařídil. „Dohlédni, aby se na večeri pořádně oblékla.“

Když ji vedl z pokoje, udělala Tory všechno pro to, aby se nemusela podívat na Marka. Stejně ale cítila, jak se jí jeho pohled zavrtává do zad.

Když Giorgio otevřel dvoukřídlé dveře, všimla si, že za nimi hlídkuje další muž, takový Giorgio v druhém vydání. Seděl a na klíně měl položený revolver. Zvědavě si ji prohlížel, dokud mu nezmizela na spoře osvětleném točitém kamenném schodišti.

Zabočili za roh a Giorgio ukázal ke dveřím vykládaným zlatem a slonovinou.

„Princeznin pokoj.“ Vzal Tory pod paži, otevřel dveře a nešetrně ji vstrčil dovnitř.

Setřásla ho a otočila se na něj přes rameno. „Co ten tvůj nos, bolí?“ zeptala se sladce.

Ucouvl a opatrně se dotkl směšně oteklého nosu. Vztekle přimhouřil oči. „Signore Ragno říkal, že se máš obléct.“ Couval ze dveří a nespouštěl z ní oči, jako by musel kontrolovat každý její pohyb. „Obleč se,“ varoval ji. „Přijdu si pro tebe.“

„Kvůli mně nemusíš vůbec spěchat,“ zakřičela Tory, když zavíral dveře. Bylo slyšet, jak otáčí klíčem v zámku.

Navázala mentální kontakt s Alexem, aby mu řekla, co se děje, a pak si rychle prohlédla pokoj.

Byl krásný, převládaly v něm odstíny fialové a rudé s bílou. Stejně jako v pokoji ve spodním poschodí bylo všechno pokryto vrstvou prachu a kdysi nádherné kytice květin byly dávno suché.

Tory se zhlédla v obrovském zrcadle a zasté-

nala. Vlasy měla rozčuchané jako čarodějnice, bradu měla fialovou od Giorgiovy pěsti a špinavou tvář jí zbrázdily cestičky od slz.

Zamířila do veliké koupelny dlážděné mramorem a vykládané zlatem. Než se obrovská vana naplní, uběhne určitě polovina povoleného času, ale to je jedno. Nasypala do vody mýdlové krystalky s fialkovou vůní a vrátila se do pokoje, aby si našla něco vhodného na sebe.

Když za nějakou dobu vešel Giorgio bez klepání dovnitř, byla Tory připravená. Umyla si vlasy, vysušila je a natočila na nahřívací natáčky, které našla na toaletním stolku. Princeznina obrovská šatna byla plná úžasného oblečení pro všechny příležitosti.

Viktorie strávila několik vzácných okamžiků tím, že si vytáhla několik nádherných šatů a kochala se tím, že si je prohlíží. Pak narazila na večerní róbu, nad kterou se jí zatajil dech.

Věděla, že je to za stávajících okolností hloupé, ale chtěla, aby ji Mark viděl v něčem zvláštním, v něčem... sexy. Šaty, které si vybrala, byly snad určeny pro nějaký velký státní svátek. S omluvami nepřítomné princezně do nich Tory vklouzla a dopnula krátký zip na zádech přesně ve chvíli, kdy dovnitř vrazil Giorgio.

„Večere je hotová.“ Byl převlečený do špatně padnoucího obleku, příliš těsného pro jeho rozložitou postavu, a bez mrknutí na ni zíral vyvalenýma očima.

„Tak jdem,“ řekla Tory, nazula si střežíčky, sebrala z postele hedvábný šátek, který tam předtím položila, a ovinula si ho kolem ruky.

Giorgio na ni vrhl tupý pohled a postrčil ji před sebe. Tentokrát se místo vlevo dali vpravo a po-

kračovali nekonečnou chodbou dolů. Jejich kroky tlumil vysoký koberec.

U schodiště se Tory zhlédla v obrovském zrcadle. Korálky pošíť šaty ze smaragdově zeleného hedvábí jí padly tak přesně, že na ní vypadaly jako namalované. Hluboký výstřih odhaloval nadra víc, než bylo zdravé, a cítila, jak jí na holých zádech šimrají vlasy dlouhé až do pasu. Nabírané rukávy byly nad zápěstím stažené do gumy a zakrývaly Tory skoro celou sádru. Při pohledu do zrcadla si vyděšeně uvědomila, že i když se v ložnici šaty zdály docela nenápadné, odhaluje jí při chůzi rozparek nohu až do půli stehna.

Prudce se na vrcholu schodiště zastavila. Musela se zbláznit! Na co proboha myslela, když si ty šaty vybírala? Na Marka, to je to.

Poslední, co si přála, bylo, aby ji ti chlapi takhle viděli. Tory se prudce otočila a málem vrazila do Giorgia, stojícího těsně za ní.

Vytáhl ze saka revolver. „Dolů.“

„Musím se převléknout,“ prohlásila Tory pevně a ignorovala vlastní strach, když jí Giorgio pokynul pistolí ze schodů.

„Dolů.“

„Podívej,“ zkoušela to Tory dál. „Vezmu si něco jiného a ani ne za dvě vteřiny jsem zpátky.“

„Dolů.“ Zapíchl jí hlaveň revolveru mezi prsa a Tory mu viděla na očích, s jakou rozkoší by zmáčkl kohoutek.

Byl stejně vysoký jako Tory v botách na vysokém podpatku. Měla sto chutí ho chvíli provokovat, ale jediný pohled do jeho tmavých očí ji od toho odradil. Povzdechla si a začala scházet po schodišti, krytém rudým kobercem. Musela se při držovat zábradlí, aby neztratila rovnováhu.

Měla pocit, že se kvůli vysokým podpatkům, na které nebyla zvyklá, a taky kvůli těm těsným šatům, musí každou chvíli skutálet a zlámat si vaz.

Giorgio cosi zavrčel na muže stojícího u dvoukřídlych dveří. Chlapík jim otevřel a vůbec se nesnažil skrýt pistoli, kterou držel v ruce. Tory se zachvěla a přehodila si jemný šátek přes ramena tak, aby jí cípy zakrývaly výstřih.

Když ji Giorgio přivedl do jídelny, všichni tři muži vstali. Jednu stěnu zdobil obraz, nádherná práce, ze které se až tajil dech. Byl na něm palác Visconti v době, kdy ještě silnice a jiné vymoženosti moderní doby nepoznamenaly okolní krajinu.

U dlouhého stolu z třešňového dřeva bylo místo snad pro padesát lidí. Všichni tři muži, kteří ještě pořád stáli, byli přesně na jeho druhém konci. Tory se hrdě vypjala a vyrazila k nim.

„Slečno Jonesová, jsem tak rád, že jste tu s námi.“ Christoph Ragno jí odsunul židli vedle sebe a Tory se vděčně posadila. Hleděla při tom Markovi, sedícímu naproti ní, upřeně do očí.

Na zlomek okamžiku v nich zhlédla spalující žár, který ale zmizel ve chvíli, kdy vzal do ruky skleničku a s nic neřkajícím výrazem se napil.

„Doufám, že jste spokojená, drahá slečno?“ Tory šel Ragnův syčivý hlas na nervy.

„Absolutně. Ne, děkuji,“ dodala a zakryla dlaní skleničku na víno, když jí chtěl nalít.

„Vy nepijete, slečno Jonesová?“ zeptal se Mark zdvořile, aby konverzace nevázla. Úžasně mu to v černém saku a bílé košili slušelo. Už zase měl v uchu starou známou diamantovou náušnici a vlasy stažené do ohonu. Vypadal přesně tak, jakým dojmem působila jeho řeč - muž vybraných

způsobů, bohatý a mírně znužený Brit. Na kratičký okamžik sklouzl horkým pohledem na její ňadra, zakrytá průhledným hedvábím.

Přinutila se odpovědět lehkým konverzačním tónem. „Nalačno nikdy, sire Iane.“ Přehodila si vlasy dopředu, aby jí co nejvíc zakryly výstřih.

„Máte oteklý obličej, slečno Jonesová,“ řekl Mark uhlazeně. „Musela to být nepříjemná nehoda, co se vám dnes odpoledne stala.“ Kdyby Tory nezvedla hlavu a nepodívala se na něho, nevšimla by si, jak stiskl stopku skleničky a ústa stáhl do úzké linky.

„No, řekněme třeba, že jsem se srazila s pevným předmětem.“ Cítila, jak jí koleno varovně stiskla Ragnova horká ruka. Uhnula z jeho dosahu, napíla se vody a vrhla na něj přes skleničku zuřivý pohled.

Bože, copak to nikdy neskončí? Pod tenkou slupkou slušného vychování byla atmosféra v místnosti tak těžká, že by se dala krájet. Ragno a Hoag neměli ani potuchy o tom, kdo Mark ve skutečnosti je, tím si Tory byla jistá. Bylo taky poznat, že z něj mají strach. Zdálo se, že Marka to všechno docela nudí - pokud si nikdo nevšiml, že mu oči zajiskří vztekem pokaždé, když se na ni podívá. Co hodlá dělat? Jak chce proboha vytáhnout ji i Alexe těm chlapům přímo zpod nosu?

Do místnosti vešel číšník v bílé uniformě a Tory ucítila, jak jí kručí v žaludku. Byla hlady bez sebe a divila se, že jí tělo po tom všem ještě normálně funguje, jako by se nic nedělo.

Jídlo bylo na pohled lákavé, ale naprosto nepoživatelné. Kuchař se sice asi snažil, ale maso bylo tak tvrdé, že se málem nedalo krájet. Tory se pokusila kousek sníst a poslouchala Marka, jak vy-

práví o svém přátelství s princem. S neuvěřitelnou lehkostí se zmínil o svých obchodních zájmech v Anglii i v Evropě a kdyby ho Tory neznala, věřila by mu každé slovo. Hrál svou roli naprosto dokonale.

Večeře, i když vůbec nezahnala hlad, ležela Tory v žaludku jako kámen. Jídlo bylo tak přesolené, že do sebe hodila několik sklenic vody a vnitřnosti se jí bouřily.

Zdálo se, že si žádný ze tří mužů nevšiml, že jen ztuhle sedí a vůbec nemluví. Naopak, všechno se zdálo být nepřírozeň normální. Konverzace plynula, vína ubývalo, dostávali jeden chod za druhým.

Tory se ohromně ulevilo, když byly zbytky posledního chodu odneseny a Ragno navrhl, že by si mohli dát sklenici brandy v salónu.

Mark obešel stůl a nabídl jí rámě. Toryiny podpatky hlasitě klapaly po mramorové podlaze. Byla mu do hloubi duše vděčná, že se o něj může opřít. Nohy se jí podlamovaly a srdce měla teď už skoro pořád až někde v krku.

„Co tě to napadlo si na sebe vzít takové - proboha, nech ty vlasy, kde jsou, ať ti zakrývají prsa!“ procedil Mark tiše mezi zuby, když ji vedl k bílé sametové pohovce a ocitl se k dalším dvěma mužům zády. „A usmívej se, sakra!“

Tory se podařilo vyloudit na tváři docela slušný úsměv. V očích se jí na chvíli odrazilo to, co cítila v srdci. Přehodila si vlasy tak, aby ji zepředu zakrývaly.

Mark se posadil vedle ní, popotáhl si kalhoty nad kolena a opřel se, jako kdyby ho na světě vůbec nic netížilo. Tory cítila, jak jí po čele stékají kapky potu.

Ragno a Hoag se posadili na pohovku naproti. Ragno pokynul ke stříbrnému kávovému servisu na stolku mezi nimi. „Budete tak laskavá, slečno Jonesová, a nalejete nám?“

Tory se narovnala a cukla sebou, když ucítila Markovu ruku, odhrnující jí vlasy z obličeje. Překvapeně se na něho podívala.

„Máte nádherné vlasy, slečno Jonesová. Hrozně nerad bych je viděl namočené v kávě.“ Na nepatrný zlomek vteřiny, když se jejich oči setkaly, jim připadalo, že tu jsou úplně sami.

Mark se jí dotkl a ucítil známý žár. Bylo to příliš riskantní a mohlo ho to stát život, ale od chvíle, kdy vešla do pokoje, ho prsty přímo pálily touhou zabořit se do těch neodolatelných tmavých pramenů, splývajících jí po zádech a přes prsa.

Když mu Tory podávala šálek, vyhnula se jeho pohledu. Byla bledá a navzdory nalíčením se jí modřina na bradě na světlé kůži ošklivě vyjímal. Mark v duchu běsnil. Toho mizeru, co jí to udělal, zabije.

Těsné zelené šaty jí náramně slušely, lesklé vlasy se jí divoce vlnily po zádech a na víčkách měla nenápadný make-up. Mark se divil, jak ji proboha vůbec kdy mohl považovat za úplně obyčejnou, nezajímavou ženskou.

Stísněně si povzdychl a zachytil Hoagův podezřavý pohled. Mark pokrčil rameny, jako by chtěl říci: Líbí se mi. No a co?

Dobře věděl, že hraje pořádně nebezpečnou hru. Musí dostat Rysa ven. A Toryin bratr mu asi s polámanými žebry a přeraženým nosem moc nepomůže. Musí se soustředit na to nejdůležitější. Dostat Rysa a Tory co nejrychleji odtud.

Zkoumal oba dva muže a v duchu vzpomínal na

všechno, co o nich věděl, zatímco s nimi udržoval konverzaci. Koutkem oka pozoroval, jak Viktorie zhrouceně sedí na měkkých polštářích. Prudce sebou trhla, položila šálek na talířek a když se narovnala, odhodila si vlasy dopředu. Hrdě zvedla hlavu a Mark měl co dělat, aby se neusmál.

Musí být k smrti unavená. Je vzhůru už od svítání. U večere skoro nic nesnědla a musela si toho dnes hodně prožít. Drží se naprosto obdivuhodně, říkal si. Pocítil nával hrlosti. Nahrává mu sice na přestrojení za „sira Iana“ dokonale, ale je příliš vyčerpaná a vyvedená z míry a každou chvíli jí mohou vypovědět nervy. Musí jí dostat co nejdříve z pokoje. Zadíval se, jak se jí slabě třesou ruce, když odkládala šálek. „Zdá se, že slečna Jonesová nám tu za chvíli usne,“ řekl uhlazeně. Mark se postavil, napřáhl k ní ruku a uviděl v jejích očích vyčerpání. „Dovolte mi, abych vás doprovodil do vašeho pokoje, slečno.“

Tory se chytla jeho silných prstů jako záchraného lana. „Díky... opravdu mě trochu bolí hlava.“

„Giorgio ji doprovodí, sire Iane. Nemusíte se obtěžovat,“ skočil jí do řeči Ragno a zabodával do Marka varovný pohled.

Mark pomohl Tory vstát a počkal, až pro ni přijde Giorgio. Zdvořile se na ni usmál, posadil se a pozoroval, jak se jí při chůzi svůdně vlní boky. Vlasy, rozprostřené po zádech, odrážely záblesky křišťálového lustru jako lesklé hedvábí.

„Nádherná žena,“ řekl Mark, když se dveře zavřely, a dolil si další šálek kávy.

Ragno se podíval na Hoaga a pak zpět na Marka. „Ta přitažlivost se zdá oboustranná, ale nemyslím, že by to bylo zrovna moudré.“

„Opravdu, příteli? To je zajímavé.“ Mark poba-

veně zvedl jedno obočí. „Myslím, že budu muset zajít nahoru a podívat se, jak je to s tím... bolením hlavy.“

Ragnův pohled ztuhl. „Byt' vámi, nebyl bych tak sebejistý, sire Iane. Navzdory tomu, jak se slečna Jonesová dnes večer oblékla, se nezdá, že by si potrpěla na flirty s neznámými muži.“ Podíval se na Hoaga. „Možná bychom měli siru Ianovi přivést nějaké děvče z vesnice, co říkáš, Samueli?“

Mark vstal a skryl podráždění za necudný úsměšek. „To není zapotřebí, kamaráde. Proč byste sem někoho vodili, když tu mám přesně to, co chci? Myslím, že bych se měl dát hned do díla. Chci říct, sázíte se rád, Ragno?“

SEDMÁ KAPITOLA

Jakmile se za Giorgiem zavřely dveře, vyzula se Tory s úlevou z lodiček. Byla k smrti vyčerpaná, ale silná káva ji probrala. Neklidně přecházela z jedné strany obrovské ložnice na druhou.

Zrovna si přetahovala šaty přes hlavu, když uslyšela krátké zaklepání. Srdce se jí rozbušilo. Snad to není Giorgio? Ale ten by rovnou vrazil dovnitř bez klepání. Zůstala nehybně stát a šaty si přitiskla k tělu.

„Slečno Jonesová?“

Mark! Tory vyrazila ke dveřím a odtáhla židli, kterou zablokovala kliku. Otevřela a málem mu padla do náruče.

Už měla na jazyku jeho jméno, ale Mark jí položil ruku na ústa. „Našel jsem nějaký aspirin, slečno Jonesová. To vám pomůže na tu vaši bolest hlavy. A jestli tu máte dvě skleničky, můžete to zapít tímhle. Podal jí láhev a tichounce řekl: „Pozvi mě dál, sakra!“

„To je... to je od vás moc hezké. Pojdte dál, prosím.“ Pořád měl na sobě stejný oblek, ale sundal si kravatu a knoflíky na límečku měl rozepnuté. Rozhalenkou byly vidět tmavé zvlněné chlupy.

Vešel dál a zavřel za sebou dveře. Tory se zastavila vedle postele a ještě pořád si tiskla k tělu svlečené šaty.

„Vím, že jste říkala, že moc nepijete, drahoušku.“ Podíval se na židli u dveří a souhlasně pokýval hlavou. „Ale myslím, že sklenička dobrého italského vína vás postaví na nohy.“ Tory chvíli sledovala, jak Mark přejíždí pohledem pokoj, a pak vyrazila k baru a vytáhla dvě broušené skleničky.

„Díky.“ Mark je od ní vzal a postavil je na stolek. Otočil stínítkem lampy a pokýval hlavou. „Prosím.“ Podal jí skleničku a hlasitě otevřel láhev. „Když si dáte dvě, určitě vás veškerá bolest přejde.“ Jeho rty sotva slyšitelně zašeptaly slovo „štěnice“ a ukázal k lampě. Tory vytřeštila oči.

Odposlouchávací zařízení? To znamená, že někdo slyší každé jejich slovo! Vrhla na Marka tážavý pohled a on vážně přitakal. „Povídej něco!“ zašeptal a pokračoval v prohlídce pokoje.

Nenapadalo ji nic, co by mohla říct, a jen na něj němě zírala. Ukázal jí na prstech číslo tři a vrátil se k ní zpátky. Rukou vklouzl pod hedvábnou záplavu Toryiných vlasů.

Jak může teď myslet na sex? Tory se odtáhla, ale Mark ji chytil za paži a přitáhl ji zpět k sobě, tak blízko, že cítila sálavé horko jeho těla.

„Máte překrásné vlasy, drahoušku. Když jsem vás dnes při večeři pozoroval, nemohl jsem myslet na nic jiného než na to, jaké by bylo dotýkat se jich...“ Hlas měl zdrsnělý touhou, ale v očích mu blýsklo varováním. „Řekni něco povzbuzujícího, sakra!“

Dívala se mu do očí a v hlavě měla úplně prázdno. Jak má proboha něco povídat, když ji jeho prsty hladí po krku? Tory zavřela oči a nastavila mu tvář. „Polib mě!“ řekla Markovi a všem, kteří je poslouchali. Bylo jí to jedno.

Mark se na chvíli zarazil a pak se se zasténáním hladově vrhl na její ústa a dlouze ji políbil. Tory mu ovinula paže kolem krku ve snaze být mu co nejbliž. Dotek jeho rtů a jazyka ji málem doháněl k šílenství.

Když ji po chvíli pustil, šaty jí spadly na zem. Tory zůstala stát jen v podprsence a v punčochách, zatímco Mark procházel pokojem. Když se k ní vrátil, těžce oddechovala. „Máte úžasnou postavu, slečno Jonesová... nebo ti smím říkat Viktorie? Jsi tak hebká... Ach, ano! Takhle! Tohle se ti líbí?“

„Ano,“ hlesla Tory tiše, když ji táhl k posteli.

Posadil ji a pára slabě zapraskala. Zvedl se mrak prachu. Tory se kousla do rtu. Světléfiolový satén ji chladil na rozpálené kůži. V zoufalé touze cítit pod prsty jeho nahou kůži začala Markovi rozepínat košili. Vzal ji za ruku a zavrtěl hlavou.

„Můžu ti pomoci z těch šatů?“ Hlasitě ji políbil na krk, až jí naskočila husí kůže. „Kde je Alex?“ Zavřela oči a přitiskla mu ústa na krk.

„V hladomorně, přesně pod tímhle pokojem.“

„Bože, máš úžasné nápady. Udělej to ještě jednou, miláčku.“ Poskočil na posteli, až pára zapraskala. Jemně ji kousal do krku, dokud nezasténala. Oči se mu vítězoslavně zaleskly a zašeptal jí do ucha: „O šest poschodí níž.“ Hlas měl vážný. „Kde máš ten pásek?“

„Pásek?“

Mark jí zatrásl a postel zapraskala ještě víc. „Pásek, Tory. Ten pásek. Kde je? Vzpomeň si! Mám tě políbit sem? A sem taky, miláčku?“

„Nedokážu přemýšlet, když mi děláš tohle!“ zašeptala Tory rozčileně.

Zvedl hlavu a podíval se na ni. „Tvůj život teď možná závisí na tom, jestli zahraješ tuhle roli dob-

ře, Viktorie.“ Tory přejel po zádech mráz, když si znovu uvědomila, že kousek od ní je odposlouchávací zařízení. Někdo někde slyší úplně všechno, co se v pokoji děje. Odhrnula si vlasy z obličeje a přikývla. „Ach, ano, tady.“ Hlas se jí trásl nervozitou. „*Na támhle té židli pod oknem.*“

„*Dělej hluk.*“ Tiše vstal, odešel k oknu a hledal pod Toryinými věcmi, dokud nenašel opasek, co jí ráno vnutil. Připadalo mu to už tak dávno. Tory se narovнала, zkrřížila si nohy pod sebe, občas poskočila a snažila se vydávat vzrušené steny. Připadala si jako dokonalý blázen.

Mark se vrátil a natáhl se přes postel. Prsty jí vjel do vlasů a zašeptal jí do ucha: „*Dokážeš se s Rysem spojit a říct mu, co teď dělám?*“

Tory přikývla. Mark udělal prudký pohyb a spokojeně zasténal. Tory se málem hystericky rozchechtala, ale Mark na ni vrhl varovný pohled. „Ááách, udělej to ještě. Ne, ještě víc, miláčku. To je ono!“ Vstal a rukou naznačil, aby nepřestávala.

Tory se převalovala na posteli, spokojeně sténala a pozorovala, jak Mark vytáhl malou automatickou pistoli, kterou měl až doposud skrytou v botě.

„Ta zatracená postel je příliš měkká,“ řekl drsně. Vytáhl Viktorii z postele a ukázal jí k oknu.

„Přesuneme se na podlahu, co říkáš?“ Poslušně ho následovala.

„*Popiš Alexovi přesně, co dělám.*“ Mark na opasku cosi stiskl a otevřela se nenápadná skryš. „Bože, miláčku, asi se z tebe zblázním.“ Vytáhl z ní rybářský silon a uvázal na něj revolver.

„Líbí se ti tohle, miláčku?“ Markův drsný hlas se rozléhal tichým pokojem. Tory nechápala, jak může mluvit tak vzrušeně, když dělá docela jiné

věci. Dalo jí dost práce se soustředit a spojit se s Alexem. „A tohle? *Řekni něco, proboha!*“ pokračoval Mark.

„Ano!“ procedila Tory skrz zaťaté zuby. Mark tiše otevřel okno a začal revolver spouštět podél zdi.

„*Řekni Rysovi, ať se dívá do okna. Posílám mu dolů ten opasek a pistoli. Nadzvedni boky, lásko. Tak, to je ono. Líbí se ti to?*“

Do pokoje vrazil chladný noční vzduch a Tory se zachvěla zimou. „A - ano.“ Snažila se soustředit na to, co říká Alexovi, a zároveň vydávala zvuky jako při milování. Mark zatím opatrně spouštěl revolver i opasek dolů.

Tory musela pořád myslet na to, že je poslouchají. Schoulila se a zasténala, tentokrát doopravdy a od srdce. Ledový průvan jí zježil všechny chloupky na těle.

„Má to,“ zašeptala, když se Mark narovnal a zavřel okno. „*Říká, že je připravený k akci jako vždycky. Bude na tebe čekat přesně za dvě hodiny, jaks mu řekl.*“

„*Prima,*“ odpověděl Mark šeptem. „*Teď vykřikni.*“

Tory se hloupě zatvářila. „*Mám křičet?*“ zeptala se tiše celá popletená.

„*Jako při orgasmu.*“

Tory zrudla. „*Ale vždyť nás poslouchají!*“

Mark se usmál a dotkl se Toryiny oteklé brady. „*Právě proto, princezno. Křič, jako kdyby sis právě užívala jako nikdy předtím. Teď.*“

Tory zaječela. Od stěn se odrazil Markův výkřik plný uspokojení. Tory se pořád chvěla zimou.

Mark si přitáhl její polonahé tělo těsně k sobě a objal ji. „*Hodná holka.*“

Pustil ji, tiše přešel ke stolku a vzal obě skleničky. Vrátil se k posteli a jednu jí podal. Tory víno vypila jedním douškem a cítila, jak se jí tělem rozlévá teplo. „Co teď?“

„Teď si dáme sprchu.“ Markův hlas zněl zastřeně. Vzal jí skleničku z ruky a postavil ji na stolek. „S... sprchu?“

Následovala ho do koupelny a tiše počkala, až zavřel dveře, pustil naplno vodu a začal se svlékat.

Rozepla si podprsenku a pohodila ji na zem. Hned nato přišly na řadu punčochy a kalhotky. Tory si připadala jako zhypnotizovaná, když jí Mark ovinul kolem ruky v sádře malý ručník a postrčil její vláčné nahé tělo do horkého proudu vody.

„Teď můžeme mluvit,“ řekl spokojeně a vychutnával vodu, stékající mu po obličeji a po zádech. Tory cítila, jak se jí mokré vlasy lepí na kůži. Slepě zírala na Markův hrudník. Jak se proboha dokáže takhle zapínat a vypínat jako automat?

Plumeně vzlykla a chtěla odsunout skleněné dveře sprchy. Mark ji přitáhl zpátky k sobě. Otočil ji, aby jí viděl do obličeje. „Bylas úžasná, princezno,“ řekl drsně.

Do očí jí vstoupily slzy a kousla se do rtu. „Byla jsem hrůzou bez sebe.“

Mark sehnul hlavu a rty jí ze tváří setřel slzy. „Teď jsme konečně beze svědků.“ Ústy se jí zmocnil a Tory polkla další vzlyk, když ucítila sladký vytrvalý tlak, nutící ji otevřít ústa.

Jeho vlhký horký jazyk a dotek důvěrně známých drsných chlupů na prsou ji přinutil zapomenout na všechny problémy. Přitiskla bradavky na Markovu svalnatou hrud a ovládla ji touha. Srdce se jí divoce rozbušilo.

„Mmm.“ Nemohla se ho nasytit, stála na špičkách a prsty mu vjela do mokrých vlasů. Jeho ústa ji drtila a Tory se k němu tiskla ve snaze být mu co nejbliž.

Začal jí klouzat rukou po těle, vychutnával křivky jejích prsou, štíhlost pasu, oblost hýždí, a Toryina kůže na jeho dotyk divoce reagovala. Přitiskl ji na studenou mramorovou stěnu.

Hladila ho a prsty se mu probírala v hustém porostu na hrudi. Připadalo jí, že úžasně a neodolatelně voní a dostala chuť ho ochutnat jazykem. Políbila jeho malou bradavku a uslyšela, jak spokojeně zasténal.

„Půjdem do postele?“ zeptala se s nadějí.

„To bychom nestihli.“ Jemně ji kousl do krku. „Kromě toho -“ laskal jí kůži jazykem, „- nás při našem prvním milování v posteli *nebude* poslouchat bůhví kdo.“ Cítila na těle jeho dech. „Bože. Tolik tě chci.“

„Tady mě přece máš.“ Byla v jednom ohni, prahla po něm tak, až málem nevěděla, co dělá. Vníkala s rozkoší, jak jí jeho velké dlaně tisknou a přitahují ji těsně tak, aby cítila jeho vzrušení.

Tory si ho jednou nohou přitáhla blíž mezi stehna a začala se o něho třít pánví.

Jak ji nadzvedl a přitiskl ji na stěnu, objala ho nohama kolem pasu. Jediným prudkým pohybem vnikl do jejího roztouženého vlhkého těla. Tory začala vydávat hluboké steny a Markovy pohyby nabyly na intenzitě.

Cítila, jak v ní napětí a horko roste, a zavřela oči. Pokusila se k němu ještě těsněji přimknout, ale Mark zpomalil tempo, až se skoro přestal hýbat.

„Pomalů, miláčku, pomalů. Chci to vychutnat.“

Tory ale čekat nedokázala. Patami mu tiskla hýždě, vši silou se ho k sobě snažila přitáhnout a pohybovala boky, dokud se k ní znovu nepřidal.

Vzápětí na to se jí zmocnila nezvladatelná rozkoš. Její vyvrcholení provázela výkřik plný uspokojení. Mark ji následoval chvíli potom.

Opatrně ji postavil na nohy a odhrnul jí mokré pramínky vlasů na záda. Jednou rukou ji objal kolem pasu a druhou ji namydil a opláchl. Tory se točila hlava a když se Mark umýval, unaveně mu položila hlavu na prsa.

Kolena se jí podlamovala, srdce jí bušilo, ale když jí Mark pomáhal ze sprchy a podal jí ručník, nedokázala se mu podívat do očí.

Koupelna byla plná páry a za skleněnými zaskuvacími dveřmi sprchy chrčela voda. Mark jí vzal ručník z ruky a dosucha ji vytřel. Vzal jí prsty pod bradou. „Jsi v pořádku?“

„Ano.“ Jenže jí bylo jasné, že už nikdy v pořádku nebude. Dnešek jí ukázal, jak veliký je mezi nimi rozdíl. Nikdy, ani za milion let, se do jeho života nebude hodit. A on do jejího.

Byla strachy bez sebe, ale taky po celou dobu silně vnímala jeho přitažlivost. Stačí pouhý pohled a už po něm touží. Miluje dotyk jeho rukou a úst. Miluje způsob, jakým si pohrává s jejími vlasy. Miluje třpyt a záblesky v jeho světlých očích, když se jí dotýká.

Miluje. V tom je ten problém.

Mark Savin vůbec nesevřel jejímu zdraví.

„Kdy odtud zmizíme?“ zeptala se Viktorie tiše, aby nepřehlušila šumění tekoucí vody, a zabalila se do ručníku.

Mark si vysušil vlasy, prsty si je sčesal dozadu a svázal do ohonu.

„Potřebuju dostat Rysa ven a přivést ho k vrtulníku.“ Natáhl si kalhoty a zvedl ze země košili. „Copaks zapomněla? Vzkázalas mu přece, že pro něho přijdu za dvě hodiny.“

Vytáhl z kapsy hodinky a zapnul si je na zápěstí. „Takže mi zbývá čtyřicet minut na to, abych tě připravil.“

„Já jsem vždycky připravená,“ řekla Tory a posadila se na okraj vany. „Co mám udělat?“

Mark si oblékl sako a zadíval se na ni. „Budu tě tu muset nechat, dokud ho nedostanu do bezpečí.“

„Ne!“ Tory vyskočila a chytila ho za ramena. „Ne, Marku, přece mě tady nemůžeš nechat. Půjdu s tebou. Pomůžu ti s Alexem...“

„Tory...“ hlas mu znězněl, „sama jsi mi řekla, že je vážně raněný. Nemůžu se postarat o oba naráz. Špatně by to dopadlo, mohli by nás všechny zabít. Vráť se pro tebe, slibuju.“ Třel si ustaraně bradu. „Kdybych to mohl udělat jinak, neváhal bych ani chvíli. Je mi nanic z toho, že tě tu s těmi lotry musím nechat,“ řekl prociťtěně. „Nic jiného mi ale nezbyvá.“

Bude se s tím muset smířit. Bylo jí jasné, že je to praktické, rozumné rozhodnutí. Ale měla hrůzu z toho, že tu s těmi dvěma muži zůstane sama.

Počkala, dokud jí Mark hlasem sira Iana nepoděkoval za příjemný večer. Jakmile se ale za ním zavřely dveře, padla na postel a rozvzlykala se. Bylo jí jedno, jestli ji někdo poslouchá.

Tory se vzbudila do slunečního svitu, pronikajícího oknem do pokoje. Vedle sebe měla pohozený mokrý ručník a vlasy, ještě pořád vlhké, se jí omotaly kolem nahého těla.

Celá rozlámaná se odšourala do koupelny, jako by jí bylo sto let. Pustila sprchu a voda ji stípala do rozbolavělé kůže. Horká koupel ji trochu probírala k životu. Cítila, že Alex už je pryč.

Oblékla se do šatů, které si vybrala předchozího večera. Přinutila se vysušit si vlasy a stáhnout je stužkou, kterou našla v jedné zásuvce. Černé plátěné kalhoty jí byly trochu velké, tak si do nich zastrčila bílou košili a vydala se hledat nějaký pásek, kterým by si je stáhla. V očích jí pálily slzy.

Neměla chuť se ani nalíčit, jen neklidně přecházela pokojem sem a tam a srdce měla až v krku.

Mark je pryč. Ale určitě se brzy vrátí, tak se přece musí sebrat, než pro ni přijde. Dveře se nečekaně otevřely a Tory leknutím poskočila. Obrátila se a uviděla zlověstně se tvářícího Maria. Přinášel jakýsi podnos přikrytý ubrouskem.

„Snídaně? No prima, už umírám hlady.“ Jen pouhá myšlenka na jídlo jí zvedala žaludek, ale snažila se vypadat co nejpřirozeněji. Myslela si, že jí to celkem jde, dokud si nevšimla, kdo za Mariem stojí. *Ach bože.*

Ragno uhnul a pustil dovnitř Samuela Hoaga. Gestem pokynul Mariovi, aby podnos položil na stůl a počkal venku. „Nechovala jste se dobře, slečno Jonesová.“ Ten zlomyslný hlas ji bude ještě dlouho strašit ve spaní. Ragno přistoupil blíž a Tory cítila, jak jí tělem proniká chlad a na rukou se jí ježí chloupky. Byl cítit silnou, příliš sladce vonící vodou po holení.

Tory zvedla hlavu a napřímila se. „Jak to?“ *Jen klid, říkala si. Jen klid. Mark se vrátí.*

„Včera večer jsem se zmínil o vašem roztomilém dostaveníčku se sirem Ianem našemu druhému hostu.“ Ragno zavrtěl hlavou a růžová lebka

pod fídkými vlasy se mu zaleskla. „Moc ho to nepotěšilo.“

Tory zvedla obočí. „Opravdu?“

„Ne.“ Viděla, jak Ragnovy tlusté prsty vztekle sevřely hůl se stříbrnou rukojetí, kterou držel v pravé ruce. „Vlastně se pořádně rozzuřil.“ Ragno obcházel pokojem, vzal do ruky zaprášený flakón od parfému, čichl k němu a zase ho položil.

Tory za sebou cítila okraj postele. Sklouzla pohledem z Ragna na Hoaga, stojícího u dveří. „To mě moc nepřekvapuje. On je tak trochu... žárlivý.“

„Kde je, slečno Jonesová?“ Ragno k ní přišel blíž. Přejel jí rukojetí hole po tváři. Tory cítila, jak ji ten dotek pálí.

„Kdo?“

„Váš bývalý milenec.“

„Nemám nejmenší tušení. Nejspíš se mu u vás nelíbilo o nic víc než mně.“ Sotva rozzlobená slova dořekla, uvědomila si, že udělala velkou chybu.

Christoph Ragno jí nepřijemně poklepal rukojetí hole po tváři. Tory do očí vhrkly slzy. Zařala zuby a odvrátila hlavu.

Ragno ji chytil za vlasy. „Dva naši strážci jsou mrtví a další tři málem taky.“ Mluvil hrůzu nahánějícím vzteklým hlasem a ledovým pohledem se jí zabodával do vyděšených očí. „Takže, kde jsou, slečno Jonesová?“

Samuel Hoag přešel od dveří k posteli, aby jí zablokoval ústup. Tory se pokusila vyprostit vlasy z Ragnova sevření. „Já... já nevím.“

Ragnovi se kolem úst perlily kapky potu. „Víme, že oba ti muži jsou agenti, slečno Jonesová. Ne jen tak nějakí agenti, ale jsou z T-FLAC, abych to upřesnil. Už se nám do všeho pletou celé roky. Strkají nos do věcí, po kterých Spojeným Státům

vůbec nic není. Ale já tu organizaci zničím, a nebude to hezký konec, slečno Jonesová.“ Chytil ji pevněji za vlasy a zatáhl. „Začnu tím, že T-FLA-Cu uříznu hlavu. Trvalo nám pět let, než se nám konečně podařilo dostat aspoň jednoho agenta. Ale ten chlap, kterého jsme tu několik měsíců drželi, se nedal zlomit. Neprozradil ani jedno jméno. Kdybyste sem před pár týdnů nepřijela, museli bychom ho zabít. Věděli jsme, že nás k někomu přivedete. Sice jsme netušili, s kým máte spojení, ale Samuel si byl jistý, že když vás pustíme a necháme odjet do Států, něco se začne dít. A jako vždycky měl pravdu. Takže teď po vás jen chceme, abyste nám řekla, který z nich je Fantom.“ Tory vyschlo v ústech. „Můžete si vybrat - buď nám to povíte po dobrém -“ obtočil si její vlasy kolem zápěstí a zatáhl, „- nebo po zlém. Abych pravdu řekl, je mi jedno, co si vyberete. Jenže vás musím upozornit, že jsem ten - jak bych to jen řekl? - trochu drsnější z nás dvou. Ale myslím, že Samuelovy metody se vám o moc víc než moje líbit nebudou. Doháníte mou trpělivost do krajnosti, slečno Jonesová. Takže mluvte, nebo je s vámi konec.“

Přesně z toho měla Tory strach. Olízla si suché rty. „Vůbec nevím, o čem mi tu m... mluvíte. O žádných špiónech nic nevím, proboha... na mou duši nechápu, co po mně chcete.“

Připadala si jako v hrozném snu. Zkoprnělá hrůzou si uvědomila, že pokud se za zavřenými dveřmi neskrývá Mark, zůstala tu úplně sama. Moc jí nepomůže, jestli se tu teď zhroutí a rozpláče se. Do háje. Musí se z téhle situace přece nějak dostat.

„Něco vám teda povím. Jestli mi okamžitě ne-

pustíte vlasy, začnu ječet, až na vás tahle kupa kamení spadne a všichni agenti ze všech zemí se sem seběhnou a uříznou vaše hlavy. Existuje aspoň tučet lidí, kteří moc dobře vědí, kde a s kým teď jsem! Takže mě okamžitě pusťte!“

Ragno jí zkroutil ruku za záda. Tory zaječela. Zvedl jí ruku výš a bolest se stala skoro nesnesitelnou.

Tory se po něm instinktivně ohnala sádrou. Rána, která se ozvala, když mu sádra dopadla na nos, byla přehlušena Toryiným výkřikem, jak jí zkroutil ruku ještě výš za záda. Z Ragnova nosu začal stékat úzký pramínek krve. *Ach bože, to jsem tomu zase dala.*

„Jí to snad dělá dobře,“ řekl Ragno klidně, vytáhl pomačkaný kapesník a utřel si zakrvavený nos.

Pustil jí ruku stejně nečekaně jako ji předtím chytil. Zůstala Tory nehybně viset podél těla.

„Ptám se vás ještě jednou, slečno Jonesová. Kde jsou? Který z nich je Fantom?“

Tory měla podezření, že ji zabijí, ať jim odpoví nebo ne. Takže kdyby promluvila, na věci by tím stejně nic nezměnila. „Pořád se mě ptáte na to samé,“ odpověděla Tory. „Sira Iana jsem naposledy viděla včera po večeři. Nechal mě tu a nevím, kam odešel.“

Ragno se rozmáchl a Tory přistála na zádech hůl. Zaječela.

Viděla, jak se znovu rozmáchl, ale v půli cesty ho zarazila Hoagova kostnatá ruka.

„Myslím, že slečna Jonesová už má dost, příteli. Existují i jiné způsoby...“ Hoag mluvil vážně a upřeně se na Viktorii díval. „Nemám pravdu, moje milá?“

Tory pohledem odhadovala vzdálenost ke dveřím. S téměř nadlidskou silou se oběma mužům vytrhla a vyrazila. Klika jí vyklouzla ze zpocených prstů a ucítila, jak ji někdo strhl za košili, až ztratila rovnováhu.

„Ne!“ Kopala kolem sebe na všechny strany, ale Hoag ji neúprosně táhl ode dveří doprostřed pokoje. Surově do ní strčil a povalil ji na postel.

Tory se nestačila vzpamatovat. Padla na saténový přehoz a lapala po dechu. „Nepřibližujte se ke mně.“

Podle vražedného výrazu v Ragnově tváři okamžitě věděla, že mluví naprosto zbytečně. Chtěl ji zmlátit stříbrnou rukojetí, ale Hoag se ho snažil zadržet. Pokoj naplnil zvuk hole dopadající na měkkou matraci. Ve sluncem prozářeném vzduchu se vznášel prach. Tory upřeně zírala na stříbrnou rukojeť, dopadající blíž a blíž. V ústech jí vyschlo, přitiskla se na postel a snažila se uhýbat z dosahu ran. Byla to ale zbytečná ztráta času.

Marku, kde jsi? volala v duchu horečně. Hoag poodešel ke dveřím a řekl cosi Mariovi. Zavřel dveře, pokynul hlavou Ragnovi a posadil se do nohou postele. Tory si klekla a odsunula se co nejdál, tak, aby představovala co nejmenší terč pro další rány.

„Můj kamarád je trochu drsnější než já, slečno Jonesová.“ Hlas měl hluboký a naprosto bezvýrazný. Tory se soustředila na to, aby se přestala třást, a upřela mu pohled do tváře.

Ragno za ním netrpělivě poklepal hůlkou o koberec. Rány dopadaly v rytmu tlukotu Toryina srdce. „Jsou způsoby, jak donutit mluvit i takovou děvku, jako jsi ty. A můžeš si být jistá, že vyzkoušíme všechny metody, abysme ti rozvázali ja-

zyk.“ Otočil hlavu ke dveřím. Do místnosti vešel Mario, následovaný Giorgiem.

Hoag jim pokynul hlavou. „Podržte mi ji.“

Tory byla paralyzována hrůzou. Zoufale se rozhlížela z jedné strany postele na druhou. Vůbec netušila, co mají v plánu, ale věděla, že to bude něco strašného.

Házela sebou a kopala kolem sebe, ale chytili ji za nohy a za ruce a natáhli ji na postel.

Hoag zvedl malou krabičku z podnosu, který přinesl Mario. Vytáhl z ní injekční stříkačku s jehlou. Tory fascinovaně pozorovala, jak ji zvedá proti sobě a nechává vystříknout proud průhledné tekutiny.

Tory viděla, jak se k ní blíží, a vši silou se vzepjala. Jehla se na slunci zlověstně zablýskla.

Olízla si rozpraskané rty. „Prosím. Ach, prosím...“ Vyhrnul jí rukáv. Tory se v očích objevilo zděšení.

„To je jen trochu fenobarbitalu. Vůbec to nebolí.“ Ucítila ostré bodnutí, jak jí jehla vnikla pod kůži, a pak jí tělem projelo horko. Všechno okolo se najednou zdálo rozmazané. Zavřela oči. Ještě předtím, než se okolní svět ponořil do tmy, slyšela nepřijemně syčivý Ragnův hlas: „Dals jí toho moc, sakra, Samueli. Přehnals to -“

Mark jí nahmatl na krku puls a měl co dělat, aby se mu netřásl prsty. Byla úplná tma, ale světla se rozsvítit neodvážil. Tep měla slabý, ale pravidelný.

„Díkybohu.“ Zatřásl s ní, a když zasténala, položil jí dlaň na ústa.

„Viktorie.“ Jeho hlas zněl naléhavě a byl ostrý jako nůž. „Musíš se probrat! Slyšíš mě?“

Ani se nehnula. Zatřásl s ní znovu. Tentokrát silněji. Začalo mu docházet, že se nejedná o přirozený spánek. Mají deset minut - maximálně patnáct - než najdou zabité hlídače ve vstupní hale.

Přitáhl si ji do náruče a její hlava mu bezvládně padla na rameno. Sakra, přece ji nemůže nést a zároveň chránit. Ale tady ji taky nechat nemůže. Ještě štěstí, že ji odnesli do hradního vězení. Podarilo se mu ji najít téměř po hodinovém bloudění po paláci a za nedobrovolné pomoci jednoho z Ragnových mužů. Tady odsud ji aspoň nebude muset vláčet z jednoho konce hradu na druhý, až ji bude dostávat ven.

Odtud je to skoro přímá cesta - nahoru po schodech a pak do vstupní haly. Kdyby se mu ji podařilo vzbudit, mohlo by se jim to podařit. Celou duší ji toužil stisknout v náručí a chtěl ji vidět na světle a přesvědčit se, jestli je v pořádku. Na nic takového ale nebyl čas.

„Sakra, Viktorie, slyšíš mě?“ naléhal na ni zoufale a vzal jí hlavu do dlaní. „Jestli se hned neprobeřeš, je po nás!“

Ucítil, že se pohnula, a plácl ji po tváři. Tory pomalu naklonila hlavu na stranu, zasténala a pokusila se od něho odtáhnout.

„Marku?“ Hlas měla slabý, ale konečně byla vzhůru.

„Dělej, Tory!“ Pomohl jí na nohy a chvíli počkal, než získá rovnováhu. „Jdeme na to, princezno.“ Skácela se na něho. Mark ji přinutil přejít z jedné strany cely na druhou a zpět. Natahoval uši, jestli neuslyší zvenčí nějaký hluk.

Přešla celou aspoň desetkrát a krok měla trochu jistější.

„Víš, co ti dali?“ zeptal se naléhavě, když ji pustil, aby se přesvědčil, že už dokáže jít sama.

„Feno - cosi.“

„Barbital.“ Viděl, jak vrávorá, ale nezachytil ji. Jestli se má odtud dostat živá, bude muset utíkat po svých. „Jak je to dlouho?“ Jeho drsný hlas se rozlehl temnou celou.

„Někdy dnes ráno.“

„Dobrá. Touhle dobou už by to mohlo přestat působit. Choď,“ houkl na ni, když se zastavila. Přešel k posteli a shrábl z páchnoucího špinavého slamníku pomačkané prostěradlo. Slyšel ozvěnu Toryiných kroků na kamenné podlaze.

„Mělas někdy v ruce revolver?“

„Ne.“

„No, tak to zkusíš teď. Pojď sem.“

Když přišla blíž, vtiskl jí do ruky automatickou pistoli s laserovým zaměřovačem. Když se pokusila ucuknout, stiskl jí prsty. „Dávej pozor a dobře mě poslouchej, princezno. Život nás obou teď závisí jen na tom, jestli se dokážeš sebrat. Soustřed se, vysvětlím ti, co s tím.“

Když si byl jistý, že pochopila alespoň základní instrukce, otevřel dveře a zkontroloval chodbu. Všude byl klid.

Držel Tory těsně za sebou a opatrně vyrazil ke schodům. Kdyby se teď někdo objevil, byli by v pasti. Nebylo kam utéct. Ze svítilen na stěnách, rozmístěných v desetimetrových rozestupech, se linulo tlumené zlatavé světlo. Na to, aby se cítili v bezpečí, bylo všude příliš mnoho stínů a výklenků ve zdích.

Koutkem oka zkontroloval Viktorii. Tvář měla bledou jako stěna, oči ztmavlé hrůzou, ale stála na nohou a šla. Automatickou pistoli držela daleko

od těla, jako kdyby ji mohla kousnout. Mark svou zbraň zvedl, aby infračervené světlo mířilo dostatečně vysoko. „Drž to jako já,“ přikázal drsně. Tory přitakala a stiskla pistoli pevně oběma rukama. Sádra jí překážela, ale zbraň tak naháněla větší hrůzu.

Došli k točitému schodišti. Mark Tory nakázal, aby se držela těsně za ním, a vytrvale stoupal nahoru. Jestli někoho napadne jít dolů, budou v dost velké nevýhodě.

Uviděl nahoře světlo a s úlevou si oddechl.

Pohyboval se naprosto tiše a kývl na Tory, aby ho následovala a držela se těsně u stěny. Mířil k salónu, kde ji včera uviděl poprvé.

Konečně se dostal k dvoukřídlým dveřím, otevřel je, a když vešla dovnitř i Tory, tiše je zavřel. V pokoji bylo hrobové ticho. Vydali se k východu na druhém konci místnosti.

Mark zaklel. Palác byl ohromný, se spoustou nejrůznějších dveří a miliónem míst, kam se dalo skrýt. To bohužel znamenalo, že tu jsou skrýše i pro nepřítel. Jediná cesta ven vedla přes vstupní halu a hlavní vchod. A to jen v případě, že budou mít štěstí a dostanou se tam, aniž je někdo objeví. Fotobuňku vyřadil z provozu, už když šel pro Rysa, ale to ještě neznamená, že tam na něj nečká žádná další hlídka.

Vzpomněl si na Rysa čekajícího ve vrtulníku, který byl na zemi snadným terčem. Jak toho chlapa vůbec mohlo napadnout, že je schopný odletět v tom stavu, v jakém ho nechali, je nad lidské chápání. Jenže ani za nic nechtěl odletět bez své sestry.

Jak dobře ho Mark chápal!

Podíval se přes rameno na Viktorii. Hedvábný

šátek, kterým si stáhla vlasy, jí sklouzl, a dlouhé prameny se jí uvolnily. Zorničky měla roztažené hrůzou.

Všiml si zaschlých slz na její bledé tváři a srdce se mu sevřelo. Když hrdě zvedla hlavu, téměř se usmál. Ponížená, ale neporažená. Sakra, to je ale ženská!

Pocítil k ní nenadálý obdiv. Krátce se dotkl zarudlé skvrny na její tváři. „Jdem.“

Byla jedna hodina v noci, všechno kolem spalo a vstupní hala byla naštěstí prázdná. Mark očima prozkoumával veliký prázdný prostor a slyšel tiché ozvěny Toryiných kroků. Těžké vstupní dveře byly asi sto metrů před nimi. Pak následoval padací most a dál zahrady a cesta ke svobodě.

Mark se rozhodl riskovat a projít napříč místností. Měl to dobře promyšlené. Kdyby se drželi u stěny, byli by sice v bezpečí, ale ztratili by spoustu času. A to si nemohou dovolit.

Viktorie přikývla a připravila se vyrazit. Nádherné vlasy se jí divoce vlnily po zádech. Jeden rukáv měla ještě pořád vyhrnutý a Mark si všiml, že na místě vpichu jehly má pořádnou modřinu. Ovládl nával zuřivosti, který ho málem zaslepil. Bude pro něho nevýslovné potěšení se sem vrátit a zakroutit těm lotrům krkem. Ale teď se musí soustředit. Zafal zuby a naposledy se rozhlédl kolem. Vzal Tory za ruku a vyrazil po kluzké mramorové podlaze. Ucítil, jak uklouzla, a na chvíli se zarazil, aby jí pomohl získat rovnováhu. Pak ji k sobě těsně přitáhl a dal se znovu do běhu. Z Toryina těla sálalo horko a bylo slyšet, jak těžce oddechuje.

Dostali se ke dveřím a Mark vzal za kliku. Dve-

ře zaskřípaly a zasténaly, ale otevřely se. Zkontroloval pohledem cestu a vyrazil první.

Před nimi se rozprostíralo obrovské nádvoří. Mark podržel Tory za sebou a přehlédl temný prostor, oddělující je od vrat ve zdivu na opačném konci.

Uprostřed byla veliká kašna. Nebyla v ní ani kapka vody a na mechem porostlém kameni se odráželo měsíční světlo.

Ze tří stran je obklopovaly vysoké hradby. Temná okna hradu měli za zády. Zdi vrhaly tmavé stíny a Mark vzal Tory za ruku. Táhl ji za sebou za keři, rostoucími u stěny.

Šla těsně za ním, kopírovala jeho pohyby a držela se pořád ve stejné vzdálenosti. Když se dostali přes nechráněný prostor mezi hradem a hradbami, zalil Marka pocit úlevy. Prodíral se vysokým plevelem, rostoucím vedle hradeb v neudržované zahradě. Už byli skoro na místě.

Nechtěl ani pomyslet na možnost, že je někdo pozoruje z okna a má je na mušce. Viktorie šla za ním docela tiše, bylo slyšet jen její oddechování. Otočil se, aby se přesvědčil, že dokáže jít dál.

Tvář měla smrtelně bledou a pokrytou nánosem špíny. Na zpoceně tváře se jí lepily prameny vlasů. Mark tiše zaklel a pokynul hlavou k vrátkům vedle vysoké brány vedoucí ven.

Tory přikývla a zvedla ruku s pistolí výš. Dorazili ke dvířkům, které Mark nechal otevřené, když se dostával dovnitř. „Už jsme skoro na místě,“ řekl šeptem, otevřel a vtáhl ji za sebou. Bylo to všechno příliš snadné, než aby to mohla být pravda. Copak jsou všichni chlapi z Pavouka tak neschopní a ani si nevšimli, že zmizela? Mark využil měsíčního světla a podíval se na hodinky. Překva-

pilo ho, že se dostali z vězení až za hradby za pouhých šestnáct minut.

Padací most vedl přes hradní příkop, ve kterém bylo víc bahna než vody. Mark vyrazil po dřevěných trámech mostu a nutil Viktorii, aby přidala. Chtěl být co nejdřív v zahradě a ve stínu vzrostlých stromů.

Mark cítil zápach hniijící vody a slyšel za sebou Viktoriiny kroky. Tady, na otevřeném prostranství, jsou snadným terčem. Nedá se s tím ale nic dělat. Budou muset běžet.

„Tory, poslouvej mě. Musíme doběhnout támhle k těm stromům. Když něco uslyšíš - cokoliv - nevíšmej si toho a přidej. Budu hned za tebou.“

„Okey.“ V měsíčním světle se jí zaleskly oči. Byly plné hrůzy.

Mark se podíval na těžkou pistoli, kterou držela v ruce. Napadlo ho, jestli by ji raději neměla zahodit, aby se jí běželo snáz. Jenže kdyby se s ním něco stalo, měla by aspoň nějakou šanci se bránit. „Pamatuješ si, jak se s tím střelí?“

Přítakala. „Červené světlo a výstřel.“

„Jdem.“

Bohužel byl skoro úplněk a bylo světlo téměř jako za dne. Viktoriina bílá košile musela být vidět na hony daleko. Štěrka pod nohama jim skřípal nebezpečně hlasitě. Jakmile se dostanou pod stromy, dá jí svoje tričko. Jenže to se tam musí nejdřív dostat.

Konečně se ocitli pod stromy a štěrka pod nohama vystřídala tráva. Ozval se ostrý hvizd a Markovi došlo o vteřinu později, než mělo, že zase takové štěstí neměli. Síla kulky, která ho škrábala na čele, ho srazila na kolena. Na bolest nebyl čas. Ignoroval ji.

Vyskočil a cítil, jak mu do očí stéká krev. Viktorie ztuhla. Košile jí ve světle úplňku zářila do tmy.

„Utíkej, Viktorie, hoď sebou!“ zakřičel Mark.

OSMÁ KAPITOLA

Mark uslyšel, jak několik párů nohou běží po štěrku, a došlo mu, že ti mizerové jsou těsně za nimi. Zasvištěla další střela a dopadla mezi ně do trávy. „Vypadni odsud, sakra!“ zařval na Tory ve chvíli, kdy ucítil, že kolem prolétla další kulka.

Ohlédl se přes rameno, uviděl světelný záblesk a od padacího mostu zahřměl výstřel. Nějak se mu podařilo jednou rukou chytit Viktorii a druhou pokropit prostor před sebou dávkou z lehkého samopalů.

Bylo vidět siluetu muže padajícího přes zábradlí mostu, ale šplouchnutí těla dopadajícího do vody bylo přehlušeno kulkami zavrtávajícími se do země u jejich nohou. Mark do Tory tvrdě strčil a odpověděl na výstřely další dávkou ze samopalů. „Vypadni, proboha!“

„Nikam bez tebe nepůjdu!“

Viktorie se otočila a čekala, až se k ní Mark dostane. Z čela se mu do očí hrnula krev a skoro nic neviděl. Chytil ji a táhl ji za sebou, jak nejrychleji a nejdál to šlo. Sto metrů, osmdesát metrů, padesát metrů.

Kolem dopadaly kulky a vyrvaná hlína a tráva létala vzduchem. Mark málem zakopl o nízký plůtek, ale ani na chvíli Viktorii ze sevření nepustil. Strkal ji před sebou a chránil ji vlastním tělem.

V korunách stromů zašvelel vítr a Mark najednou v noze ucítil bodavou bolest. Dvacet metrů od místa, kde by se mohli docela dobře skrýt, se mu kolena podlomila. Padl k zemi jako podřátý.

Zatraceně. Máme ty mizery nejen v zádech, ale taky před sebou. Krev, hrnoucí se mu do očí, mu připomněla, že jde do tuhého. Zamířil UZI na místo, odkud se krátce předtím zablesklo, a vystřelil dlouhou dávku. Ozval se výkřik a rána, jak se někdo zřítíl bezvládně k zemi.

Má sice ještě dost nábojů, ale jak to tak vypadá, dojdou mu mnohem dříve než těm lotrům.

Vypálil další dávku mezi stromy před sebou. Střelba na moment ustala a Viktorie tak získala pár cenných vteřin.

Navzdory bolesti se postavil na nohy. Jestli se mu Viktorii nepodaří okamžitě dostat pryč, zabijou je oba dva.

Jediné, co z ní viděl, byla ta zatracená bílá košile, míhající se mezi stromy. Vyrázil potácivě dopředu a v běhu se vysvlékal. Noční vzduch ho na zpoceném těle příjemně chladil. Noha ho nesnesitelně páčila.

Hodil Tory tričko a stáhl ji na zem za husté křoví. Vzduch byl prosycen pronikavou vůní gardénii.

„Hoď to na sebe. Dělej.“ Sípavě oddechoval. Slyšel hvizd kulek, dopadajících mezi stromy. Naštěstí tu byli ve tmě, skrytí pod vysokými stromy a hustými keři. Ale na jak dlouho?

Viktorie si přetáhla tričko přes hlavu a přisunula se k Markovi blíž. „Ty jsi zraněný!“ Ledovou dlaní mu přejela po tváři, jako kdyby mu to mohlo pomoci. „Marku! Vždyť krvácíš!“

„Jo, to se obvykle stává, když tě postřelí.“ Založil v kapse a zarazil Tory, když se mu pokoušela

zastavit krev pomocí lemu své košile. „Tady máš klíče od mopedu. Nechal jsem ho nahoře na hlavní silnici. Musíš se tam opatrně dostat.“ Ukázal směrem mezi stromy. „Je opřený zezadu o takovou kůlnu. Dojeď, kam až to půjde. Musíš se dostat do jeskyně. Jsme odříznutí. K vrtulníku se za žádnou cenu nedostaneme. Alex čeká na můj signál. Vyzvedne tě tam.“

„Nikam bez tebe nepůjdu!“

„Uděláš, co ti řeknu, sakra. Vypadni odsud, hni se! Teď!“ Markův šepot se téměř ztratil v praskotu větví, když se kolem jejich skrýše přehnala skupinka mužů. Položil Tory ruku na ústa, aby nemohla promluvit.

Vrtěla hlavou a zorničky měla doširoka roztažené. Nikam bez něj nepůjde.

Když se praskot vzdálil, pustil ji a vztekle řekl: „Nejseš přece žádnéj zatracenej hrdina z filmu. Jestli tady budeš dál překážet, tak mě kvůli tobě zabijou.“

Všiml si, jak sebou při jeho tvrdých slovech trhla. „Půjdeme spolu. Nikam se bez tebe nehnu!“ řekla navzdory zoufalé situaci s chladným klidem.

Mark rychle zapřemýšlel a pak jízlivě spustil. „To, že jsem tě přeríznul, ti ještě nedává právo se na mě věšet. Měj trochu hrdosti, Viktorie. Chtěl jsem si jen užít, ne získat vztah na celý život.“ Slyšel, jak se nadechla a dodal, aby ji dorazil: „Krista by mi tu aspoň k něčemu byla.“

Přál si, aby se na něho tak nedívala a konečně zmizela mezi stromy. „Když už budu chtít nějakou ženskou, určitě to nebude nějaká hloupá účetní z obchoďáku.“ Díval se jí rovnou do očí. „Ztrať se, dámo. Brácha už na tebe čeká a já tu mám ještě práci.“

Mark ignoroval, jak přimhouřila oči a hrdě zvedla hlavu. Odplazil se mezi keře, aniž se za ní otočil. Během chvilky ho pohltila tma a nebylo po něm ani stopy. Plazil se dál, kam až mu to zraněná noha dovolila, dokud si nebyl jistý, že je od Tory dostatečně daleko. Stoupl si, opřel se o strom a odpočíval. V duchu se modlil, ať najde místo, kde moped nechal.

Bylo mu jasné, že jediný způsob, jak od Tory odlákat pozornost, je nechat se chytit. Začal šustit v křoví a dělal takový hluk, že by ho slyšel i hluchý. Nemusel čekat dlouho.

Před očima se mu objevil Mario, rozhlízející se ze strany na stranu. V ruce něžně držel pušku AK-47, jako by to bylo dítě. Mark využil momentu překvapení a prudce vykopl nohou dopředu. Vyrážel Mariovi pušku z ruky a ta velkým obloukem odlétla do křoví.

Mario měl teď volné ruce a pokusil se praštit Marka do obličeje. Ten ale bleskově uhnul, rozmáchl se pistolí a ta prudce dopadla na Mariovu tvář. Ozval se řev plný bolesti a Mario se rozmáchl znovu.

Rána dopadla Markovi na čelo přesně na místo, kde ho poranila kulka. Zatraceně. Mark uskočil, bleskurychle odrazil další ránu a zuřivě vyrazil do útoku, levým loktem do krku a pravou pěstí pod pás. Znovu vykopl nohou do výšky, ale zranění ho ochromilo a trefil se Mariovi jen do ramene.

Mario vrávoral dozadu a z nosu mu crčela krev. Vyděšeně se kolem sebe rozhlížel ve snaze najít pomoc. Nikde nikdo nebyl. Mark do něho strčil hlavní pušky.

„Jak se ti líbí být takhle bezbranný, ty zbabělá kryso?“ Dal mu pořádnou ránu na solar. „Tohle

máš za to, žeš mi sáhl na holku.“ Jeho ruka prolétla vzduchem a srazila Mariovi hlavu na stranu.

Nakonec ho složil ránou do brady. Zvuk lámajících se kostí v něm vyvolal pocit zadostiučinění. Muž se bezvládně složil na zem a Mark využil času a oťel si krev stékající mu do očí. Najednou se cítil mnohem líp. Adrenalin mu pulsoval v žilách a skoro necítil, jak mu se po tváři hrne krev a nevnímá, že mu noha visí, jako by nebyla jeho. Jednoho dostal a -

„Odhoďte zbraň, sire Iane. Nebo bych měl říct Fantome?“

Mark poslušně zahodil UZI ve chvíli, kdy se mezi stromy vynořil Ragno s Giorgiem a dalším mužem v patách. Ragno držel v ruce poloautomatickou Magnum ráže 45 milimetrů - proti UZI účinnou hračku - ale stál pevně na zemi a sloužily mu obě nohy. Oba Ragnovi zabíjáci na Marka mířili puškami AK-47.

Počítal, že Viktorie na útěk potřebuje ještě dalších deset minut. Přenesl váhu na zdravou nohu a vypadal neskutečně uvolněně. Když Ragno s řevem svolal ostatní, uvolnil se ještě víc. Teď mu zbývá je jen chvíli zdržet.

„Kazils mi všechny moje akce za poslední roky,“ pronesl Ragno chladně. Špičky odstávajících uší měl růžové a v maskované uniformě armády Spojených Států vypadalo jeho obtloustlé tělo směšně. „Měl bych tě na místě zastřelit.“

Mark pokrčil rameny. „To zní rozumně.“

„Jsi docela čilý na chlapa, který by už měl pomalu vykrváct,“ pokračoval Ragno ledovým hlasem. „Hni sebou.“ Ukázal mu ke stromu. Mark za sebou táhl zraněnou nohu víc, než bylo nutné, a dopotácel se ke stromu.

„Přivažte ho.“ Ragno si z náprsní kapsy vytáhl ušmudlaný kapesník a otřel si zpocenou tvář. Chladně svoje muže pozoroval. „Zkontrolujte to, aby se z toho nedostal.“ Dva z nich vzali tenký drát, svázali mu nohy i ruce a postavili se každý z jedné strany. Mark se opřel o kmen a vyzkoušel pevnost pout. Držela dobře. Povzdechl si.

„Ještě než tě pomalu zabiju, Fantome, chci vědět, kolik tvých lidí o mně ví.“ Teď, když byl Mark svázaný, se k němu Ragno odvážil blíž, stále sledovaný svými ozbrojenci.

„Mých lidí?“ zeptal se posměšně Mark. „Nevím, o čem mluvíš, kamaráde.“

Ragno kývl na jednoho ze svých zabijáků. Vzápětí Markovi přistála na tváři pěst a srazila mu hlavu na stranu. Ucítil ostrou bolest a zvedl se mu žaludek, když dostal několik ran do žeber, do tváře a do ledvin. Všechna čest, říkal si Mark v duchu ironicky, ten chlap je určitě profík.

„Copak se stalo s tvým kámošem?“ vypravil ze sebe Mark.

„Zavři hubu! Tady se ptám já!“

„Pojď blíž. Sice jsem teď trochu svázaný, ale budu dělat, co se dá.“

Ragnovy oči zaplály vztekem. „Ty drzý hlupáku! Mluv!“ Kývl na chlapíka po Markově pravici. Zabiják ho vši silou praštil na solar. Rána vyrazila Markovi dech a srazila ho dozadu na kmen stromu.

„Já si rád hraju, Fantome. Moc.“ Ragno se naklonil těsně nad jeho tvář a Marka ovanul nepřijemně páchnoucí dech. „A nejvíc se mi líbí, když se hraje podle mých pravidel. Dnes ráno jsme si s tou tvojí děvkou docela užili.“ Znovu si otřel upocenou tvář kapesníkem a usmál se. „Je s ní cel-

kem zábava, co?“ Kývl hlavou a Mark dostal další ránu. „Ta se nechá přeříznout od každého.“

Mark se s obrovským úsilím ovládl a udržel si netečný výraz. Ragno to zkusil znovu. „Kolik lidí ví, kde jsem?“

„No, řekněme, že o tobě ví dost lidí na to, aby tebe i tu tvou bandu zlikvidovali.“ Markovi se podařilo narovnat a opřít se o strom. Nespouštěl z Ragna oči. „Doufám, že sis nemyslel, že jsem přijel sám.“

„Najdeme je a všechny je dostanu.“

„Vy a kdo ještě? To máš k dispozici armádu?“ Mark pohrdavě odfrkl a mhouřil oči do světla bateriek, svítilcích mu do tváře. Kde je sakra Viktorie? Zpozorněl a snažil se zachytit zvuk odjíždějícího mopedu. Ale do ticha bylo slyšet jen šustění větví ve větru a Ragnovo hlasité funění.

Ragno se přiblížil a Mark nakrčil nos, když ucítil jeho zápach. Kristepane, copak se ten chlap nikdy nemyje? „Já armádu mám,“ řekl Ragno zlověstně a prsty si upravil límeček uniformy.

„Jo, Armádu Spásy. Prober se. Copak nám hodláš udělat? Ukecáš nás k smrti?“

Ragno praštil Marka vši silou do hlavy.

Viktorie, schovaná mezi stromy, sebou prudce trhla. Jediné, co zezadu viděla, byla Markova hlava padající na stranu. Ale tvář Christopha Ragna a jeho tělo měla jasně před sebou.

Otřela si pot, štípající ji do očí. Tlukot jejího srdce málem přehlušoval i rozružené mužské hlasy. Ruce, svírající pušku, se jí potily a trásly. Ach bože, dokážu to? ptala se v duchu.

Zakázala si o tom přemýšlet a opatrně se ke skupince přiblížila. Pod nohama jí cosi zapraskalo

a Tory měla rázem srdce až v krku. Zdálo se ale, že si toho nikdo nevšiml. Už se dostala tak blízko, že kdyby natáhla ruku, mohla by se dotknout Markova ramene. Najednou jí připadalo, že puška váží aspoň tunu. Copak umí proboha se zbraněmi zacházet? A co když zastřelí omylem Marka? Pochybnosti se jí honily hlavou - ale jen na vteřinu. Krista by to udělala a ani by nemrkla.

Tory opatrně sevřela zdravou rukou pušku a opřela ji o sádku pravé ruky, spustila laser a zamířila. Na Ragnově rameni se objevila rudá tečka velikosti mince. Pak se pohnula a pomalu, pomaloučku se mu přesouvala přes hrudník a límec na krk. Tam se zarazila. Tory zadržela dech a pokusila se paprsek ustálit. Jak je možné, že to toho chlapa nepálí? Tory trhaným pohybem posunula paprsek výš po Ragnově krku, lesknoucím se potem, až se dostala mezi jeho blízko posazené oči. Na chvíli zaváhala... a pak stiskla spoušť.

O zlomek vteřiny později uslyšela náraz padajícího těla na zem. Pak vypukl zmatek. Nerozhlížela se a vyběhla ze skryše mezi stromy, pušku připravenou k výstřelu.

Uslyšela Markův výkřik, ale neměla čas se na něj podívat. Najednou ledově klidná zvedla pevnou rukou zbraň.

Když se Viktorie objevila mezi stromy, nevěřil Mark svým očím. Ostatní zůstali překvapeně stát a zírali na drobnou ženu, která vtrhla se zbraní v ruce na mytínu. Vlasy jí divoce poletovaly, zpod krátkých rukávů Markova černého trička jí vykuovala bílá košile a na koleně měla díru. Vypadala úžasně. A taky rozzuřeně a nebezpečně.

„Odhoďte zbraň,“ vyštěkla Tory a klouzala po skupince mužů pohledem. Poslechli.

„Odvaž ho,“ přikázala muži stojícímu nejbliž Marka.

Mark ucítil, jak drát povolil, zvedl ruce a oťel si zápěstí. Jakmile byl volný, vykopl zdravou nohou a zabiják se bezvládně svalil na zem.

Viktorie na ležícího muže mířila a červené světlo zaměřovače se mu ustálilo na prsou.

„Je v bezvědomí, zelenoočko. Nedělej si s ním starosti.“

Mark zachytil koutkem oka pohyb. Někdo se snažil vstát. „Viktorie! Vlevo!“

Zamířila a gestem přibila zvedajícího se muže k zemi. Odhodil revolver.

„Dělej!“ zakřičela Viktorie. Mark si všiml, jak se jí sotva znatelně třesou ruce a modlil se, aby si toho nevšimli ostatní. Překročil ležícího muže, zraněná noha byla jako mrtvá a vůbec ji necítil, ale přece nebude čekat, až se na Viktorii těch sedm chlapů vrhne. Rychle k ní dokulhal a vzal jí pušku z ruky.

Všech sedm mužů se na jeho pokyn pohnulo. „Támhle,“ ukázal jim Mark hlavní pušky k jejich mrtvému veliteli.

„Svlékněte se,“ poručil.

Nechápavě se na něho podívali.

„Do naha, pánové. A z té dámy si nic nedělejte.“ Otočil se přes rameno. „Najdi mou UZI - odhodil jsem ji támhle.“ Přál si, aby aspoň ta jeho noha zůstala pořád tak mrtvá a necitlivá. Cítil, jak mu z rány neustále teče krev.

Tory se vrátila, když už byli všichni svlečení. Odvrátila oči. „K zemi,“ poručil Mark. Všichni se okamžitě položili tvářmi k zemi. „Vezmi jejich opasky nebo co tam najdeš a začni je svazovat.“ Markovi bylo jasné, že ji musí něčím zaměstnat,

aby neměla čas myslet na to, co před chvílí udělala.

Byla v šoku, ale poslechla ho. Vytáhla z kalhot opasky a z bot tkaničky. Dal jí instrukce, jak je svázat tak, že měli nohy v nepřirozeném úhlu skrčené až skoro u hlavy.

„Šikovná holka, jde ti to ohromně.“ Věděl, že už dlouho nevydrží, ale bránil se slabosti vši silou. Viktorie zašla tak daleko. Musí ji dostat v bezpečí aspoň do jeskyně.

Naposledy pohledem zkontroloval sedm ležících mužů, zvážil jejich možnosti na útěk a pak vzal Viktorii za ruku a táhl ji pryč.

Po několika metrech pochopil, že se odtud za žádnou cenu po svých nedostane. Ztratil příliš mnoho krve, před očima se mu dělaly mžitky a na nohu nemohl ani došlápnout. Zastavil se a opřel se o strom. „Princezno, musíš se dostat do jeskyně a spojit se s Rysem. Řekni mu, kde jsem. Až tě dostane do bezpečí, někoho pro mě pošle.“

Vůbec se nenamáhala mu odpovědět. Jen si přehodila jeho paži kolem ramen, pevně ho sevřela a nutila ho jít dál. Les nebyl příliš hustý, ale dobře se jim nešlo. Mezi stromy rostly husté křoviny a na cestě bylo napadané jehličí a listí a spousta suchých větví.

Připadalo jim to jako celé hodiny, ale netrvalo určitě víc jak čtyřicet minut, než dorazili k silnici.

Oba těžce oddechovali a Mark trpěl, protože mu bylo jasné, že ho sem prakticky dovezla. Cítil, jak se jí košile a tričko lepí na štíhlé tělo.

„Dojdu pro - pro ten moped,“ řekla Tory udýchaně. Pustila ho a opřela ho o rezavý traktor, stojící opuštěný u cesty. „Hned jsem zpátky.“

„Viktorie...“ Nedala mu čas dopovědět, co měl

na srdci. Celé tělo ji bolelo a nechtěla se ani na vteřinu zastavit a začít přemýšlet. Kdyby to teď udělala, byla by ztracená. Rychle se dostala ke stodole, obešla ji a našla ukrytý moped.

Jakmile Viktorie zastavila, Mark s obtížemi nasedl. „Jeď!“ přikázal úsečně a chytil se sedadla.

Vyrazila. Moped nejel víc jak pětáctýřicet kilometrů za hodinu, ale snad mají dostatečný náskok a šanci na únik.

Tory se v zatáčce naklonila a vlasy jí vlétly do obličejů. Věděla, že je to hotová sebevražda. Řídila vratké vozidlo a ani ji nenapadlo myslet na bezpečnost. Ve zpětném zrcátku se zatím neobjevovala žádná světla. Jenže kdo ví, co se stane za příští zatáčkou.

„Drž to rovně,“ křičel jí Mark do ucha. Položil jí tvář na rameno a měl pocit, že jeho hlava váží snad tunu.

Vítr pálil Tory do tváří a oči jí slzely, ale soustředila se na jízdu. Moped nadělal takový hluk, až z toho byla nervózní. Měla chuť se otočit a zjistit, jestli je někdo nepronásleduje, ale nenašla k tomu odvalu.

Když vyjeli za hradby Paviny, bylo světlo skoro jako za dne. Zamířili k pláži a k jeskyni. Úzká kola na dlažbě klouzala a když se dostali na asfaltovou silnici, Tory se pořádně ulevilo.

Moped byl na šterku a dláždění naprosto nevypočitatelný. Naposledy takhle Tory jela, když byla na Marezzu minule. Tenkrát se ale sunula desetikilometrovou rychlostí za hodinu a ignorovala troubení netrpělivých řidičů, kterým blokovala cestu. Tentokrát se ale z malého mopedu snažila dostat, co se dalo.

Cítila, jak Markovo tělo zvláčnělo a bála se, že

může spadnout. Málem se rozplakala úlevou, když ji objal pažemi kolem pasu. Odbočila na neudržovanou cestu ke skaliskům na pobřeží. Za koly odletoval štěrka a zvedalo se mračno prachu.

Na pláž se dostali přesně ve chvíli, kdy Markovo tělo sklouzlo na bok. Podařilo se jí ho jednou rukou zachytit.

Zády se ho snažila podpírat a přehodit při tom nohu přes moped. Podívala se na něj a přepadla ji úzkost.

„Marku! Seber se, Marku, dělej! Máme dost času, dostaneme se do jeskyně a zavoláš Alexe. Marku?“ Hlavou se jí bezvládně opíral o prsa. Zatřásla s ním. „Marku, prosím tě! Musíš se probrat!“

Ohlédla se nervózně přes rameno a uviděla, jak se k nim po hlavní silnici přibližují světla auta. Pak se rozhlédla po pláži. Příliv už skončil, písek, třpytící se v měsíčním světle, byl mokrá a tvrdý a hladina moře vrhala stříbrné odlesky.

Tory se rozhlédla po horizontu ve snaze najít vrtulník a Alexe. Obloha byla jako vymetená. Nebo mají raději počkat na pláži? Nebo Mark s Alexem vymysleli nějaký geniální plán útěku a zapomněli jí ho prozradit?

„Marku, prober se!“

Vyčerpaně otevřel oči, zvedl hlavu a podíval se na ni. Zavrtěl hlavou. „Ztratil jsem m... moc krve. Běž!“

„Ach, raději mlč!“ Tory ho vzala a pomalu se sunula dolů po tvrdém písku s Markovou paží kolem ramen.

Musela riskovat, že ji někdo uvidí, a držet se těsně u vody, kde byl písek nejtvrdší. Pod skalisky byl příliš suchý a jemný a skrývaly se pod ním kameny.

Zlomená ruka ji bolela stejně jako pevně zařáté

čelisti, ale nakonec se jim podařilo dostat se pod vchod do jeskyně. Ohlédla se za sebe a všimla si, že voda za nimi smývá stopy. Teď už zbývá jen Marka dostat nahoru na útes. Mohlo to být tak devadesát metrů. Dokáže to. Musí.

Nebyl to takový problém, jak si myslela. Mark se probral natolik, že byl schopen spolupracovat, i když mu občas musela říct pár drsných slov, aby ho udržela v pohybu. Šli ztěžka a pomalu, ale nakonec se dovlékli až k ústí do jeskyně.

Vyčerpaně padla na zem vedle Marka a prudce oddechovala. „Musíš se doplazít k jezeru,“ přikázala mu. Věděla, že až do tábora se nikdy nemůže dostat a neměla chuť zůstat sama, kdyby je znovu chytili. „Slyšíš mě, Marku? Dělej!“

„Slyším, generále.“ Mark sebral síly a posadil se. Pobledlou tvář mu rozjasnil pokřivený úsměv. „Jsi úžasná ženská, víš o tom?“

„Jak se spojíme s Alexem?“

„Není třeba. Dal jsem mu instrukce, než jsem šel pro tebe. Když... když nepřijdeme k vrtulníku, bude nás hledat tady.“ Zmlkl a oči se mu začaly zavírat. Viktorie do něho nešetrně strčila.

„Nespím.“ Nevypadal na to, ale hlas měl zase pevný. Viktorie věděla, že teď nějakou chvíli vydrží. „Běž... ten moped...“ Olízl si suché rty a opřel si hlavu o skálu. V měsíčním světle se jeho tvář zdála popelavě šedá.

„Cože?“

„Všimnou si ho. Měsíc... moc svítí.“

Viktorie tiše zasténala. „Hned jsem zpátky.“

Moped zůstal tam, kde se začínalo zvedat skalisko. Tory se podívala před sebe a zavrtěla hlavou. Dostat nahoru Marka byl nadlidský výkon. Jak tam má teď proboha dostat i moped?

Rozhlédla se kolem a hledala místo, kam by ho mohla ukrýt. Žádné nenašla. Vyrasila a tlačila stroj před sebou nahoru přes kameny, těžce dýchala a když jí zbývaly síly, klela a v duchu chrčila všechny nadávky, které se naučila od Marka.

Dotlačila stroj posledních pár metrů. Vyčerpaně se složila na zem a hlavu si položila na kolena. Tak ráda by si odpočinula, ale není na to čas. Mark čeká a musí se mu podívat na tu ránu na noze. Jen bůh ví, co je ještě čeká.

Vedla moped kamennou chodbou k jezeru a modlila se, aby jim Alex brzy přišel na pomoc. Mark měl v jednom pravdu: není žádná hrdinka. Už aby tady Alex byl.

Z posledních sil dotlačila svůj náklad mezi budky, kde bylo WC, a ukryla ho mezi ně.

Mark seděl opřený o skálu o kus dál. „Holka, musím říct, že tebe bych chtěl mít vždycky za parťáka.“ Hlas mu zněl silněji, ale Viktorie jeho zbytečnou lichotku přešla bez komentáře. Pokud život vedle Marka znamená, že bych musela střílet po lidech, tak to raději zůstanu sama, děkuju pěkně, napadlo ji.

„Dojdu pro lékárníčku. Mám z tábora ještě něco přinést?“ Vůbec se jí nelíbila popelavě šedá barva Markova obličeje.

Mark při jejím rozkazovačném tónu zavřel oči a opřel hlavu o skálu. „Přines batoh.“

Tábořiště vypadalo přesně tak, jak ho opustili. Tory nacpala obě oteplovací přikrývky do batohu a rozhlížela se, co by se jim ještě mohlo hodit. Vedle propanového vaříče ležely sirky. Tory je shrábla a zasunula do náprsní kapsy. Zvedla těžký batoh a hodila si ho na záda.

Když se vrátila, vypadal Mark o něco lépe.

Zašklebila se, když viděla, jak polyká nasucho několik aspirinů. Láhev s vodou zůstala v táboře. Markova noha vypadala příšerně. Zaschlá krev mu přilepila kalhoty na kůži.

„Myslím, že ti tam zůstala kulka.“

„Nezůstala, věř mi.“ Mark měl rty úplně bledé.

„Jen to okolo vyčisti jak nejlíp... Šššš!“

Zvenčí se ozval zvuk, jako když podrážka boty uklouzne na kameni. Tory i Mark ztuhli. Viktorie se po chvíli tiše odplížila ke vchodu do hlavní jeskyně. Otočila se a zvedla čtyři prsty. Čtyři muži.

Mark zaklel, podvázal si páskem nohu nad ránu a gestem jí pokynul, ať zůstane, kde je. Pozorovala ty čtyři muže, jak obcházejí jezero a hledají je.

Když se vrátila, Mark stál na nohou a cosi prováděl u mopedu.

Vytáhl z batohu malou kyslíkovou bombu a triumfálně ji zvedl.

„Co to děláš?“ zašeptala.

„Vylejem to do jezera.“ Ukázal jí na moped. „Dotlač to k vodě.“

Tory vyrazila za Markem a odtlačila moped mezi kapradinami a keři co nejblíže k hladině.

Tam Mark odšrouboval zátku a opatrně vypustil benzín do vody. Když si byl jistý, že je nádrž prázdná, obrátil se k Viktorii.

„Sundej si kalhoty a boty,“ šeptal a rozepínal si zip. „Nech si jen tričko.“ Jeho džíný dopadly do písku jen o vteřinu dříve než Toryiny kalhoty. Mark se otočil a Tory uviděla jeho nohu zezadu. Zvedl se jí žaludek. Odvrátila od zkrvavených cípů masa oči. Dřepla si vedle něho a položila mu ruku na horké nahé rameno.

Některý z mužů objevil jejich tábořiště. Zavolal

na ostatní a ti okamžitě zmizeli za skalní přepážkou. Mark jí pokynul, aby za ním tiše sešla k jezeru.

Tory vlhká zem studila do chodidel. Z mokré kapradiny jí na tvář dopadlo pár kapek vody. Netrpělivě je utřela. Cítila Markovu rozpálenou nohu přitisknutou na své a pokusila se zadržet dech, aby se uklidnila.

Po chvíli se za skalní stěnou objevili jejich pronásledovatelé a ve dvojicích se vydali po obou březích jezera. Tory se k Markovi přitiskla blíž. „Co teď?“

Mark se upřeně díval před sebe a tiše k ní mluvil. „Počkáme, až se dostanou k... k támhle tomu stromku -“

„Sakra!“ zaklel. „Sirky zůstaly v batohu!“

Tory beze slova sáhla do náprsní kapsy a hodila Markovi krabičku se sirkami do klína.

Chvilí na ni překvapeně zíral a pak jí vzal tvář do dlaní. „Holka zlatá, ty jsi učiněný poklad! Drž se mě - hned tě odtud dostanu.“ Vtiskl jí rychlý polibek na pootevřené rty a otočil se k mužům, přicházejícím stále blíž a blíž.

„Proč se raději nepokusíme utýct?“ zašeptala Tory zoufale. Začínala mít ze všeho divný pocit. Benzín se pomalu šířil po vodní hladině. Položila Markovi ruku na rameno. „Kolem nich neprojdeme, že?“

„Nemáme u sebe zbraně a oni nás uvidí, jakmile odsud vylezem. Kromě toho je jasné, že jich pár zůstalo venku a čekají tam na nás. Musíme je zmást.“ Zarazil se. „Poslouchej!“

Zvuk helikoptéry byl docela jasně slyšet. Všichni čtyři muži na zlomek vteřiny ztuhli a pak rychle vyrazili směrem k nim a k jedinému východu.

Podal jí malou kyslíkovou bombu a ukázal jí, jak ji použít, aby mohla dýchat pod vodou. „Připrav se.“ Mark škrtl sirkou, rozmáchl se a hodil ji na vodní hladinu. Zároveň zakřičel: „Skoč!“

Ve chvíli, kdy se vrhli do vody, vzplanul na hladině rozlitý benzín. Plameny se rychle šířily a v mžiku šlehalý téměř na jedné třetině jezera. Toryina hlava vykukovala nad vodou a oči se jí roztáhly hrůzou, když viděla, jak se k nim plameny přibližují. Mark ji chytil za paži a neúprosně ji táhl k místu, kde jí předtím ukazoval propadliště s vírem.

Tory šlapala vodu, do očí jí pátil hustý kouř a cítila, jak ji vír začíná stahovat. Mark ji pevně objal kolem pasu. Slyšela, jak jejich pronásledovatelé na břehu křičí a volají zvenčí posilu.

Dívala se, jak se plameny ve výšce jejich očí přibližují stále víc. Chytila oběma rukama Marka kolem pasu. Ten plaval, dokud se nedostali přímo k trychtýři vířící vody. Oheň se šířil a hnal benzín a temně oranžové plameny směrem k nim.

Hlasy byly čím dál bližší a hlasitější. Třeskl vystřel a jeho ozvěna se odrazila od skalních stěn. Další prolétl Tory těsně kolem ramene a cítila, jak ji pálí kůže.

„Nasaď si ten kyslík!“ Mark se zhluboka nadechl a jeho stisk zesílil. Než ji vír vtáhl pod hladinu, stačila ještě zavřít oči a pevně se Marka chytit.

Na zlomek vteřiny zapochybovala, že Mark dokáže zadržet dech tak dlouho, aby se dostal stometrovým tunelem do otevřeného moře. Pak už ale nedokázala myslet vůbec na nic.

Klouzali závratnou rychlostí mezi hladkými stěnami skalního trychtýře a silný proud je v divoké spirále strhával níž a níž až do moře. Když Tory narazila na písčité dno, Markovy paže ji pustily

a dýchačí přístroj jí vypadl z úst. Vůbec nevěděla, kde je hladina a kde je dno.

Zmocnila se jí panika - připadalo jí, že se jí roztrhnou plíce. Přinutila se otevřít oči a vypustila z úst několik bublinek vzduchu. Bublíny začaly pomalu stoupat a Tory sebrala poslední zbytky sil. Vyplavala na hladinu.

Vystrčila hlavu z vody a zoufale nabrala do prázdných plic vzduch. Slyšela nad hlavou hřmot vrtule, vířící vzduch a burácení vln. Zoufale se rozhlížela kolem a hledala Marka.

Světlešedá obloha na obzoru splývala s tmavošedým mořem a moc toho vidět nebylo. Tory zalila vlna a stáhla ji pod vodu.

„Tory!“ Slyšela, jak Mark z plných plic křičí je- jí jméno. Kašlala a voda ji dusila, vlasy se jí lepily na obličej, ale ze všech sil proti divokým vlnám bojovala.

„Vydrž!“ Mark se najednou objevil těsně za ní. Ucítla dotek jeho nohou. Šlapala vodu a snažila se udržet hlavu nad vodou.

Nad hlavou se jim od vrtule strhla hotová větrná smršť. Stroj se snesl níž a spustilo se záchranné lano s popruhem. Dopadlo Tory skoro na hlavu. Vzhlédla a uviděla vrtulník asi deset metrů nad sebou.

Mark lano zachytil ještě před tím, než dopadlo do vody vedle ní. Vklínil jí svalnaté stehno mezi nohy a snažil se jí popruh zapnout pod pažemi a udržet ji nad vodou.

Vytáhli ji první. Hned, jak Alex Viktorii nahoře zachytil, spustil lano dolů Markovi. Jakmile byl i on nahoře, zabouchl Alex dveře a rychle se přesunul k přístrojové desce. O několik vteřin později už vedle Tory klečel Angelo a pomáhal jí držet

Marka, když helikoptéra udělala prudký obrat a vyrazila pryč.

„Buon giorno, signorina Victoria,“ řekl Angelo povzbudivě a znalecky prohlížel Markovo čelo. „Moc krve z rány na čelo, nebát se nic. Bude mít to - jak se to u vás řekne? Il mal di testa... trochu bolení hlavy, to je všechno.“

Tory se zhroutila. Alex je určitě dostane pryč. Zpět domů. Zpět do jejího bezpečného, předem nalinkovaného života. Bude z ní zase zbábělec a bude na to hrdá.

Tak proč jen není šťastná?

DEVÁTÁ KAPITOLA

Uběhlo přesně sedm týdnů, tři dny a pět hodin od chvíle, kdy je zachránili. Ale Tory se pořád nedokázala vrátit ke stejnému způsobu života jako před odjezdem na Marezzo a před tím, než poznala Marka Savina. Věděla, že jako dřív to už nebude nikdy.

Neuplynul ani jediný den, aby si na Marka nevzpomněla, aby po něm netoužila. Podle toho, co jí řekl Alex, se Mark rychle uzdravil a šel na další akci.

Během dne, dokud pracovala v obchodě na náhradní díly, byla v pořádku. Ale za tichých nocí, když se ocitla ve svém bytě sama, na něj myslela, snila o něm, toužila po jeho doteku.

Tělo měla rozpalené touhou a tiskla nohy k sobě. Nedalo jí žádnou práci představit si jeho drsné ruce. Nemusela se ani snažit, aby dosáhla vyvrcholení - úplně sama a osamělá.

Předtím si opuštěná nepřipadala nikdy.

Přehrávala si v mysli každý okamžik prožitý s Markem a snažila se proti vzpomínkám zatvrdit a uzavřít se jim. Chladný rozum jí napovídal, že takový vztah by stejně nikam nevedl. Protože i kdyby ji chtěl, doopravdy chtěl, nečekala by je žádná budoucnost. Nedokázala by s tím, co Mark dělá, žít. A navíc by se nikdy nemohla vyrovnat Kristě.

Tory vešla do svého tichého bytu a odložila si kabát na věšák. V obýváku bylo chladno, ale Tory měla topení nastavené na minimum. Chtěla co nejrychleji našetřit na nový byt. Možná, že až bude mít zase opravdový domov, bude se cítit líp. Aspoň si to namlouvala.

Jenže jí bylo jasné, že to není pravda. Rozsvítila, aby zahнала ponuré šero. Malý prostor byl přeplněný babyččiným těžkým nábytkem, vytaženým ze sklepa. Tory najednou to místo nenáviděla. Nenáviděla to harampádí a tíhu minulosti, visící ve vzduchu a dusící ji na každém kroku.

Prísahala si, že jakmile bude mít dost peněz na nový byt, zbaví se všech těch starých krámů, i kdyby měla spát na podlaze. Má na to ještě celých šest měsíců.

Položila si něžně dlaň na zatím ploché břicho a šla si dát do kuchyně večeři. Neměla hlad, ale dítě výživu potřebuje.

To maličké bylo to nejkrásnější, co z celého toho dobrodružství vzešlo. Jen dítě jí pomohlo zachovat si zdravý rozum. Jen díky němu se docela nezhroutila.

Naložila si na misku salát a ohřála si polévku. Pak si večeři odnesla do obývacího pokoje. O Alexovi už skoro měsíc neslyšela. Byl zase na nějaké akci, ale tentokrát vůbec neměla strach. Cítila, že je všechno v pořádku.

Jeho obvyklý dopis byl jako vždy uložený a neotevřený v její poštovní přihrádce. Použila všechnu svou výmluvnost, aby ho přesvědčila, ať začne dělat něco jiného. Marně. Říkala si, že až se dozví o dítěti, snad se usadí. Ale příliš velké naděje si nedělala.

Ochutnala salát a zavrtěla hlavou. Alex miluje

to, co dělá, stejně jako Mark. Ani jeden z nich by své práce nenechal - ani kvůli ní, ani kvůli dítěti.

Proto bude to maličké tajemstvím tak dlouho, pokud to půjde. Pak jí bude Alex muset přísahat, že bude mlčet. Mark se to nikdy nesmí dozvědět.

Tory zrovna vylévala zbytek polévky do dřezu, když uslyšela zaklepání na dveře. Zasténala. Určitě je to ten otrava ze sousedního bytu, co sem pořád pod nějakou záminkou chodí. Nejspíš už si jde zase půjčit cukr. Zdá se, že mu nikdy nedojde, že o něj nemá nejmenší zájem.

S bojovným výrazem na tváři otevřela dveře. Tentokrát se postará, aby už ji konečně nechal na pokoji.

Jenže soused to nebyl.

„Vidím, že už ti sundali sádku.“ Markovy světlé oči potemněly, když ji pohledem pohladil po tváři. „Můžu dál?“

„Jistě... samozřejmě.“ Tory ucouvla a zavřela za ním dveře. Byl ztělesněním jejích nejtajnějších snů a nadějí a zároveň v ní vyvolával strach. Strach z budoucnosti. Prohlížel si pokoj, přecpaný starým nábytkem, a nakonec se jí zadíval zpět do tváře. „Vypadáš... hezky. Jak se ti vede?“

„Dobře. Pročs přišel?“ Žmoulala mezi prsty lem vlněného levandulového kabátku. Mark si všiml, jak jí na krku nad malým krajkovým límečkem krémové košile divoce buší tepna. Vlasy měla stažené do upraveného drdolu na temeni a malé perlové náušnice se třpytily jako její pleť.

Snažil se uzavřít vzpomínkám, které ho pronásledovaly po celé týdny. Bolestně si připomněl, jak pod tím úhledným kostýmem vypadá její saténová kůže, jak úžasné má vlasy, když jí divoce poletují kolem hlavy a při dotyku ho pálí na těle ja-

ko živé plameny. Při vzpomínce na to, jaké bylo tisknout její řadra v dlaních, zaťal pěsti a schoval si ruce do kapes.

Ať se snažil sebevíc, nedokázal se vzpomínek na ni zbavit.

Neklidně přecházel pokojem a cítil v zádech Viktoriin pohled. Cítil, jak se mu hlas zadrhává v krku, bojoval sám se sebou - poprvé v životě - aby našel odvahu vyjádřit slovy to, co cítí. Vyjádřit to slovy, která by pochopila. Kterým by uvěřila.

Tory ho pozorovala, jak nervózně přechází pokojem. Skoro nekulhal, ale když zavřela oči, jasně před sebou jeho ránu viděla. Kousla se do rtu, aby nevykřikla.

Dlouhý vlněný kabát měl rozepnutý, bylo vidět jeho dlouhé nohy a Tory se jen s námahou přinutila odvrátit pohled od jeho těsných džínů.

Mark vzal do ruky stříbrný rámeček. „Tvoje babička?“

Tory přikývla. Co tu chce? Prsty ji přímo pálily touhou dotknout se jeho tmavých vlasů, svázaných do ohonu. Voněl jemnou, velice mužnou kolínskou, která jítřila její city a vyvolávala v ní touhu opřít mu tvář o rameno.

Rozsvítila stolní lampu a posadila se na pohovku zaplavenou věcmi. Vzala do ruky volně položený polštářek a začala si s ním hrát, aby nějak zaměstnala ruce.

Tlumené světlo lampy mu nechalo polovinu tváře ve stínu a skrylo třpyt jeho očí a tvrdý obrys úst - úst, která jí kdysi přinesla tolik rozkoše. Vypadal naprosto úžasně. Tory si s bolestnou přesností vybavila, jaké to bylo, cítit jeho horkou, drsnou nahou kůži na svém těle.

Ruce měl schované v předních kapsách džínů. Tory ztěžka polkla a přinutila se mu podívat do obličeje.

Podle opálení, tak netypického uprostřed zimy, se dalo soudit, že byl někde, kde i teď svítí slunce. „Ty ses na Marezzo vrátil, že?“ Nedokázala potlačit obviňující tón a očima přejela po malé bílé jizvě na Markově čele. Udělalo se jí zle.

„Musel jsem to tam dodělat.“ Ještě jednou obešel pokoj a pak se posadil vedle ní.

Cítila nutkání hladit ho prsty po těle a najít všechna bolavá místa. Položila si ruce do klína a sklopila pohled k zemi. Přece jí do toho, jestli se chce nechat zastřelit, vůbec nic není.

Ucítila jeho prsty pod bradou a trhla sebou. Se široce otevřenými očima se ještě jednou, naposledy, vpila do jeho milované tváře. U úst se mu rýsovaly vrásky napětí a vyčerpání a v pohledu se mu odrážela... touha? Nechtěla to vědět. Zavřela oči.

„Podívej se na mě, zelenoočko.“ Tory otevřela oči a jediné, co viděla, byl Mark. Bylo to ještě silnější než jakákoliv vzpomínka. A bolelo to, bože, jak to bolelo. Kousla se do spodního rtu. Nechtěla, aby jí tenhle poslední pohled rozmazaly slzy.

„Bože, tolik jsi mi chyběla.“ Hlas měl drsný. Vzal jí hlavu do dlaní. Tory nedokázala zabránit tomu, aby se jeho doteku úplně nepoddala. Opřela se o jeho silnou ruku a cítila, jak ji jeho prsty ještě naposledy hladí po tváři.

„Scházel mi tvůj kousavý humor.“ Prsty jí sklouzl pod límeček a na krk. „Potřeboval jsem tě vidět, jak se po milování sladce a ospale usmíváš...“ Rozepnul jí dva horní knoflíčky hedvábné halenky. Tory ho třesoucí se rukou zarazila a při-

držela mu dlaň tak, aby cítil, jak jí buší srdce. „Toužil jsem vidět, jak umíněně zvedáš hlavu... přesně takhle.“ Oči měl smrtelně vážné. „Chyběl mi tvůj skrytý oheň, který se rozhoří jen a jen pro mě.“

„Ne,“ řekla třesoucím se hlasem a srdce se jí sevřelo. Ten horký pohled dobře zná. Tolik o něm snila. Jenže není pro ni. „Nedotýkej se mě, prosím.“

Neposlechl ji. Rozepnul další dva knoflíčky a dostal se přesně tam, kam chtěl. Odhalil proužek hedvábné nahé kůže. Odhrnul látku a opatrně se přes obyčejnou bavlněnou podprsenku dotkl něžné křivky jejích řader. Tory se zachvěla.

„Ty mě miluješ,“ řekl naprosto přesvědčený a nespouštěl z ní oči. Cítila, jak se jí točí hlava, a najednou si připadala slabá a otřesená. Nemělo cenu mu lhát.

„Na tom nezáleží.“ Přitiskla si polštář na prsa a uvěznila jeho ruku. „Nějak se z toho dostanu.“

„Ale já ne.“

Prudce trhla hlavou a upřela na něho nevěřící pohled. Snad tím nechce říct...

„Miluju tě, Viktorie Jonesová.“

„Od kdy?“ Pokoušela se zapnout, ale knoflíčky jí prokluzovaly mezi prsty. „Nech toho, prosím tě. Nedokážu přemýšlet, když mi tohle děláš!“

Mark přestal, zvedl ruku a s vážným výrazem v očích jí vzal tvář do dlaní. „Od té doby, co jsem tenkrát poprvé uviděl v obýváku ospalou vzteklou ženu, ze které sršel oheň. Od té chvíle, kdy jsem okusil tvé sladké rty, kdy jsem se tě dotkl, kdy...“

„To je sex, ne láska.“

„To jsem si ze začátku taky namlouval. Vezmi si

mě, princezno. Vezmi si mě a já ti předvedu, jak moc tě miluju. Na všechno ostatní zapomeň.“

„Nemůžu. Nikdy bych nedokázala zapomenout na to, čím se živíš.“ Tory přemohlo pokušení. Začala se ho taky dotýkat, hladila prsty jeho drsnou kůži na tváři, přejela mu ukazováčkem jizvu na čele. „Pokaždé, když bys odjel, bych věděla... Nedomážu s tím žít...“ Vzal ji za ruku a vtiskl jí tvrdý polibek do dlaně. Propletla své prsty s jeho.

Hrudník se jí prudce zvedal a klesal. „Byla bych hrůzou bez sebe, zvlášť když dobře vím, co tvoje práce obnáší. Nechci ti dávat žádná ultimáta. A nemyslím, že bych pro tebe znamenala tolik, abys toho kvůli mě nechal.“ Ucítila na dlani vlhkou špičku jeho jazyka.

„Jsem zvyklá žít v bezpečí, mám ráda, když vím, co mě čeká.“ Pokusila se odtáhnout dlaň od erotického doteku jeho úst. „Nesnáším risk, Marku. Děsí mě to.“ Sklopila hlavu a oči se jí naplnily slzami. „Moc mě mrzí, že jsem tak zbabělá, ale jsem už příliš stará na to, abych se změnila.“

Mark se jemně zasmál. „Žádný zbabělec nejsi. Jsi ta nejstatečnější žena, jakou jsem kdy poznal.“

„Ne, nejsem.“

„Kolik ženských, co znáš, by dokázalo někomu bez velkého přemýšlení zachránit život?“ Pohlídl ji hrbetem ruky po tváři. „Kolik ženských, které by prožily to, co ty, by se nevrátilo domů jako uzlíček nervů?“

„Jak víš, že se mi to nestalo?“

„Protože tě znám, Viktorie Frances Jonesová. Víím, že máš v sobě vnitřní sílu a proto jsi to všechno dokázala. Nezhroutila ses.“ Něžně ji políbil na čelo. „A bůh je mi svědkem, že měla tisíc důvodů se sesypat při několika příležitostech.“ Přesunul jí

ústa na spánek a dotkl se místa, kde jí pulsovala krev.

„Život není jen pouhé má dáti - dal, miláčku. Nic se nedá předvídat, nic není jasné jako tvé účetní knihy. Kdyby byl život takový, asi bychom se ukousali nudou.“

„Nudili bychom se, ale byli bychom v bezpečí.“ Viktorie se nebránila, když jí Mark přejížděl rty po obočí. „Věděla bych, kde jsi a kdy se vrátíš.“

Mark jí vzal hlavu do dlaní. „Může mě třeba přejet auto, Viktorie. Nic není úplně bezpečné.“

„Jenže pravděpodobnost je mnohem větší, když po tobě střílí.“ Hlas se jí chvěl. Přitiskla si Markovy ruce na tváře a pevně je držela. „Vždycky mě Alexova práce děsila, a to byl jen jakýsi neurčitý strach. Teď vím, o co jde, a je to ještě horší.“

„Ššš.“ Ucítila na tváři jeho dech. Sklonil se k ní a umlčel ji svými ústy. Po chuti jeho rtů prahla celé týdny. Cítila, jak ji objímá kolem ramen a přitahuje ji blíž a polibek se stává vášnivějším. Po chvíli se od ní odtáhl. „Tohle se všechno nějak vyřeší. Slibuju,“ zašeptal. Už ho viděla, když byl rozzuřený a vzteky bez sebe, když byl hravý a něžný, ale takhle vážného ho neviděla nikdy. V očích měl malou jiskřičku... čeho? Strachu? Ale to není možné. Mark se v životě nikdy ničeho nebojí. Nebo snad ano?

„Nejspíš bych ti měl dovyprávět celou historii,“ řekl. „Po tom, co Krista... potom jsem si namlouval, že jsem šťastnější a bezpečnější docela sám.“

„No jistě. Nesmíme zapomenout na tvou dokonalou Kristu. Mohl bys prosím tě -“

Mark jí něžně položil ruku na ústa. „Pššt. Dovol, abych ti o ní už konečně pověděl všechno. Tory, když jsem ti řekl, že Krista zemřela, vynechal

jsem nejdůležitější část. Spal jsem, když do našeho pokoje vtrhl nějaký zabiják. Myslel jsem si, že Krista leží vedle mě, a vystřelil jsem. Ale ten zabiják byla ona. A já jsem ji zastřelil.“

„Ach bože, Marku...“

„Když jsem rozsvítil a uviděl, že je to ona, namlouval jsem si, že to byl omyl. Rychle jsem ji dopravil do nemocnice. Byla těhotná, Tory, já -“

„Miláčku, netrap se takhle. Už je všechno pryč -“

„Odjel jsem z Mexika přímo na ranč. A zůstal jsem tam dva roky. To Alex mi řekl, že Krista mě opravdu chtěla zabít. Měl důkazy.“ Mark si sundal gumičku z vlasů a oběma rukama si je odhrnul dozadu. „Chápeš to, Tory? Schovával jsem se na ranči a užíral jsem se výčitkami svědomí, že jsem zabil nevinou ženu. Že jsem zabil svoje dítě. Po celé dva zatracené roky jsem trpěl pocitem viny. A vychutnával jsem svoje vlastní neštěstí. Pak se jednoho dne objevil tvůj bratr a zničil mi celý život tím, že mi řekl pravdu. Když jsem se dozvěděl, že Rysa zabili, bylo mi, jako bych sám umřel. Další šest měsíců jsem vůbec za nic nestál. Odmítl jsem pracovat. Měl jsem tenkrát s Rysem jet. Byl to můj žák, požádal mě o pomoc a já jsem ho odmítl. Pocit viny a neštěstí ze mě udělaly slabocha. Zhroutil jsem se. Chlap by se nikdy neměl takhle sesypat, ale mně se to stalo.“

Odmlčel se. „Pak ses ale v mém životě objevila ty a já si uvědomil, že jsem Kristu nikdy doopravdy nemiloval. A říkal jsem si, co sakra můžu nabídnout já ženské jako jsi ty? Chlapa, co už není k ničemu? Když jsem se podruhé vrátil z Marezza na ranč, příšerně jsi mi chyběla a nakonec mi došlo, že ta samota, kterou jsem se obklopil, není nic jiného než vězení.“

Možná si tě nezasloužím, Viktorie, ale vím, že tě moc potřebuju. Řekni mi, že jsem ti chyběl aspoň z poloviny tolik, jako ty mně.“

Jestli jí chyběl? Toužila po něm, bolestně po něm prahla. Její hlas bylo sotva slyšet. „Ano.“ Podívala se mu do očí. „Ano, chyběls mi. A je mi líto, že tě zradil někdo, koho jsi měl rád. Miluju tě nade všechno, Marku. Nikdy bych tě nedokázala podvést. Ale musím být upřímná. Tvoje práce mi nahání hrůzu. Víím, jaké to je, když musíš uhýbat kulkám.“ Prsty mu pohládila jizvu na čele. „Co kdybys to dostal o kousek níž?“

„Jenže jsem to níž nedostal.“

„Ale mohls.“

„Nechal jsem toho,“ řekl drsně. „Teď je ze mě jen farmář, který tě miluje. Odjed' se mnou do Brandonu, Tory. Dovol mi, abych tě miloval. Slibuju ti život naplněný sluncem a láskou.“

„Nechci, abys mi celý život vyčítal, čeho ses musel kvůli mně vzdát -“

„Nedělám to jen kvůli tobě, zelenoočko. Dost jsem o tom přemýšlel a došel jsem k názoru, že už mám dost. Chci žít s tebou, v klidu a pohodě. Nedokážu bez tebe být, miláčku. Prosím tě, řekni ano.“

Nedal jí čas na odpověď. Jejich ústa se spojila v polibku tak něžném a naléhavém, až Tory do očí vhrkly slzy.

Cítila, jak se chvěje. Ústy jí klouzal po tváři a prsty jí rozčesával vlasy, dokud se jí nerozlétly v hedvábných pramíncích po zádech.

„Nechals toho? Opravdu?“ zeptala se jako v tranzu. Zaplavil ji úžasný pocit štěstí.

„Opravdu,“ ujistil ji. „Pořád jsem na tebe musel myslet a říkal jsem si: ‚Zapomeň na ni,‘ ale nedo-

kázal jsem to.“ Uhladil jí dlouhé vlasy přes rama a potemnělým pohledem se upřeně zahleděl do jejích smaragdových očí.

„Přijel jsem si pro tebe. Nedokážu bez tebe žít, Tory. Ani jediný den. Chci tě, potřebuju tě mít vedle sebe už navždycky.“

Tory ho objala kolem krku. Cítila, jak jí jednou rukou rozepíná blůzku a druhou si přitahuje blíž její hlavu. Jakmile se mu podařilo knoflíčky rozepnout, nahmatal prsty zapínání podprsenky. Tory ucítila na obnažených prsou dotek chladného vzduchu.

Jeho ruka ji hladila po nadrech, až Tory přestala uvažovat a dočista se vzdala. Přitiskla se k němu blíž a téměř zapomněla dýchat.

Markova ústa jí klouzala po krku a jejich horký dotyk ji rozechvěl. Zatlačil ji do měkkých polštářů, prsty jí vnikl pod silnou látku sukně, klouzal po stehnech nahoru, dokud přes punčocháče neucítil vlhké horko.

Umlčela jeho vášnivé zasténání dlouhým polibkem. Toužila být u něj blíž a začala mu rozepínat knoflíčky od košile.

Ruce měla nemotorné a snažila se mu najednou svléknout košili i kabát. Jenže se k sobě tak tiskli, že to bylo nemožné. Položila mu hlavu na hrud a slyšela, jak se Mark s úlevou rozesmál.

Zvedla k němu obličej v touze znovu cítit dotek jeho rtů. Už to bylo tak dlouho, co naposledy vychutnávala spalující žár jeho milování. Nedokázala se ho nasytit. Lísbal ji, rukou jí hladil nadra a třel mezi prsty ztuhlou bradavku tak dlouho, až se pod ním Tory začala neklidně pohybovat. Pohlédla mu do očí.

„Marku...“

„Řekni mi, co si přeješ, láska.“

Uviděla jeho zastřený pohled, cítila sílu paží, objímajících její tělo. Nebylo pochyb, že ji miluje. Položila mu hlavu na nahý hrudník. Dráždivě a mužně voněl. „Tebe,“ zašeptala, objala ho kolem krku a přitiskla si ho na bušící srdce.

Zvedl hlavu. „Miluju tě nade všechno na světě, princezno. Odjed se mnou do Wyomingu. Budeš chovat dobytek a mít kupu dětí...“

Zabořil jí nos do vlasů a přepadl ho takový strach, jako ještě nikdy v životě. „Jsi moje,“ řekl zoufale. „Slyšíš mě, Viktorie? Moje. Řekni, co ode mě chceš, a jestli to bude v mých silách, dám ti to.“ Hlas se mu chvěl.

Tory ho objala kolem ramen. „Tebe,“ šeptala mu rozechvěle do tváře. „Jenom tebe. Živého a zdravého a... zamilovaného. To je jediné, co chci.“

„Všechno to už máš a dám ti ještě víc.“ Stvrdil svůj slib polibkem. „Vezmeme se na ranči...“

Vzal ji do náruče a nesl ji do ložnice. Tory ho políbila na tvář. „Ano...“

„Dole na nás čeká limuzína s řidičem a letenky mám s sebou...“

Její rty se na jeho kůži pohnuly. „Prima.“

Mark zavřel oči a pohladil ji po zádech. Škádlivě si povzddechl. „Myslím, že řidič může chvíli počkat.“

Tory se mu zadívala do hřejivých modrých očí. „Může pro nás přijet zítra.“

„Nebo pozítří.“

„Zítra,“ řekla Tory pevně a stáhla ho k sobě na postel. „Tou dobou už s tebou budu na chvíli hotová. Budeš muset před tou svatbou nabrat síly.“

Nepotřeboval to... a to mu Tory dala pořádně zabrat.